Chuck Palahniuk'un Önsözüyle

IRA LEVIN

ROSEMARY'NİN BEBEĞİ

Çeviren: Ergin Özler

"Modern şeytanlığın gizem dolu dâhice öyküsü"

Truman Capote

KİTAP KURDU

IRA LEVIN — ROSEMARY'NİN BEBEĞİ —

KİTAP KURDU

Kitap Kurdu 16
Korku 1

Rosemary'nin Bebeği
Orijinal adı: ***Rosemary's Baby***
Copyright © 1967 by Ira Levin
Copyright renewed 1995

Türkçe yayın hakları: Kitap Kurdu © 2016
1. Baskı / Haziran 2021
ISBN 978-605-69786-4-7

Çeviren: Ergin Özler
Kitap Editörü: Gökçe Çiçek Çetin
Kapak Tasarımı: Smool Studio
Sayfa Tasarımı ve Grafik Uygulama: Turgut Üneli

Baskı: Şan Ofset Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Hamidiye Mahallesi, Anadolu Caddesi No: 50
Kağıthane-İstanbul
Tel. (212) 289 24 24
Matbaa Sertifika No: 45170

Kitap Kurdu
Yayın Yönetmeni: Serhan Bali
Akçaağaç Sokak Görhan Apt. No: 1/1
Acıbadem 34660 Üsküdar-İstanbul
Tel. (216) 325 27 13
Faks (216) 326 39 20
www.kitap-kurdu.com.tr
e-posta: *bilgi@kitap-kurdu.com.tr*
Yayınevi Sertifika No: 46623

Kitap Kurdu **Bali Müşavirlik Mümessillik Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.**
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Ira Levin

ROSEMARY'NİN BEBEĞİ

Chuck Palahniuk'un Önsözüyle

Çeviren
Ergin Özler

IRA LEVIN

Brezilyalı Çocuklar, Kıymık, Stepford Kadınları ve diğer çoksatar romanların yanı sıra, Broadway'in en çok sahnelenen gerilim piyesi *Ölüm Tuzağı*'nın da yazarı olan Ira Levin, Amerikan Gizem Yazarları Derneği'nden iki *Edgar* ödülü ve Korku Yazarları Cemiyeti'nden *Bram Stoker Ömür Boyu Başarı* ödülü kazanmıştır. *Rosemary'nin Bebeği*, 1968 yılında sinemaya uyarlanmış, başrolünde Mia Farrow'un oynadığı film, geniş kitleler tarafından beğenilmiştir. Ira Levin 2007 yılında, yetmiş sekiz yaşında hayata gözlerini yummuştur.

***

Chuck Palahniuk, her ikisi de sinemaya uyarlanmış, *Dövüş Kulübü* ve *Tıkanma* romanlarıyla tanınmaktadır.

ROSEMARY'NİN BEBEĞİ'NE ÖVGÜLER

"Okuru inanılmaza inanmaya ikna eden, karanlık ve parlak bir modern şeytanlık öyküsü. İnandım ve tepeden tırnağa büyülendim."
Truman Capote

"Levin, gerilim romanının İsviçreli saat ustasıdır."
Stephen King

"Korkutucu bir kitap: Kötülük korkusunun daha büyük bir ürperti yarattığı bir başka kitap düşünemiyorum."
Daily Telegraph

"Gerilim, gündelik olayların içine ustalıkla örülmüş; inanç ile inançsızlık arasındaki narin çizgi kusursuzca çizilmiş."
The New York Times

Ağustos 1966'da
Wilton, Connecticut'ta tamamlanmış ve
Gabrielle'e ithaf edilmiştir.

CHUCK PALAHNIUK'UN ÖNSÖZÜ

HERKES DÜŞMAN: *ROSEMARY'NİN BEBEĞİ*'NE ÖVGÜ

Ira Levin'den önce dehşet hep başka bir yerde vuku bulurdu. Normal sıradan insanlar, bavullarını toplamak, köpeklerini pansiyona bırakmak ve evlerini terk etmek zorunda kalırlar ve Transilvanya'ya, Manderlay'a, Usher'in Evine, Dağ Evine ya da Bates Motel'e adeta sonsuza kadar süren, ızdıraplı yolculuklar yaparlardı.[1] Yolculuğun gerekçesi her zaman, mesela bir Henry James sayfiye malikânesinde mürebbiyelik[2] veya parapsikoloji konulu (ah, bilim ile batıl inancın evliliği) bir Shirley Jackson alan araştırmasına katılımcılık gibi yeni bir iş ya da damızlık bir çift muhabbet kuşu teslimatı gibi sapkın bir Daphne Du Maurier angaryası olurdu. Sebebi ne olursa olsun, yolculuk hep kötü biterdi.

---

1. Palahniuk, sırasıyla Bram Stoker, Dracula 1897; Daphne du Maurier, Rebecca 1938; Edgar Allan Poe, *The Fall of the House of Usher* 1839; Shirley Jackson, *The Haunting of Hill House* 1959; Robert Bloch, *Psycho* 1959 kitaplarına gönderme yapıyor –çn.

2. Yazar, Henry James'in 1898 tarihli, The Turn of the Screw adlı kısa romanına atıfta bulunuyor –çn.

Dehşete düşürülmek ve çoğu zaman da boğazlanmak için ne uzun bir seyahat.

Yine de hakiki, hayati tehlike oluşturan dehşetin asla kendi evinde gerçekleşmeyeceğini bilmek rahatlatıcıydı. Gerçek dehşet için kandırılmak, uzaklara, çok uzaklara götürülmek gerekiyordu. Çünkü 1967'ye uzanan yüzyılda asıl dehşetler hep dünyanın başka yerlerinde, İngiltere'nin ve Amerika'nın sınırları dışında olmuştu. Evde kaldıysan güvendeydin; ama eğer dışarı çıkmış, tehlikeye atılmış, bela aramışsan –mesela Kuzey İrlanda'da veya Vietnam'da– eh, başına gelenleri hak etmişsin demekti. Ev, kadınların ailevi saadet içinde çocuk yetiştirebileceği, güvenli adacıktı.

Evet, gündelik hayat, Ira Levin o olmazsa olmaz lanetli şatoyu Manhattan'ın yukarı batı yakasına taşıyana kadar iyi ve hoştu. Ne kadar dâhiyane bir fikir: Ne kadar gıcırdayan, tangırdatan, canavar filmi klişesi varsa toplayıp, yapmacık, ukala New Yorkluların ortasına taşımak. Canavarlar parlak gün ışığı altında komik görünürler –örneğin Minnie Castevet– ama yine de canavardırlar. Ve bu kitabın, *Rosemary'nin Bebeği*'nin, ilk üçte ikisini okurken gülmen mi yoksa endişelenmen mi gerekir bilemezsin. Korktuğunu itiraf etsen itibarını kaybeder ve batıl inançları olan bir hödük olarak yaftalanma tehlikesiyle yüz yüze kalırsın. Rosemary Woodhouse, Omaha, Nebraskalıdır; bu kitabı okuyacak insanların büyük çoğunluğu Omaha, Great Falls, Tacoma ya da Shreveport gibi yerlerden olacaktır ve hiçbiri, özellikle bezmiş şehirli züppelerin önünde, geri zekâlı gibi görünmek istemeyecektir. Dolayısıyla tehlike ne denli vahim ve aşikâr hale gelirse gelsin, hiç kimse iş işten geçene kadar gerçek kötü niyeti ikrar etmeyecektir.

Rosemary'nin Bebeği'nin Anton LaVey ve onun Satanist Kilisesi'nden esinlendiği söylenir; ama 1967'de tüm dünya süratle türlü türlü loncalara[3] parçalanıyordu: Weather Underground, Simbiyonez Özgürlük Cephesi, Ulusal Cumhuriyetçi Ordu Bombacıları, Kara Panterler, Manson Ailesi, Playboy Anahtar Kulüpleri ve görünüşe göre gizli tari-

3. Orijinal metinde kullanılmış olan coven kelimesi benzer ilgi, çıkar ve aktivitelere sahip insanlar topluluğu anlamına gelir. Kelimenin yazarın gönderme yaptığı diğer anlamı ise (genellikle) 13 cadının bir araya gelmesiyle gerçekleşen toplantıdır –çn.

katlar norm haline gelmişti. Levin'in sayesinde, Usher Evi artık Central Park West'teydi ve herkes, orada yaşamaya o kadar can atıyordu ki mekânın yamyamlık, şeytana tapma, intiharlar ve bebek katli ile dolu, çözülmemiş tarihi göz ardı edilebildi. Hayır, insanlar modern çağda yaşıyorlardı, geçmişin saçma uyarılarından kurtulmuşlardı. Dinin değeri yoktu. Din bir şakaydı; tarih-öncesi bir kalıntı, bir utançtı. Bilim, Tanrı'ya galebe çalmıştı; kadın doğum uzmanının bekleme salonunda duran derginin kapağındaki göz alıcı "Tanrı Öldü mü?" başlığına şahitlik ediyordun. Modern New Yorklular, rahiplerine güvenmek yerine doktorlarının tavsiyelerine körü körüne uyuyorlardı, özellikle de televizyona çıkıp varlıklı sosyetikleri tedavi eden, Park Caddesi doktorlarınınkilere; hatta o tavsiyeler dayanılmaz acılara sebep olduğunda ve diğer tüm tıbbi otoritelerin söyledikleriyle çeliştiğinde ve hatta o doktorlardan berbat kokular yayıldığında bile uymaya devam ediyorlardı.

Ama hayır, yıl 1967'ydi ve tüm dünya delirmişti, cinnet hayatlarımızın tam ortasına inmişti ve bu kitapla Ira Levin o değişimi mimledi. Eskiden, toplumdan ayrılmak tekinsizdi. Şimdi, bu dengesiz, yozlaşmış medeniyetin mutabakatı içinde kalmak daha tehlikeliydi. Kitapta Rosemary'nin en güvende olduğu zaman, yerleşik gotik geleneğe ironik bir tezat oluşturacak şekilde, şehir hayatını terk edip bakir doğa içinde ıssız bir kulübeye sığındığı ve konserve fasulye yiyerek kocasının dengesiz davranışlarına sinirlendiği bölümdür. Geçmiş anlatılarda, Rosemary'nin vampiriyle ya da baltalı katiliyle karşılaşacağı, o dünyadan kopuk, ıssız yer, Levin'in şehirli yeni gotik hikâyesinde bir sığınağa dönüşmüştür.

Rosemary'nin Bebeği'nden önce doğa, hayaletler, ölüm ve çürüme şeklinde, düşmanın ta kendisiydi. Gerçi *Doktor Jekyll ile Bay Hyde* ve *Dorian Gray'in Portresi* gibi, üst sınıf içinde geçen birkaç erken dönem korku romanı olmuştu; ama en kötü ihtimalle düşman, dengesiz tek bir kişiydi. Gelgelelim, Levin'in şehirli korku klasiğiyle artık herkes düşmandı. Levin, gotik korkunun tüm klişelerini –şato, bakire genç kız, Katolikliğe, esarete ve işkenceye dair değinmeler, canavarlar– bir araya topluyor ve hepsini taze ve makul bir hale getiriyor. Öylesine inandırıcı ki on yıllar sonra toplumlar hâlâ gizli tarikat ve satanist ayin suiistima-

li söylentileri karşısında öfkeye boğuluyor ve düzinelerce insan, kesin kanıt bulunmamasına rağmen, düzenli olarak yargılanıyor ve hapse mahkûm ediliyor.

Ve lütfen, siyaseti atlamayalım. 1967'de her şey siyasetti ve kitabın bu yönü, onu çığır açan modern bir roman yapmıştır. Rosemary'ye yapılan her şey siyasi bir eylemdir, Tanrı'yı devirmek için kurulmuş devrimci bir komplodur. Bu, bir meczubun tek bir kurbana yaptığı anlamsız saldırı değildir. Avcı avının üzerine çullanmıştır. Bu, sürgündeki güçlü bir lideri geri getirme ve dünya siyasetinde çok büyük bir kayma yaratma planıdır.

Kendilerini yaratan kültürü ve kitapları belgeleyen kitaplar vardır. *Rosemary'nin Bebeği* her ikisini de yapıyor. Levin, okurlara dehşet, siyaset, din ve komedi verdi, hepsi bizzat yaşadığımız yerde kurgulanmış olarak; ama takip edilmesi zor bir yazardı. 1973 itibarıyla Robert Marasco'nun *Yanık Adaklar*'ı lanetli şatoyu tekrar ormanın derinliklerine taşıdı. 1977'de Stephen King'in *Medyum*'u şatoyu daha da uzaklara, karlı Rocky Dağları'nın tepesine itekledi. 1967'den beri elinizde tuttuğunuz bu klasiğin yanına yaklaşabilen bir kitap olmadı.

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR

Rosemary ve Guy Woodhouse, Bayan Cortez adında bir kadından Bramford'daki dört odalı dairenin boşaldığını duyduklarında, Birinci Cadde üzerinde, geometrik, beyaz bir apartmanda beş odalı bir daire için kira sözleşmesi imzalamışlardı. Yaşlı, siyah ve fili andıran Bramford, şömineleri ve Viktoryen detayları sebebiyle fevkalade revaçta, yüksek tavanlı apartman daireleriyle dolu bir labirentti. Rosemary ve Guy evlendiklerinden beri Bramford'un bekleme listesindeydiler; ama sonunda beklemekten vazgeçmişlerdi.

Guy, telefonun ahizesini göğsüne dayayıp haberi Rosemary'ye verdi. Rosemary, "Ah hayır!" diye inledi; ağlamak üzere gibiydi.

"Çok geç" dedi Guy telefonda Bayan Cortez'e. "Dün sözleşme imzaladık." Rosemary Guy'ı kolundan yakaladı. "Sözleşmeden kurtulamaz mıyız?" diye sordu. "Bir şey söylesek?"

"Bir dakika bekler misiniz Bayan Cortez?" Guy ahizeyi tekrar göğsüne dayadı. "Ne söyleyeceğiz?" diye sordu.

Rosemary bocaladı ve ellerini çaresizce iki yana kaldırdı. "Bilmem; gerçeği. Bramford'a taşınma fırsatımız olduğunu."

"Tatlım" dedi Guy, "bunu umursamazlar ki."

"Sen *bir şey* düşünürsün, Guy. Bir bakalım olur mu? Ona bakacağımızı söyle. Lütfen. Kapatmadan söyle."

"*Sözleşme* imzaladık Ro; çıkmazdayız."

"Lütfen! Şimdi kapatacak!" Rosemary, yapmacık bir elemle sızlanarak telefonu Guy'ın göğsünden söküp ağzına doğru itmeye çalıştı.

Guy güldü ve Rosemary'nin telefonu itmesine izin verdi. "Bayan Cortez, belki sözleşmeyi feshetme şansımız olabilir; asıl kira kontratını henüz imzalamadık. Sadece sözleşme mektubunu imzaladık; çünkü formlar bitmişti. Daireye bakabilir miyiz?"

Bayan Cortez talimatları verdi: Saat on birle on bir buçuk arası Bramford'a gidecekler, Bay Micklas'ı veya Jerome'u bulacaklar ve hangisini bulurlarsa ona Bayan Cortez'in 7E'ye bakmak için yolladığı çift olduklarını söyleyeceklerdi. İşleri bitince de onu arayacaklardı. Bayan Cortez, Guy'a numarasını verdi.

"Gördün mü nasıl da hemen bir şeyler düşünebiliyorsun?" dedi Rosemary, ayağına çoraplarını ve sarı ayakkabılarını giyerken. "Sen *harika bir* yalancısın."

Guy, aynanın önünde, "Tanrım, bir sivilce" dedi.

"Sakın sıkma."

"Sadece dört odası var, biliyorsun. Bebek odası yok."

"Bramford'daki dört odayı" dedi Rosemary, "o... o beyaz hücre bloğundaki bir katın tamamına tercih ederim."

"Dün sevmiştin."

"Hoşuma gitti. Asla sevmedim. Bahse girerim mimarı bile sevmiyordur. Salonun bir kısmını yemek odası olarak kullanırız ve güzel bir bebek odamız olur, ileride gerekince."

"Yakında" dedi Guy. Aynada büyük ve kahverengi gözlerine bakarken, elektrikli tıraş makinesini üst dudağında ileri geri hareket ettirdi. Rosemary sarı bir elbise giydi ve elbisenin arkasındaki fermuarı bedenini sağa sola kıvırarak yukarı çekti.

Guy'ın bekâr evi olan tek oda bir dairedeydiler. Odada Paris ve Verona posterleri, geniş bir divan ve açık mutfak vardı.

Günlerden salı, ağustosun üçüydü.

Bay Micklas, ufak tefek, düzgün giyimli bir adamdı; ama her iki elinde de parmakları eksikti ve bu da el sıkışmayı bir mahcubiyet haline getiriyordu. Gerçi görünüşe bakılırsa, Bay Micklas'ın buna aldırış ettiği yoktu. "Ah, aktörsünüz demek" dedi, asansörü orta parmağıyla düğmeye basıp çağırırken. "Aktörler arasında *çok* popüleriz." Bramford'da yaşayan dört tanesinin adını saydı; hepsi de tanınan isimlerdi. "Sizi bir oyunda izlemiş olabilir miyim?"

"Bir düşüneyim" dedi Guy. "Kısa zaman önce *Hamlet*'te oynadım, değil mi Liz? Sonra da *The Sandpiper*'ı [Çulluk] sahneledik..."

"Şaka yapıyor" dedi Rosemary. "*Luther*'de ve *Kimse Bir Albatrosu Sevmez*'de oynadı ve birçok televizyon dizisiyle televizyon reklamında."

"Para orda, değil mi?" dedi Bay Micklas, "reklamlarda."

"Evet" dedi Rosemary ve "Sanatsal heyecan da" diye ekledi Guy.

Rosemary Guy'a yalvaran bir bakış fırlattı; Guy hayrete düşmüş gibi masum bir ifade takınarak ona karşılık verdi. Bay Micklas'ın başının üzerinden, iştahı kabarmış vampir suratı yaptı.

Meşe panellerle kaplı ve pirinç tırabzanlarla çevrili asansör, yüzünde rahat bir gülümseme olan, üniformalı Zenci bir çocuk tarafından çalıştırılıyordu. "Yedi" dedi Bay Micklas çocuğa; Rosemary ve Guy'a, "Dairede dört oda, iki banyo, beş gömme dolap var. İlk yapıldığı zaman binada çok büyük daireler varmış –en küçüğü dokuz odalıymış– ama şimdi neredeyse hepsi dört, beş ve altı odalı dairelere bölünmüş durumda. 7E, aslen on odalı bir dairenin arka kısmı. Orijinal mutfak ve büyük banyo olduğu gibi duruyor. Birazdan göreceksiniz, ikisi de kocaman. Asıl büyük yatak odası oturma odasına dönüştürülmüş, küçük yatak odalarından biri yatak odası olmuş ve yemek odası ya da ikinci bir yatak odası olarak kullanılmak üzere iki hizmetçi odası birleştirilmiş. Çocuğunuz var mı?"

"Planlıyoruz" dedi Rosemary.

"İdeal bir çocuk odası, kendi banyosu ve geniş bir gömme dolabı var. Tüm daire sizin gibi genç bir çift için tasarlanmış."

Asansör durdu ve Zenci çocuk gülümseyerek asansörü dışarıdaki yer seviyesiyle daha iyi hizalamak için önce aşağı, sonra yukarı ve tekrar aşağı küçük manevralar yaptı ve gülümsemeyi sürdürerek, pirinç iç

kapıyı ve kepenkli dış kapıyı açtı. Bay Micklas kenara çekildi ve Rosemary ile Guy, asansörden loş, duvarları ve halıları koyu yeşil bir koridora adım attı. Üzerinde 7B yazan, oymalı yeşil kapının önünde bir usta onlara baktı ve kapıya gözetleme deliği yerleştirme işine geri döndü.

Bay Micklas önden giderek yol gösterdi, koyu yeşil koridorda biraz ilerleyip önce sağa, sonra hemen sola döndü. Bay Micklas'ı takip eden Rosemary ve Guy, yer yer aşınmış ve birleşme çizgisi boyunca duvardan ayrılıp içe doğru kıvrılmış duvar kâğıtlarını; ampulü yanmış, kesme camdan apliği ve koyu yeşil halının üzerine açık yeşil bantla yapılmış yamayı gördüler. Guy Rosemary'ye baktı: *Yamalı halı?* Rosemary başını çevirdi ve ışıl ışıl gülümsedi: *Bayıldım; her şey çok hoş!*

"Önceki kiracı, Bayan Gardenia" dedi Bay Micklas, geriye dönüp onlara bakmadan, "sadece birkaç gün önce öldü ve dairede henüz hiçbir şey dışarıya atılmadı. Oğlu daireyi kim tutarsa halıları, klimayı ve bazı mobilyaları alabileceğini ya da bir başkasına verilebileceğini söyledi." Bay Micklas yeni görünen ve üzerinde yeşil ve altın renkli şeritleri olan duvar kâğıdıyla kaplı koridorun bir başka köşesine döndü.

"Dairede mi öldü?" diye sordu Rosemary. "Önemli olduğundan değil de..."

"Yo, hayır, hastanede" dedi Bay Micklas. "Haftalardır komadaydı. Çok yaşlıydı ve hiç uyanmadan vefat etti. Ben de vaktim geldiğinde aynı şekilde gidersem müteşekkir olacağım. Hayatının sonuna kadar zindeydi; kendi yemeğini yapar, büyük mağazalara alışverişe giderdi... New York eyaletinin ilk kadın avukatlarından biriydi."

Koridorun sonundaki merdivenlerin önüne gelmişlerdi. Solda, merdivenlerin yanında, 7E numaralı dairenin kapısı vardı; oymalarla süslenmemiş, daha önce önlerinden geçtiklerine göre daha dar bir kapıydı. Bay Micklas, inci kapı ziline bastı –zilin yukarısında, siyah plastik üzerine beyaz harflerle *L. Gardenia* yazılmıştı– ve anahtarı kilidin içinde döndürdü. Eksik parmaklarına rağmen kapı tokmağını çevirip kapıyı ustalıkla itti. "Lütfen önden buyurun" dedi, ayak parmakları üzerinde öne doğru eğilerek ve sonuna kadar gerdiği koluyla kapıyı tutarak.

Dairenin dört odası, kapıdan itibaren düz bir hat boyunca uzanan ortadaki dar koridorun iki yanına ikişer ikişer yerleştirilmişti. Sağdaki ilk oda mutfaktı ve mutfağı gören Rosemary kıkırdamasına engel olamadı; çünkü eğer daha geniş değilse, en az şu an yaşadıkları apartman dairesi kadar genişti. İki fırınlı, altı brülörlü bir gaz ocağı, devasa bir buzdolabı, anıtsal bir lavabosu vardı; düzinelerce dolabı, Yedinci Cadde'ye bakan bir penceresi, *yüksek* bir yüksek tavanı ve hatta –Bayan Gardenia'nın krom masasının, sandalyelerinin ve sicimle bağlanmış *Fortune* ve *Musical America* balyalarının olmadığını hayal edersen– Rosemary'nin geçen ayki *House Beautiful* dergisinden fotoğrafını kestiği mavi-ve-fildişi-rengi kahvaltı köşesi gibi bir şey için ideal bir yer bile vardı.

Mutfağın tam karşısında, görünüşe bakılırsa Bayan Gardenia'nın çalışma odası ile sera karışımı olarak kullandığı yemek odası ya da ikinci yatak odası vardı. Yanmayan floresan ampullerinin altındaki derme çatma raflarda, yüzlerce kurumuş ya da kurumakta olan küçük bitki duruyordu; onların ortasında, üzerine kitaplar ve kâğıtlar saçılmış, kapaklı bir çalışma masası vardı. Güzel bir masaydı, genişti ve yıllanmışlıkla ışıldıyordu. Rosemary, kapının önünde konuşan Guy ve Bay Micklas'tan ayrılıp solmuş kuru yapraklarla dolu bir rafın üzerinden atlayarak çalışma masasının yanına gitti. Bu tarz çalışma masaları antikacı dükkânlarının vitrinlerinde sergilenirdi; Rosemary, masaya dokunurken bunun hakikaten daireyle birlikte istenebilecek şeylerden biri olup olmadığını merak etti. Leylak rengi bir kâğıda zarif, mavi bir el yazısıyla şöyle yazılmıştı: *yalnızca merak uyandırıcı bir uğraş olduğunu sanıyordum. Daha fazla kendimi ilişkilendiremeyeceğim...* Ve Rosemary kendini başkasının özel eşyalarını karıştırırken yakaladı. Sonra başını kaldırdı ve Guy'a sırtını dönmekte olan Bay Micklas'a baktı. "Bu masa Bayan Gardenia'nın oğlunun satmak isteyeceği şeylerden biri mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum" dedi Bay Micklas. "Ama sizin için öğrenebilirim."

"Çok güzel" dedi Guy.

"Değil mi?" dedi Rosemary ve gülümseyerek duvarlara ve pencerelere göz gezdirdi. Oda, hayalindeki bebek odasına neredeyse tam olarak uygundu; biraz karanlıktı –pencereler dar bir avluya bakıyordu–

ama beyaz-ve-sarı duvar kâğıdı odayı harika bir şekilde aydınlatırdı. Banyo küçüktü; ama zaten bir sürprizdi ve saksıların içindeki, oldukça sağlıklı görünen fidelerle dolu gömme dolap kaliteliydi.

Kapıya doğru döndüler ve Guy, "Tüm bunlar da ne?" diye sordu.

"Çoğu ot" dedi Rosemary. "Nane ve fesleğen var... şunların ne olduğunu bilmiyorum."

Koridorun ilerisinde, sol tarafta misafirler için bir gömme dolap ve sonra sağda, oturma odasına geçişi sağlayan, geniş kemerli bir açıklık vardı. Bunun tam karşısında, baklava şeklinde karolaj çıtalı camlarıyla ve üç taraflı pencere önü divanlarıyla iki geniş cumbalı pencere yer alıyordu. Sağ taraftaki duvarda, sarmal süslemeleri olan beyaz mermer çerçevesiyle küçük bir şömine ve solda yüksek, meşe kitaplıklar vardı.

"Ah, Guy" dedi Rosemary, Guy'ın elini bulup sıkarak. Guy taahhütte bulunmayan bir "Hımm" dedi ama Rosemary'nin elini sıkarak karşılık verdi; Bay Micklas'ın tam yanında duruyordu.

"Şömine tabii ki çalışıyor" dedi Bay Micklas.

Arkalarındaki yatak odası yeterliydi –yaklaşık üç buçuğa beş buçuk metreydi, pencereleri, yemek-odası-ikinci-yatak-odası-bebek-odasıyla aynı dar avluya bakıyordu. Oturma odasının ilerisindeki banyo kocamandı; pirinç topuzlu, yuvarlak ve beyaz armatürlerle doluydu.

"Harika bir daire!" dedi Rosemary, salona geri döndüklerinde. Havayı tutup kucaklarmışçasına kollarını iki yana açtı ve kendi etrafında döndü. "Çok sevdim!"

"Yapmaya çalıştığı şey" dedi Guy, "sizi kirayı düşürmeye ikna etmek."

Bay Micklas gülümsedi. "Eğer izin verilse yükseltirdik" dedi. "Yani yüzde on beş artıştan da fazla demek istiyorum. Böyle albenili ve karakterli daireler bugünlerde tavuk dişi kadar nadir. Yeni..." dedi ve cümlesini yarıda bıraktı; ortadaki koridorun sonunda duran maun yazı masasına baktı. "Garip" dedi. "Yazı masasının arkasında bir gömme dolap var. Buna eminim. Toplam beş tane var: iki tane yatak odasında, bir tane diğer yatak odasında ve iki de koridorda, orada ve şurada." Yazı masasına yaklaştı.

Guy ayak parmaklarının ucuna yükseldi ve "Haklısınız, kapının köşelerini görebiliyorum" dedi.

"Yerini değiştirmiş" dedi Rosemary. "Yazı masası eskiden şurada duruyormuş." Yazı masasının yatak odası kapısının yanındaki duvarda bırakmış olduğu solgun silueti ve dört yuvarlak ayağın bordo halıdaki derin izlerini işaret etti. Belli belirsiz sürüklenme izleri, halıdaki dört noktadan başlıyor, kavisler çizerek ve kesişerek yazı masasının ayaklarının şimdi durduğu yere, dar komşu duvarın önüne uzanıyordu.

"Bana bir yardım eder misiniz?" dedi Bay Micklas, Guy'a.

İkisi birlikte, yazı masasını yavaş yavaş eski yerine doğru ittirdiler. "Bayan Gardenia'nın neden komaya girdiğini şimdi anlıyorum" dedi Guy iterken.

"Bu yazı masasının yerini kendi başına değiştirmiş olmasına imkân yok" dedi Bay Micklas. "Seksen dokuz yaşındaydı."

Rosemary ortaya çıkardıkları gömme dolap kapısına şüpheyle baktı. "Açalım mı?" diye sordu. "Belki de oğlu açmalı."

Yazı masası eski yerine tam oturmuştu. Bay Micklas parmaksız ellerini ovaladı. "Daireyi göstermeye yetkim var" dedi. Sonra kapıya yöneldi ve onu açtı. Dolap neredeyse boştu; bir tarafta elektrik süpürgesi, diğer tarafta üç ya da dört tane ahşap panel duruyordu. Baş üstü rafında, katlanmış, mavi ve yeşil renkli banyo havluları diziliydi.

"İçeri kilitlediği her kimse kaçmayı başarmış" dedi Guy.

Bay Micklas, "Muhtemelen beş tane gömme dolaba ihtiyacı yoktu" diye karşılık verdi.

"Ama neden elektrik süpürgesini ve banyo havlularını gizlesin ki?" diye sordu Rosemary.

Bay Micklas omuz silkti. "Sanırım asla öğrenemeyeceğiz. Belki de bunamıştı." Gülümsedi. "Size gösterebileceğim ya da anlatabileceğim başka bir şey var mı?"

"Evet" dedi Rosemary. "Çamaşır yıkamak ve kurutmak için bir şeyler var mı? Alt katta çamaşır makinesi var mı?"

Rosemary ve Guy, onları kaldırıma kadar geçiren Bay Micklas'a teşekkür etti ve sonra ağır adımlarla Yedinci Cadde'den yukarı doğru yürüdüler.

"Diğerinden daha ucuz" dedi Rosemary, duygusal değil de somut etkenlerle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışarak.

"Bir oda daha az, tatlım" dedi Guy.

Rosemary bir an öyle sessizce yürüdü, sonra "Yeri daha iyi" dedi.

"Tanrım, evet" dedi Guy. "Tiyatroların hepsine yürüyerek gidebilirim."

Yüreklenen Rosemary nesnelliği bir kenara bıraktı. "Ah, Guy, hadi tutalım! Lütfen! Lütfen! *O kadar* harika bir daire ki! Yaşlı Bayan Gardenia orayla pek *ilgilenmemiş*! O oturma odası... *harikulade* olabilir ve *sıcak* ve... Ah, lütfen Guy, tutalım, ne olur?"

"Tamam, peki" dedi Guy gülümseyerek. "Eğer şu öbür şeyden kurtulabilirsek."

Rosemary memnuniyetle Guy'ın kolunu tuttu. "Kurtuluruz!" dedi. "Sen bir şey düşünürsün, bir yolunu bulacağına eminim."

Guy, camlı bir telefon kulübesinden Bayan Cortez'i aradı; Rosemary dışarıdan Guy'ın dudaklarını okumaya çalışıyordu. Bayan Cortez onlara saat üçe kadar mühlet vereceğini söyledi; eğer o zamana kadar onlardan bir haber almazsa bekleme listesinden sıradakileri arayacaktı.

Rosemary ve Guy, Russian Tea Room'a[1] gitti ve iki Bloody Mary ile iki tane, siyah ekmekle yapılmış, tavuklu sandviç ısmarladılar.

"Onlara benim hastalandığımı ve hastaneye yatmak zorunda kaldığımı söyleyebilirsin" dedi Rosemary.

Fakat bu ne ikna edici ne de etkiliydi. Onun yerine Guy, *Come Blow Your Horn*'u [Borusunu Öttüren] oynayan bir kumpanyadan dört aylık bir Vietnam ve Uzakdoğu USO[2] turnesi için teklif aldığı yönünde bir hikâye uydurdu. Alan'ı oynayan aktör kalçasını kırmıştı ve eğer rolü daha önceden bilen Guy onun yerini almazsa turnenin iki hafta ertelenmesi gerekecekti. Tabii bu da orada Komünistlere karşı canını dişine takarak savaşan çocuklara büyük bir ayıp olurdu. Karısı ailesiyle birlikte kalmak için Omaha'ya gidecekti . . .

---

1. Manhattan Batı 57. Sokak'ta bir restoran –çn.

2. United Service Organisation: Birleşik Devletler Ordusu askerleri ve asker aileleri için canlı eğlenceler (tiyatro, konser ve diğer etkinlikler) tertipleyen bir sivil toplum kuruluşu –çn.

Guy hikâyesinin üzerinden iki kere geçtikten sonra bir telefon bulmaya gitti.

Rosemary, tüm parmaklarını çapraz yaptığı sol elini masanın altında tutarken içkisini yudumladı; istemediği Birinci Cadde'deki apartman dairesini düşündü ve dairenin iyi yönlerine ilişkin aklından titiz bir liste yaptı: yepyeni parlak mutfak, bulaşık makinesi, East River manzarası, merkezi klima . . .

Garson kız sandviçleri getirdi.

Lacivert elbiseli hamile bir kadın yanından geçti. Rosemary kadını izledi. Hamileliğinin altıncı ya da yedinci ayında olmalıydı; yüzünde mutlu bir ifadeyle omzunun üzerinden, elinde paketlerle hemen arkasından yürüyen daha yaşlı bir kadınla, muhtemelen annesiyle, konuşuyordu.

Karşı duvarın ordan birisi el salladı. Rosemary ayrılmadan birkaç hafta önce CBS'te işe başlayan kızıl saçlı kızdı bu. Rosemary el sallayarak karşılık verdi. Kız dudaklarını oynatarak Rosemary'ye bir şeyler söyledi, Rosemary anlamayınca tekrar etti. Kıza dönük oturan bir adam Rosemary'ye bakmak için arkasına döndü. Bir deri bir kemik kalmış suratı adeta balmumundan yapılmış gibi solgun bir adamdı bu.

Ve o sırada, uzun boylu ve yakışıklı Guy, sırıtmamak için kendini zor tutarak ve her halinden *evet* akarak geldi.

Guy karşısına otururken Rosemary, "Evet mi?" diye sordu.

"Evet" dedi Guy. "Kira kontratı iptal, depozito geri verilecek ve Muharebe Birliğinden Teğmen Hartman'ı görürsem selam söyleyeceğim. Bayan Cortez bizi bekliyor."

"Onu aradın mı?"

"Onu aradım."

Kırmız saçlı kız aniden yanlarında belirdi. Yüzü kızarmıştı ve gözleri ışıl ışıldı. "Dedim ki, 'Evlilik sana kesinlikle yaramış, harika görünüyorsun'" dedi.

Rosemary kızın adını hatırlamaya çabalayarak güldü ve "Teşekkür ederim! Kutlama yapıyoruz. Biraz önce Bramford'da bir daire bulduk" dedi.

"Bram mi?" dedi kız. "Orası için çıldırıyorum! Eğer devren kiraya vermek istersen ilk bana haber ver, sakın unutma! Ah o tuhaf canavar heykelcikleri ve pencerelerin arasından tırmanan yaratıklar!"

İKİ

Hutch, şaşırtıcı bir şekilde, Bramford'un 'tehlike bölgesi' olduğu gerekçesiyle onları caydırmaya çalıştı.

Rosemary, Haziran 1962'de New York'a ilk geldiğinde, Omahalı başka bir kız ve Atlantalı iki kızla Lexington Caddesi'nin aşağısında bir daireye yerleşmişti. Hutch yan dairede oturuyordu ve kızların ona biçmeye çalıştığı tam zamanlı yedek baba rolünü geri çevirse de –kendisi iki kız büyütmüştü ve bu ona yetmişti– Yangın Merdiveninde Birinin Olduğu Gece ve Jerome'un Az Kalsın Boğulduğu Zaman gibi acil durumlarda hep hazırdı. İsmi Edward Hutchins'ti, İngiliz'di, elli dört yaşındaydı. Üç değişik takma isimle çocuklar için üç farklı macera kitabı serisi yazmıştı.

Rosemary'ye daha farklı bir acil yardım hizmeti vermişti. Rosemary, altı kardeşin en küçüğüydü, diğer beşi erken evlenmiş ve evlerini anne babalarının yakınında kurmuşlardı; ardında öfkeli ve şüpheci bir baba, sessiz bir anne ve dört içerlemiş kardeş bırakmıştı. (Sadece en büyüklerinden bir küçüğü, alkol problemi olan Brian, "Git Rosie, ne yapmak istiyorsan onu yap" demiş ve ona içinde seksen beş dolar olan plastik bir el çantası vermişti.) Rosemary New York'ta kendini suçlu ve bencil hissetmişti ve Hutch onu demli çayları, ebeveynler ile çocuklar ve kişinin kendine karşı sorumlulukları konusunda sohbetleriyle neşelendirmişti. Rosemary ona Katolik Lisesinde sorulması imkânsız

sorular sormuştu; Hutch onu NYU'da [New York Üniversitesi] felsefe bölümünün akşam kurslarına yollamıştı. "Bu alt sınıf çiçek kızdan bir düşes yaratacağım" demişti ve Rosemary de "Görelim bakalım!" diye yanıtlayacak kadar muzipti.

Şimdi, neredeyse ayda bir, Rosemary ve Guy, Hutch'la ya kendi dairelerinde ya da sıra Hutch'taysa bir restoranda, akşam yemeği için buluşuyorlardı. Guy, Hutch'ı biraz sıkıcı buluyordu; ama ona her zaman içten davranırdı. Karısı, oyun yazarı Terence Rattigan'ın kuzeniydi ve Hutch ile Rattigan yazışıyorlardı. Guy, dolaylı bile olsa bağlantıların tiyatro dünyasında çok önemli olduğunu biliyordu.

Daireyi gördükleri günden sonraki perşembe, Rosemary ve Guy, Hutch'la 23. Sokak'taki küçük Alman lokantası Klube's'te akşam yemeği yedi. Hutch'ın ismini, Bayan Cortez'e, istediği üç referanstan biri olarak vermişlerdi ve Hutch, Bayan Cortez'in mektubunu almış ve yanıtlamıştı.

"İçimden sizin uyuşturucu bağımlısı ya da aşırı pis insanlar olduğunuzu söylemek geçti" dedi, "ya da apartman yöneticilerine itici gelecek herhangi başka bir şey."

Nedenini sordular.

"Farkında mısınız bilmiyorum" dedi ekmeğine tereyağı sürerken, "ama Bramford'un yüzyıl başında kötü bir şöhreti vardı." Başını kaldırdı, farkında olmadıklarını gördü ve devam etti. (Geniş, aydınlık bir yüzü, enerjik gözleri ve kafasının üzerine ıslatarak yatırdığı birkaç tel saçı vardı.) "Bramford, Isadora Duncanların ve Theodore Dresierlerin yanı sıra, hatırı sayılır miktarda sevimsiz şahsiyete ev sahipliği yaptı" dedi. "Orası Trench kardeşlerin küçük beslenme denemelerini gerçekleştirdikleri ve Keith Kennedy'nin partilerini verdiği yer. Adrian Marcato da orada yaşamış ve Pearl Ames de."

"Trench kardeşler kimdi?" diye sordu Guy ve Rosemary, "Adrian Marcato kim?" diye sordu.

"Trench kardeşler" dedi Hutch, "ara sıra insan eti yiyen, iki mutaassıp saygıdeğer hanımefendiydi. Muhtelif küçük çocuğu pişirip yemişler, bu çocuklardan biri de öz yeğenleriymiş."

"Ne hoş" dedi Guy.

Hutch, Rosemary'ye döndü. "Adrian Marcato büyücülük yapıyordu" dedi. "1890'larda şeytan çağırmayı başardığını ilan edip ortalığı bayağı velveleye vermişti; bir avuç kıl ve birkaç kesik pençe göstermiş, anlaşılan insanlar da, en azından güruh halinde Bramford'un lobisinde ona saldırmaya ve neredeyse öldürmeye yetecek kadar, söylediklerine inanmıştı."

"Şaka yapıyorsun" dedi Rosemary.

"Son derece ciddiyim. Birkaç yıl sonra Keith Kennedy hadisesi başladı ve 1920'lere gelindiğinde binanın yarısı boştu."

Guy, "Keith Kennedy ve Pearl Ames'i biliyordum; ama Adrian Marcato'nun orada oturduğunu bilmiyordum" dedi.

"Ve o kız kardeşler" dedi Rosemary bir ürpertiyle.

"Bina ancak İkinci Dünya Savaşı ve konut sıkıntısı sayesinde yeniden doldu" dedi Hutch, "ve şimdilerde bir parça Büyük-Eski-Bina prestiji kazandı; ama 20'lerde Kara Bramford olarak anılıyordu ve aklı başında insanlar oradan uzak duruyordu. Kavun hanımefendiye, değil mi Rosemary?"

Garson aperatifleri masaya yerleştirdi. Rosemary, Guy'a sorgulayan bir ifadeyle baktı; Guy dudaklarını büzdü ve hızlıca kafasını sağa sola salladı: Önemsiz şeyler, korkmana gerek yok.

Garson yanlarından ayrıldı. "Yıllar içinde" dedi Hutch, "Bramford, çirkin ve tatsız olaylardan payını fazlasıyla aldı. Ayrıca hepsi de uzak geçmişte yaşanmadı. 1959'da, bodrumda gazeteye sarılmış ölü bir bebek bulundu."

Rosemary, "Ama... muhtemelen *her* apartmanda ara sıra korkunç şeyler oluyordur" dedi.

"Ara sıra" dedi Hutch. "Mesele şu ki, Bramford'da korkunç şeyler 'ara sıradan' çok daha sık oluyor. Daha az dikkat çekici anormallikler de var. Örneğin, benzer yaştaki ve büyüklükteki binalara göre, daha fazla intihar vakası olmuş."

"Cevap nedir, Hutch?" dedi Guy, cidden endişelenmiş numarası yaparak. "Bir açıklaması olması lazım."

Hutch bir an için Guy'a baktı. "Bilmiyorum" dedi. "Belki Trench kardeşlerin kötü şöhreti Adrian Marcato gibi birine çekici geldi ve

onun kötü şöhreti Keith Kenedy'yi cezbetti ve zamanla ev, belli davranış biçimlerine diğerlerinden daha meyilli insanlar için bir... bir tür toplanma yerine dönüştü. Ya da belki de henüz bilmediğimiz şeyler var, ne bileyim manyetik alanlar veya elektronlar falan... bir yerin kelimenin tam anlamıyla kötücül olmasına imkân veren şeyler. Ama şunu biliyorum: Bramford hiçbir şekilde benzersiz değil. Londra'da Praed Sokağı'nda bir evde, altmış yıl içinde beş acımasız cinayet işlenmiş. Beş cinayetin hiçbiri, hiçbir biçimde birbiriyle bağlantılı değil. Ne katiller ne de kurbanlar arasında bir bağlantı var ve ne de cinayetler aynı ay taşı ya da Malta şahini için işlenmiş. Yine de, alt katında sokağa bakan bir dükkân, üst katında bir apartman dairesi olan bu küçük evin içinde altmış yılda beş acımasız cinayet işlenmiş. Binayı 1954'te sebepsiz yıkmışlar; bildiğim kadarıyla, arsası o zamandan beri boş duruyor."

Rosemary kaşığını kavuna daldırdı. "Belki iyi evler de vardır" dedi, "insanların âşık olup evlendiği ve bebek sahibi olduğu."

"Ve yıldız oldukları" dedi Guy.

"Muhtemelen vardır" dedi Hutch. "Sadece onları kimse bilmiyor. Reklamı yapılanlar hep pis kokanlar." Rosemary ve Guy'a gülümsedi. "Keşke siz ikiniz Bramford yerine iyi bir eve baksaydınız" dedi.

Rosemary'nin kavun dolu kaşığı ağzına giden yolun ortasında asılı kaldı. "Bizi gerçekten vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Sevgili kızım" dedi Hutch. "Bu akşam çekici bir kadınla mükemmel bir randevum vardı ve sadece sizi görmek ve söyleyeceğimi söylemek için iptal ettim. Sizi gerçekten vazgeçirmeye çalışıyorum."

"Eh, Tanrım, Hutch..." diye söze başladı Guy.

"Demiyorum ki" dedi Hutch, "Bramford'un kapısından içeri girer girmez kafanıza piyano düşecek, kız kuruları sizi yiyecek ya da taş olacaksınız. Sadece sicili ortada diyorum ve uygun kiranın, çalışan şöminenin yanı sıra hesaba katılmalı diyorum: Evin nahoş olaylar oranı yüksek. Neden bile bile bir tehlike bölgesine giresiniz? Eğer ille 19. yüzyıl şaşaası istiyorsanız, Dakota'ya veya Osborne'a gidin."

"Dakota kooperatif" dedi Rosemary, "Osborne'u da yıkacaklar."

"Biraz abartmıyor musun, Hutch?" dedi Guy. "Geçen birkaç yıl içinde, bodrumdaki bebek dışında hiç başka 'nahoş olay' oldu mu?"

"Geçen kış bir asansörcü öldü" dedi Hutch. "Pek yemek masasında anlatılamayacak türden bir kaza sonucu. Bu öğleden sonra üç saatimi kütüphanede *Times Kataloğu* ve mikrofilmle geçirdim; daha dinlemek ister misiniz?"

Rosemary Guy'a baktı. Guy çatalını bıraktı ve ağzını sildi. "Bu çok saçma" dedi. "Tamam, orada birçok nahoş olay olmuş. Ama bu daha fazlasının olacağı anlamına gelmez ki. Bramford'un neden şehirdeki herhangi bir başka evden daha fazla 'tehlike bölgesi' olması gerekiyor, anlamıyorum. Yazı tura atabilirsin ve üst üste beş kere tura gelebilir; bu bir sonraki beş atışın da tura geleceğini göstermez ve yazı tura attığın paranın diğer paralardan farklı olduğunu da göstermez. Sadece tesadüf. Hepsi bu."

"Eğer gerçekten bir sorun olsaydı" dedi Rosemary, "orayı yıkmazlar mıydı? Londra'daki o ev gibi?"

"Londra'daki ev" dedi Hutch, "orada cinayete kurban giden son adamın ailesine aitti. Bramford'un sahibi ise hemen yanındaki kilise."

"Bak gördün mü" dedi Guy bir sigara yakarken, "ilahi korumamız var."

"Şimdiye kadar pek işe yaramamış" dedi Hutch.

Garson tabakları kaldırdı.

Rosemary, "Bromford'un bir kiliseye ait olduğunu bilmiyordum" deyince Guy ona, "Tatlım, tüm şehir kilisenin" diye cevap verdi.

"Wyoming'e baktınız mı?" diye sordu Hutch. "Aynı blokta, sanırım."

"Hutch" dedi Rosemary, "her yere baktık. Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yok, hepsi birbirinin aynı, düzgün kare odaları ve kameralı asansörleri olan *yeni* evler haricinde."

"Bu o kadar korkunç mu?" diye sordu Hutch gülümseyerek.

"Evet" dedi Rosemary ve Guy, "Onlardan birine yerleşmek üzereydik; ama bu daireyi tutmak için vazgeçtik" dedi.

Hutch bir an için Rosemary ve Guy'a baktı, sonra arkasına yaslandı, genişçe açtığı avuçlarının içiyle masaya vurdu. "Yeter" dedi. "Kendi işime bakacağım, en baştan yapmam gerektiği gibi. Çalışan şöminenizi yakın! Size hediye olarak sürgülü bir kilit alacağım ve bugün-

den itibaren çenemi kapalı tutacağım. Tam bir geri zekâlıyım; kusura bakmayın."

Rosemary gülümsedi. "Kapıda zaten sürgülü kilit var" dedi. "O zincir şeylerinden de var ve bir de gözetleme deliği."

"Eh, sakıncası olmazsa üçünü de kullan" dedi Hutch. "Ayrıca, koridorlarda dolaşıp dünya âleme kendini tanıtma. Iowa'da değilsin."

"Omaha."

Garson ana yemekleri getirdi.

Bir sonraki pazartesi öğleden sonra, Rosemary ve Guy, Bramford'daki 7E numaralı daire için iki senelik kontrat imzaladı. Bayan Cortez'e beş yüz seksen üç dolarlık bir çek verdiler –bir aylık kira ile bir aylık kira bedeli kadar depozito– ve kendilerine eğer dilerlerse taşınmak için 1Eylül'ü beklemelerine gerek olmadığı, dairenin hafta sonuna kadar boşaltılacağı ve boyacıların 18 Eylül, Çarşamba günü gelecekleri söylendi.

Pazartesi, gün içinde, dairenin bir önceki kiracısının oğlu Martin Gardenia'dan bir telefon geldi. Rosemary ve Guy, salı akşamı saat sekizde onunla dairede buluşmak üzere sözleşti. Martin, uzun boylu, yaşı altmışın üstünde, neşeli, açık tavırlı bir adamdı. Satmak istediği her şeyi gösterdi ve fiyatlarını söyledi; hepsinin fiyatı da cazip şekilde düşüktü. Rosemary ve Guy düşünüp taşındılar ve iki klima, goblen kumaş kaplı taburesiyle birlikte gül ağacından bir tuvalet masası aldılar. Ayrıca salondaki İran halısını, şömine siperi ile aksesuarlarını da. Ne yazık ki Bayan Gardenia'nın storlu yazı masası satılık değildi. Guy çek yazarken ve bırakılacak eşyaların etiketlenmesine yardım ederken Rosemary, o sabah satın aldığı üç metrelik katlanır metre ile oturma odasını ölçmeye koyuldu.

Guy, bir önceki mart, gündüz kuşağı televizyon dizisi *Başka Bir Dünya*'da rol almıştı. Oynadığı karakter, üç günlüğüne geri gelmişti; o yüzden Guy, haftanın geri kalanında meşguldü. Rosemary liseden beri biriktirdiği dekorasyon taslaklarıyla dolu bir klasörü ayıkladı, daireye uygun görünen iki taslak buldu ve onları yanına alıp, New York'a ilk geldiğinde beraber oturduğu Atlantalı kızlardan biri olan Joan Jellico'yla

mobilya bakmaya çıktı. Joan'ın dekoratör kartı sayesinde toptancılara ve her tür teşhir salonuna girebildiler. Rosemary, Guy'a göstermek için kısa notlar aldı, eskizler çizdi ve eli kolu kumaş ve duvar kâğıdı numuneleriyle dolu bir halde, televizyonda *Başka Bir Dünya*'yı yakalayıp Guy'ı seyredebilmek için alelacele eve döndü. Heykel dersini astı ve dişçi randevusunu memnuniyetle iptal etti.

Cuma akşamı daire onlarındı; yüksek tavanların yarattığı boşluk, içine bir lamba ve alışveriş çantasıyla girdikleri alışılmadık karanlık, en uzak odalardan yankılanan sesler. Klimalarını açtılar; halılarına, şöminelerine ve Rosemary'nin tuvalet masasına hayranlıkla baktılar. Küvetlerine, kapı kollarına, menteşelere, pervazlara, parkelere, ocağa, buzdolabına, cumbalı pencerelere ve manzaraya da. Halının üzerinde ton balıklı sandviç ve birayla piknik yaptılar ve dört odanın da planını çıkardılar. Guy ölçü aldı, Rosemary de çizdi. Halının üzerinde, lambayı fişten çektiler, soyundular ve perdesiz pencerelerden içeri dolan gece ışığında seviştiler. "Şşşt!" dedi Guy sonrasında, korkuyla gözlerini açarak. "Trench kardeşlerin... çiğneme seslerini duyuyorum!" Rosemary Guy'ın kafasına vurdu, sertçe.

Bir kanepe ve iki kişilik yatak, mutfak için bir masa ve iki adet thonet sandalye aldılar. Con Ed'i,[3] telefon şirketini, mağazaları, ustaları ve Padded Wagon'u[4] aradılar.

Boyacılar on sekizinde, çarşamba günü, geldiler, sıvadılar, macun çektiler, astarladılar, boyadılar ve renkleri tam da Rosemary'nin istediği gibi yapıp cuma günü, ayın yirmisinde, gittiler. Tek başına bir duvar kâğıdı ustası geldi, homurdanarak yatak odasını duvar kâğıdıyla kapladı.

Mağazaları ve ustaları ve Guy'ın Montreal'deki annesini aradılar. Bir gardırop, bir yemek masası, bir müzik seti ve yeni tabaklar ve bir çatal bıçak takımı satın aldılar. Paraları çoktu. Guy, 1964'ten beri tekrar tekrar gösterilen bir dizi Anacin[5] reklamında oynamıştı, bu iş ona on sekiz bin dolar kazandırmıştı ve hâlâ oldukça iyi bir gelir getiriyordu.

---

3. Con Edison, New York ve çevresine elektrik ve gaz dağıtan şirket –çn.
4. Padded Wagon [Minderli Araba], New York şehrinde bir nakliye şirketi –çn.
5. Bir ağrı kesici markası –çn.

Perdeleri astılar ve rafları kâğıtla kapladılar, yatak odasına halı, koridora beyaz vinil döşenirken nezaret ettiler. Üç soketli bir telefon aldılar; faturaları ödediler ve postalarının yeni adreslerine yönlendirilmesi için postaneye form bıraktılar.

Ayın 27'sinde, Cuma günü taşındılar. Joan ve Dick Jellico, saksıda büyük bir bitki yolladı; Guy'ın menajeri küçük bir tane yolladı. Hutch bir telgraf çekti: *Bramford, kapılarından birinde R. & G. Woodhouse yazdığı zaman kötü bir evden iyi bir eve dönüşecek.*

ÜÇ

Rosemary meşguldü ve mutluydu; perdeleri satın alıp astı, oturma odası için Viktoryen tarz bir cam lamba buldu, tencere ve tavaları mutfak duvarına astı. Bir gün, koridordaki gömme dolapta duran dört ahşap panelin, yan duvarlardaki ahşap takozların üzerine tam oturan raflar olduklarını fark etti. Rosemary onları ekose desenli, kendinden yapışkanlı kâğıtla kapladı, Guy eve geldiğinde ona düzgünce yerleştirilmiş çarşaf ve yatak örtüleriyle dolu dolabı gösterdi. 6. Cadde'de bir süpermarket ve 55. Sokak'ta çarşaflar ile Guy'ın gömlekleri için bir Çin çamaşırhanesi keşfetti.

Guy da meşguldü, diğer tüm kadınların kocaları gibi o da evde değildi. İşçi Bayramı geçmiş, vokal hocası şehre geri dönmüştü. Guy her sabah onunla çalışıyor, öğleden sonraları ise reklamlar ve tiyatro oyunları için seçmelere katılıyordu. Kahvaltıda tiyatro sayfasını okurken biraz hassastı; herkes ya *Skyscraper* ya *Drat! The Cat!* ya *Impossible Years* ya da *Hot September* [6] ile turnedeydi. Bir tek o, Anacin'in artıklarıyla New York'taydı; ama Rosemary, onun yakında iyi bir şey bulacağını biliyordu ve sessizce Guy'ın önüne kahvesini koyarken gazetenin diğer ekini kendisi için aldı.

---

6. 1965'in Broadway müzikalleri ve oyunları, sırasıyla Gökdelen, 1965-66; Lanet Olsun! *Kedi! 1965; İmkânsız Yıllar, 1965; Sıcak Eylül, 1965. Drat! The Cat!* müzikali, okumakta olduğunuz kitabın yazarı Ira Levin tarafından yazılmıştır –çn.

Bebek odası, kirli beyaz duvarlarıyla ve eski dairelerindeki mobilyalarla şimdilik bir mağara gibiydi. Sarı-beyaz duvar kâğıdı, zamanı gelince kaplanacak, oda tertemiz ve ışıl ışıl olacaktı. Rosemary, duvar kâğıdının numunesini, beğendiği beşik ve şifonyerin bulunduğu bir Saks[7] reklamıyla birlikte *Picasso'nun Picassoları*'nın[8] arasında saklıyordu.

Rosemary, mutluluğunu paylaşmak için kardeşi Brian'a mektup yazdı. Ailede başka kimse Rosemary'den gelen bir mektubu memnuniyetle karşılamazdı. Artık hepsi; annesi ile babası, erkek kardeşleri ile kız kardeşleri ona düşmandı ve onu (a) bir Protestan'la evlendiği, (b) sadece resmi nikahla evlendiği ve (c) hem iki kere boşanmış hem de bir Yahudi'yle evlenip Kanada'ya yerleşmiş bir kayınvalidesi olduğu için affetmiyorlardı.

Rosemary, Guy'a tavuk marengo ve *vitello tonnato* pişirdi, kremalı mocha kek ve bir kavanoz tereyağlı kurabiye yaptı.

Minnie Castevet'le tanışmadan önce sesini duydular. Onu, yatak odalarının duvarından, boğuk Ortabatılı anırtısıyla, "Roman, yatağa gel! Saat on biri yirmi geçiyor!" diye bağırırken duydular. Ve beş dakika sonra, "Roman, gelirken bana kök birası getir!" derken.

"Hâlâ Ma and Pa Kettle filmleri yaptıklarını bilmiyordum" dedi Guy; Rosemary tereddüt ederek güldü. Guy'dan dokuz yaş küçüktü ve Guy'ın bazı göndermeleri onun için açık bir anlam ifade etmiyordu.

7F'deki yaşlı hoş çift Gouldlarla tanıştılar ve Alman aksanlı Bruhnler ve oğulları Walter'la. 7G'deki Kellogglara, 7H'den Bay Stein'a ve 7B'de oturan Bay Dubin ile Bay DeVore'ye, koridorda gülümseyip başlarıyla selam verdiler. (Rosemary kapı zillerinden ve okumakta beis görmediği, paspasların üzerindeki mektupların ön yüzlerinden herkesin ismini hemen öğrendi.) Henüz rastlamadıkları ve kendilerine

---

7. Saks Off Fifth, 5. Cadde'de büyük bir departmanlı mağazadır –çn.

8. Picasso's Picassos, 1961: Fotoğrafçı David Douglas Duncan tarafından yazılmış ve hazırlanmış, Picasso'nun kendine sakladığı eserlerinin fotoğraflarından oluşan bir derlemedir –çn.

hiç posta gelmeyen 7D'deki Kapplar, anlaşılan hâlâ yaz tatilindeydiler ve 7A'daki, ses var görüntü yok (Roman! Terry nerede?) Castevetler ya münzeviydiler ya da garip-saatlerde-gidip-gelen insanlardı. Kapıları tam asansörün karşısındaydı, paspasları fevkalade okunabilir bir konumdaydı. Şaşırtıcı çeşitlilikte yerlerden mektuplar alıyorlardı: Hawick, İskoçya; Langeac, Fransa; Vitória, Brezilya; Cessnock, Avusturalya. Hem *Life*'a hem *Look*'a aboneydiler.

Rosemary ve Guy, Trench kardeşlerden, Adrian Marcato'dan, Keith Kennedy'den, Pearl Ames ya da onların modern muadillerinden hiçbir iz görmediler. Dubin ve DeVore homoseksüeldi; diğer herkes tamamen sıradandı.

Rosemary ve Guy fark etti ki, hemen her akşam Ortabatılı anırtının duyulabildiği daire, ilk yapıldığında kendi dairelerinin daha büyük ön kısmıydı. "Ama yüzde yüz emin olmak *imk*ânsız!" diye itiraz etti kadın. "Eğer *benim* görüşümü istiyorsan, ona *hiçbir* surette söylemememiz gerekiyor; işte *benim* görüşüm!"

Bir cumartesi akşamı Castevetler bir davet verdiler; bir düzine kadar insan konuşuyor ve şarkı söylüyordu. Guy kolayca uyudu; ama Rosemary, yavan terennümü ve beraberinde ötüp duran flüt ya da klarneti duymamayı başaramadığından saat ikiyi geçene kadar uyuyamadı.

Rosemary'nin Hutch'ın kuruntularını hatırladığı ve onlardan rahatsız olduğu yegâne zaman, her dört ya da beş günde bir çamaşır yıkamak için bodruma indiği zamanlardı. Hizmet asansörünün kendisi zaten rahatsız ediciydi –küçük, insansız ve ani gacırtı ile sarsılmalara meraklı– ve bodrum, bir-zamanlar-kireç-badanayla-boyanmış tuğla duvarlı dar geçitlerinde uzaklardan ayak seslerinin fısıldadığı, görünmeyen kapıların patırtıyla kapandığı, tel kafesler içindeki çıplak ampuller altında duvara bakan buzdolaplarının olduğu ürpertici bir yerdi.

Rosemary, burada, çok da uzak olmayan bir zamanda, gazeteye sarılı ölü bir bebeğin bulunmuş olduğunu hatırlayacaktı. Kimin bebeğiydi ve nasıl ölmüştü? Onu kim bulmuştu? Onu bırakan kişi yakalanmış ve cezalandırılmış mıydı? Hutch'ın yaptığı gibi kütüphaneye gidip

eski gazetelerdeki haberleri okumayı düşündü; ama bu, her şeyi daha gerçek, hâlihazırda olduğundan daha korkunç bir hale getirirdi. Bebeğin yattığı yeri bilmek, belki çamaşır odasına giderken ve asansöre geri dönerken tekrar yanından geçmek dayanılmaz olurdu. Rosemary, kısmi cehaletin kısmi saadet olduğuna karar verdi. *Kahrolası Hutch ve onun iyi niyeti!*

Çamaşır odası bir cezaevine oldukça yakışırdı: buğulu tuğla duvarlar, tel kafeslerde ampuller ve demir tel örgü bölmelerin içinde sıra sıra, çiftli derin lavabolar. İçeride bozuk parayla çalışan çamaşır ve kurutma makineleri vardı ve asma kilitli bölmelerin çoğunda kişilere ait makinalar bulunuyordu. Rosemary çamaşırhaneye hafta sonları veya beşten sonra iniyordu; hafta içi daha erken saatlerde, ütü yaparken bir yandan dedikodu yapan cıvıl cıvıl bir grup Zenci çamaşırcı oluyordu ve bir seferinde Rosemary farkında olmadan içeri girdiğinde aniden susmuşlardı. Rosemary herkese gülümsemiş ve görünmez olmak için çaba sarf etmişti; ama onlar tek bir kelime dahi etmemişlerdi ve o da kendini rahatsız, sakar ve Zencilere-zulmeden biri gibi hissetmişti.

Bramford'a taşınalı iki haftayı biraz geçmişti ki, bir öğleden sonra, saat 5.15'te, Rosemary çamaşır odasında oturmuş *New Yorker* okuyarak durulama suyuna yumuşatıcı katmayı beklerken, içeri onunla aynı yaşlarda –esmer, biblo gibi yüzü olan– bir kız girdi; Rosemary irkilerek, gelen kızın Anna Maria Alberghetti[9] olduğunu fark etti. Kız beyaz bir çift sandalet, siyah şort, kayısı rengi bir bluz giymişti ve sarı bir plastik çamaşır sepeti taşıyordu; Rosemary'ye başıyla selam verdi, sonra ona bir daha bakmadan ilerledi ve bir makineye kirli çamaşırları doldurmaya başladı.

Anna Maria Alberghetti, en azından Rosemary'nin bildiği kadarıyla, Bramford'da oturmuyordu; ama pekâlâ birini ziyarete gelmiş ve ona ev işlerinde yardım ediyor olabilirdi. Daha yakından bakınca, Rosemary yanıldığını anladı: Kızın burnu fazlasıyla uzun ve sivriydi; ayrıca ifadesinde ve duruşunda, betimlemesi daha zor farklar da var-

---

9. Anna Maria Alberghetti, 1960'lı yılların Brodway yıldızlarından biri –çn.

dı. Benzerlik, gelgelelim, dikkat çekiciydi. Birdenbire Rosemary, kızı utangaç, sorgulayan bir gülümsemeyle kendisine bakarken buldu; kızın yanındaki çamaşır makinesinin kapağı kapalıydı ve makine suyla doluyordu.

"Özür dilerim" dedi Rosemary. "Senin Anna Maria Alberghetti olduğunu sandım, sana o yüzden bakıyordum. Özür dilerim."

Kız kızardı, gülümsedi ve yarım metre yanına doğru yere baktı. "Başıma çok geliyor" dedi. "Özür dilemene gerek yok. Çocukluğumdan beri insanlar beni Anna Maria sanıyorlar, ta İşte Damat Geliyor'u[10] çevirdiğinden beri." Rosemary'ye baktı; yüzü hâlâ kırmızıydı ama artık gülümsemiyordu. "Ben hiçbir benzerlik görmüyorum" dedi. "Benim ebeveynim de onunkiler gibi İtalyan; ama *fiziksel* olarak benzemiyoruz."

"Çok benziyorsunuz" dedi Rosemary.

"Sanırım öyle" dedi kız, "herkes bana aynı şeyi söylüyor. Ben göremiyorum ya neyse. Keşke görebilseydim. İnan ki."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Rosemary.

"Hayır."

" 'Anna Maria' deme biçiminden sandım ki..."

"Ah, yok. Sanırım onun hakkında herkesle o kadar çok konuşuyorum ki artık sadece ilk ismini söylüyorum." Elini şortuna sildi, öne doğru bir adım attı ve gülümseyerek elini uzattı. "Ben Terry Gionoffrio" dedi. "Nasıl yazıldığını ben bile bilmiyorum; o yüzden hiç kafanı yorma."

Rosemary gülümsedi ve kızın elini sıktı. "Ben Rosemary Woodhouse" dedi. "Burada yeni kiracıyız. Siz uzun zamandır mı buradasınız?"

"Ben kiracı değilim" dedi kız. "Bay ve Bayan Castevetlerde kalıyorum, yedinci katta. Bir nevi misafir sayılırım. Hazirandan beri. Ah, onları tanıyor musun?"

"Hayır" dedi Rosemary gülümseyerek, "ama dairemiz tam onlarınkinin arkasında ve anladığım kadarıyla o iki daire eskiden tek bir daireymiş."

---

10. Here Comes The Groom, başrollerinde Bing Crosby ve Jane Wyman'ın oynadığı, 1951 yapımı bir filmdir. Anna Maria Alberghetti filmde Theresa rolünü oynadığında on beş yaşındadır –çn.

"Ah, Tanrı aşkına" dedi kız. "Siz o yaşlı hanımın dairesini tutanlarsınız! Bayan... şu ölen hanım."

"Gardenia."

"Doğru. Bayan Gardenia, Castevetlerin iyi *arkadaşıydı*; otlar ve birtakım şeyler yetiştirir ve yemek pişirirken kullanması için onlardan Bayan Castevet'e getirirdi."

Rosemary başıyla onayladı. "Daireye bakmaya geldiğimizde" dedi, "odalardan biri bitkilerle doluydu."

"Ve şimdi o hayatta olmadığı için" dedi Terry, "Bayan Castevet mutfağına kendi minyatür serasını kurdu ve artık kendisi bir şeyler yetiştiriyor."

"Affedersin, yumuşatıcıyı koymam lazım" dedi Rosemary. Ayağa kalktı ve makinenin üstündeki çamaşır torbasından yumuşatıcı şişesini çıkardı.

"Kime benziyorsun biliyor musun?" diye sordu Terry. Rosemary kapağı çevirirken, "Hayır, kim?" dedi.

"Piper Laurie."

Rosemary güldü. "Ah, hayır" dedi. "Bunu söylemiş olman çok komik; çünkü kocam, Piper Laurie evlenmeden önce onunla çıkıyordu."

"Şaka yapıyorsun? Hollywood'da mı?"

"Hayır, burada." Rosemary kapağı ağzına kadar yumuşatıcıyla doldurdu. Terry çamaşır makinesinin kapağını açtı. Rosemary ona teşekkür etti ve yumuşatıcıyı çamaşırların arasına döktü.

"Kocan bir aktör mü?" diye sordu Terry.

Rosemary yumuşatıcının kapağını kapatırken kendinden hoşnut bir edayla başını salladı.

"Şaka yapıyorsun! Adı ne?"

"Guy Woodhouse" dedi Rosemary. "*Luther*'de ve *Hiç Kimse Bir Albatrosu Sevmez*'de oynadı ve bir sürü televizyon işi yapıyor."

"Vay canına, ben bütün gün TV izlerim" dedi Terry. "Eminim onu görmüşümdür." Bodrumun bir yerinden, kırılan bir cam sesi geldi; yere düşen bir şişe ya da kırılan bir pencere sesi. "Ayy!" dedi Terry.

Rosemary omuzlarını kaldırdı ve kaygılı bir şekilde çamaşır odasının kapısına doğru baktı. "Bu bodrumdan nefret ediyorum" dedi.

"Ben de" dedi Terry. "Burada olduğun için memnunum. Eğer yalnız olsaydım korkudan ödüm patlamıştı."

"Muhtemelen getir götür işlerine bakan çocuklardan biri bir şişe düşürmüştür" dedi Rosemary.

Terry, "Dinle, buraya beraber gelebiliriz, düzenli olarak. Kapınız servis asansörünün hemen yanındaki değil mi? Zilini çalarım ve beraber ineriz. Birbirimizi gelmeden önce dahili telefondan arayabiliriz."

"Harika olur" dedi Rosemary. "Buraya tek başıma gelmekten nefret ediyorum."

Terry memnuniyetle gülümsedi, söyleyeceği sözcükleri arar gibiydi, sonra gülümsemeyi sürdürerek, "Şans getirmesi için bir tılsımım var; belki ikimizin de işine yarar!" dedi. Bluzunun yakasını öne doğru çekti, gümüş bir zinciri bluzunun dışına çıkardı, zincirin ucunda, çapı iki buçuk santimden küçük, gümüş tel işleme bir top vardı.

"Ah, harika bir şey" dedi Rosemary.

"Değil mi?" dedi Terry. "Bunu, bana evvelsi gün Bayan Castevet verdi. Üç yüz yıllıkmış. İçindekini o küçük serasında yetiştirdi. Şans getiriyor. Ya da en azından getirmesi gerekiyor."

Rosemary, Terry'nin baş ve işaretparmakları arasında tuttuğu tılsıma daha yakından baktı. Gümüş seyrek örgünün içinde süngerimsi, yeşile çalan kahverengi bir madde vardı. Keskin bir koku Rosemary'nin geri çekilmesine sebep oldu.

Terry yeniden gülümsedi. "Kokuya ben de delirmiyorum açıkçası" dedi. "Umarım işe yarıyordur."

"Çok güzel bir tılsım" dedi Rosemary. "Hiç böylesini görmemiştim."

"Avrupa'dan" dedi Terry. Bir kalçasını çamaşır makinesine dayarken, topu parmakları arasında çevirerek hayranlıkla seyretti. "Castevetler, istisnasız, dünyanın en harika insanları" dedi. "Beni kaldırımdan aldılar. Tam anlamıyla öyle oldu, gerçekten. 8. Cadde'de yere yığıldım. Beni buraya getirdiler ve evlat edindiler bir anne ve baba gibi. Ya da daha çok bir büyükanne ve büyükbaba gibi, sanırım."

"Hasta mıydın?" diye sordu Rosemary.

"Nazikçe söylersek" dedi Terry. "Açlıktan ölmek üzereydim, uyuşturucu kullanıyordum ve çok utandığım, düşündükçe midemi

bulandıran daha bir sürü şey yapıyordum. Bay ve Bayan Castevet beni tamamen sağlığıma kavuşturdu. Beni eroinden, esrardan kurtardılar, yemek verdiler, temiz kıyafetler giydirdiler ve şimdi her şeyin en iyisini hak ettiğimi düşünüyorlar. Bana bir sürü sağlıklı yiyecek ve vitamin veriyorlar, hatta gelip bana düzenli olarak checkup yapan bir doktorları bile var! Çocukları olmadığı için. Ben onlar için hiç sahip olmadıkları kızlarıyım; bilirsin işte..."

Rosemary başıyla onayladı.

"İlk başta belki bir art niyetleri vardır diye düşündüm" dedi Terry. "Belki yapmamı istedikleri bir tür seks şeyi vardır, Bay Castevet'in istediği ya da Bayan Castevet'in. Ama onlar, gerçekten büyükannem ve büyükbabam gibiler. Hiç de öyle bir şey değil. Yakında beni sekreterlik okuluna yollayacaklar ve ileride ben de onlara borcumu ödeyeceğim. Lisede sadece üç yıl okudum; ama dışarıdan bitirmek mümkün." Kolyeyi tekrar bluzunun içine soktu.

Rosemary, "Böyle insanlar olduğunu bilmek güzel, bilhassa da hep duyarsızlıktan ve sorumluluktan kaçan insanlardan bahsedilirken" dedi.

"Bay ve Bayan Castevet gibiler çok fazla değil" dedi Terry. "Eğer onlar olmasaydı şimdiye ölmüştüm. Bu net bir gerçek. Ölmüştüm ya da hapisteydim."

"Sana yardım edebilecek bir ailen yok muydu?"

"Donanmada bir kardeşim var. Onun hakkında konuşmamak daha iyi."

Rosemary, yıkanan çamaşırlarını bir kurutucuya aktardı ve Terry'nin çamaşırlarını bekledi. Guy'ın *Başka Bir Dünya*'da ara sıra oynadığı rolden ("Tabii ki hatırlıyorum! Onunla mı evlisin?"), Bramford'un tarihinden (Terry'nin hiçbir şeyden haberi yoktu) ve Papa Paul'ün yaklaşan New York ziyaretinden bahsettiler. Terry de aynı Rosemary gibi Katolik'ti; ama artık ibadet etmiyordu. Yine de, Papa'nın yöneteceği, Yankee Stadyumu'ndayapılacak olan aşai rabbani ayinine bilet bulmak için can atıyordu. İki kız, Terry'nin çamaşır makinesindeki program sona erince çamaşırları kurutucuya koyup birlikte servis asansörüne yürüdü. Rosemary, Terry'yi daireyi görmesi için içeri

davet etti. Terry bir başka sefer geleceğini söyleyerek izin istedi; Castevetler, akşam yemeğini saat altıda yiyorlardı ve geç kalmak istemiyordu. Terry akşam daha geç bir saatte Rosemary'yi telefonla arayıp kurutucudaki çamaşırlarını almak üzere aşağıya birlikte inebileceklerini söyledi.

Guy evde, elinde bir paket Fritos, bir Grace Kelly filmi seyrediyordu. "O kıyafetler epey temiz olmalı" dedi.

Rosemary, ona Terry'yi ve Castevetleri anlattı. Terry'nin onu *Başka Bir Dünya*'dan hatırladığını söyleyince Guy burun kıvırdı; ama hoşuna da gitti. Guy ve Donald Baumgart adlı bir aktör, o gün öğleden sonra, yeni bir komedide, aynı rol için ikinci okumaya çağırılmışlardı. Guy'ın morali Baumgart'ın rolü kapma ihtimali yüzünden bozuktu. "Yüce İsa" dedi. "*Donald Baumgart* ne biçim bir isim?" Kendi ismi, değiştirmeden önce Sherman Peden'di.

Rosemary ve Terry çamaşırlarını saat sekizde aldılar. Terry, Guy'la tanışmak ve daireyi görmek için Rosemary'yle birlikte içeri geldi. Terry, Guy'ı görünce kızardı ve eli ayağı dolandı. Bunu gören Guy, tumturaklı iltifatlara, kül tablası getirmelere, kibrit yakmalara girişti. Terry daireyi daha önce hiç görmemişti. Bayan Gardenia ve Castevetlerin arası Terry'nin gelişinden kısa süre sonra açılmış ve az bir zaman sonra da Bayan Gardenia komaya girmiş ve komadan bir daha hiç çıkmamıştı. "Harika bir daire" dedi Terry.

"Olacak" dedi Rosemary. "Daha yarısı bile bitmedi."

"Buldum!" diye bağırdı Guy, ellerini çırparak. Muzaffer bir edayla Terry'yi işaret etti. "Anna Maria Alberghetti!"

DÖRT

Bonniers'den[11] bir paket geldi, Hutch'tan; tik ağacından, parlak turuncu kaplamalı, uzun bir buz kovası. Rosemary hemen Hutch'ı arayıp teşekkür etti. Hutch, boyacılar çıktıktan sonra daireyi görmüştü; ama Guy ve Rosemary taşındığından beri oraya hiç gitmemişti. Rosemary, sandalyelerin bir hafta gecikmiş olduğunu ve kanepenin gelmesine bir ay olduğunu anlattı. "Tanrı aşkına, misafir ağırlamayı falan boş ver" dedi Hutch. "Her şey yolunda mı, onu anlat."

Rosemary, güzel ayrıntılarıyla her şeyi anlattı. "Ve komşular kesinlikle anormal görünmüyorlar" dedi. "Homoseksüeller gibi normal anormaller dışında; ikisi bizim katta oturuyor. Karşı komşularımız Gould soyadlı tatlı yaşlı bir çift, Pennsylvania'da İran kedisi yetiştirdikleri bir çiftlikleri var. İstediğimiz zaman bize bir tane verecekler."

"Onlar tüy döker" dedi Hutch.

"Ve daha tanışmadığımız bir çift var. Uyuşturucu bağımlısı bir kızı, ki onunla *tanıştık*, evlerine almışlar, tamamen iyileştirmişler ve şimdi de sekreterlik okuluna yolluyorlar."

"Sunnybrook Çiftliğine[12] taşınmışsınız gibi görünüyor" dedi

---

11. Bir yayınevi –çn.

12. *Rebecca of Sunnybrook Farm,* Kate Douglas Wiggen'ın yazdığı, 1903 yılında yayımlanmış, meşhur bir Amerikan çocuk kitabıdır. 1938 yılında sinemaya uyarlanmış, başrolünde Shirley Temple oynamıştır –çn.

Hutch. "Çok sevindim."

"Bodrum biraz ürpertici" dedi Rosemary. "Her gittiğimde sana lanet okuyorum."

"Hangi akla hizmet bana?"

"*Hikâyelerin...*"

"Eğer yazdığım hikâyelerden bahsediyorsan, ben de kendimi lanetliyorum; eğer sana anlattıklarımdan bahsediyorsan, aynı mantıkla, yangın için yangın alarmını ya da kasırga için meteoroloji müdürlüğünü lanetleyebilirsin."

Rosemary geri adım atarak, "Bundan sonra o kadar kötü olmayacak; bahsettiğim kız aşağı benimle birlikte iniyor" dedi.

Hutch, "Açıkça görülüyor ki öngördüğüm sağlıklı etkiyi yapmışsınız ve bina artık bir dehşet yuvası olmaktan çıkmış. Buz kovasını güle güle kullan ve Guy'a selam söyle" dedi.

7D'deki Kapplar ortaya çıktılar; Lisa adlı, iki yaşında, meraklı bir kızları olan, otuzlarının ortalarında, iri yarı bir çiftti. "Senin adın ne?" diye sordu Lisa bebek arabasının içinden. "Yumurtanı yedin mi? Captain Crunch'ını[13] yedin mi?"

"Benim adım Rosemary" dedi Rosemary. "Yumurtamı yedim; ama Captain Crunch'ı *tanımıyorum*. O kim?"

Rosemary ve Guy, 17 Eylül Cuma gecesi, başka iki çiftle beraber *Bayan Dally* adlı bir oyunun ön gösterimine, sonra da Dee Bertillon[14] adında bir fotoğrafçının Batı 48. Sokak'taki stüdyosunda verdiği bir partiye gitti. Guy ile Bertillon arasında, yabancı aktörlere iş verilmesini engelleyen Aktör Eşitliği politikası hakkında bir tartışma yaşandı –Guy

13. Bir mısır gevreği markası –çn.

14. Elimizde kesin bilgi olmamakla birlikte yazarın fotoğrafçıya Dee Bertillon adını vermekle Fransız polis memuru ve biometri araştırmacısı Alphonse Bertillon'a gönderme yaptığı iddia edilebilir. Alphonse Bertillon, suçluların biometri, kriminal antropomorfi ve sabıka fotoğrafı (mug shot) gibi bilimsel yollarla kimlik tespitinin yapılması konusunda öncülük etmiştir. İki Sherlock Holmes ve bir Arsène Lupen romanında Bertillon'dan bahsedilir –çn.

doğru olduğunu, Bertillon ise yanlış olduğunu düşünüyordu– ve orada bulunanlar tartışmayı çabucak şakalar ve dedikodularla yatıştırdılarsa da Guy kısa bir süre sonra, saat on ikiyi birkaç dakika geçe Rosemary'yi de yanına alıp partiden ayrıldı.

Gece ılık ve yumuşaktı; yürüdüler ve Bramford'un kararmış kütlesine yaklaşırken binanın önündeki kaldırımda, park halinde bir arabanın yanında, yarım daire şeklinde toplanmış, yaklaşık yirmi kişilik bir grup gördüler. Tepe ışıkları kıpkırmızı dönen iki polis arabası, çift sıra park etmiş bekliyordu.

Rosemary ve Guy, el ele, duyuları keskinleşirken adımlarını hızlandırdı. Caddedeki arabalar merakla yavaşlıyor, Bramford'un pencereleri açılıyor, başlar canavar biçimli heykel kafalarının yanından dışarı bakmak üzere uzanıyordu.

Bir arabanın, Volkswagen'in, tavanı yandan içe doğru çökmüştü; ön cam kırılıp milyonlarca parçaya ayrılmıştı. "Ölmüş" dedi biri ve başka biri, "Yukarı baktım ve büyük bir kuşun dalış yaptığını sandım, kartal ya da o tür bir şeyin" dedi.

Rosemary ve Guy ayak parmaklarının ucunda yükseldiler, insanların omuzlarının üzerinden boyunlarını uzattılar. "Geri çekilin, hadi" dedi, ortada duran bir polis memuru. Omuzlar ayrıldı, spor gömlekli bir sırt önlerinden çekildi. Kaldırımda Terry yatıyordu, tek gözle gökyüzüne bakıyordu, yüzünün yarısı kırmızı bir pelteye dönmüştü. Terry'nin üzerine taba rengi bir battaniye örttüler. Battaniyenin önce bir yeri, sonra başka bir yeri kıpkırmızı oldu.

Rosemary arkasını döndü, gözleri kapalı, sağ eliyle otomatik olarak haç çıkardı. Kusacağından korkarak ağzını sıkıca kapadı.

İrkilen Guy, havayı dişlerinin arasından içine çekti. "Yüce İsa" dedi ve "Aman Tanrım!" diye inledi.

Bir polis memuru, "Geri çekilin, lütfen" dedi.

"Onu tanıyoruz" dedi Guy.

Bir başka polis memuru döndü ve "İsmi ne?" diye sordu.

"Terry."

"Terry ne?" Polis memuru, kırk yaşın üzerindeydi ve terliyordu. Siyah kalın kirpikli, güzel mavi gözleri vardı.

Guy, "Ro? İsmi ne? Terry ne?" dedi.

Rosemary gözlerini açtı ve yutkundu. "Hatırlamıyorum" dedi. "Bir İtalyan ismi, G'yle başlıyor. Uzun bir isim. Yazılışıyla ilgili bir şaka yapmıştı. 'Nasıl yazıldığını ben de bilmiyorum' gibilerinden."

Guy mavi gözlü polis memuruna, "7A'da Castevet soyadlı insanlarla birlikte oturuyordu" dedi.

"Onu biliyoruz zaten" dedi polis memuru.

Başka bir polis memuru yanlarına geldi, elinde soluk sarı bir not kâğıdı vardı; hemen arkasında, dudakları sımsıkı kapalı, çizgili pijama üzeri pardösüsüyle Bay Micklas duruyordu. "Kısa ve öz" dedi polis memuru, mavi gözlü diğer polis memuruna ve sarı kâğıdı uzattı. "Uçmasın diye pencere pervazına yara bandıyla yapıştırmış."

"Orada kimse var mı?"

Diğeri başını sağa sola salladı.

Mavi gözlü polis memuru, düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırarak kâğıtta yazılı olanları okudu. "Theresa Gionoffrio" dedi. Aynı bir İtalyan gibi telaffuz etti. Rosemary başıyla onayladı.

Guy, "Çarşamba akşamı, içini hüzün kapladığını tahmin edemezdiniz" dedi.

Polis memuru, bloknotunu açarken, "Hüzünden başka bir şey yokmuş" dedi. Kâğıdı arasına yerleştirdiği bloknotu kapadı; sarı kâğıt, bloknotun yanından dışarı taşıyordu.

"Onu tanıyor muydunuz?" diye sordu Bay Micklas Rosemary'ye.

"Çok az" dedi Rosemary.

"Ah, tabii ya" dedi Bay Micklas, "siz de yedinci kattasınız."

Guy Rosemary'ye, "Hadi tatlım, yukarı çıkalım" dedi.

Polis memuru, "Bu Castevet denen insanları nerede bulabiliriz, bir fikriniz var mı?" dedi.

"Hayır, hiçbir fikrimiz yok" dedi Guy. "Onlarla tanışmadık bile."

"Bu saatlerde genellikle evde olurlar" dedi Rosemary. "Seslerini duyuyoruz. Yatak odamız onlarınkine bitişik."

Guy elini Rosemary'nin sırtına koydu. "Hadi tatlım" dedi. Polis memuruna ve Bay Micklas'a başlarıyla selam verip eve doğru yürümeye koyuldular.

"İşte geliyorlar" dedi Bay Micklas. Rosemary ve Guy durup arkasına döndü. Rosemary ve Guy'ın geldiği yönden, şehir merkezi tarafından, uzun boylu, iri, beyaz saçlı bir kadın ile uzun boylu, zayıf, ayaklarını sürüyerek yürüyen bir adam geliyordu. "Castevetler mi?" diye sordu Rosemary. Bay Micklas başıyla onayladı.

Bayan Castevet, kar beyazı eldivenleri, el çantası, ayakkabıları ve şapkası hariç açık maviye bürünmüştü. Hemşirevari bir edayla kocasının koluna girmişti. Bay Castevet, rengârenk gofre bir ceket, kırmızı pantolon, pembe papyon ve pembe bantlı gri fötr şapka içinde baş döndürücüydü. Adam en az yetmiş beş, kadın altmış sekiz ya da altmış dokuz yaşındaydı. Yüzlerinde dinç bir ihtiyat ifadesi ve dostça sorgulayan bir gülümsemeyle yaklaştılar. Polis memuru onları karşılamak üzere öne çıktı ve gülümsemeleri eriyip yok oldu. Bayan Castevet endişeyle bir şeyler söyledi; Bay Castevet kaşını çattı ve kafasını salladı. Geniş, ince dudaklı ağzı sanki ruj sürmüş gibi gül pembesi rengindeydi; yanakları kireç gibi, gözleri derin yuvalarında küçük ve parlaktı. Kadın büyük burunluydu; etli, somurtkan bir alt dudağı vardı. Sade inci küpelerinin arkasından sarkan bir zinciri olan, pembe çerçeveli bir gözlük takmıştı.

Polis memuru, "Siz yedinci katta oturan Bay ve Bayan Castevet misiniz?" dedi.

"Biziz" dedi Bay Castevet kendini dinleten, kuru bir ses tonuyla.

"Theresa Gionoffrio isimli genç kadın sizinle birlikte mi oturuyor?"

"Evet" dedi Bay Castevet "Bir aksilik mi var? Kaza mı oldu yoksa?"

"Kendinizi kötü haberlere hazırlasanız iyi olur" dedi polis memuru. Bekledi, her ikisine de sırayla baktı ve "Ölmüş. İntihar etmiş" dedi. Bir elini kaldırdı ve başparmağıyla omzunun üzerinden arkasını işaret ederek, "Pencereden atlamış" diye ekledi.

Castevetler, sanki polis memuru henüz hiçbir şey söylememiş gibi, ifadelerinde en ufak bir değişiklik olmadan ona baktılar; sonra Bayan Castevet yana doğru eğildi, polis memurunun arkasındaki kırmızı lekeli battaniyeye baktı, sonra doğrulup polis memurunun gözlerine baktı. "Bu mümkün değil" dedi, o Ortabatılı Roman-bana-kök-birası-getir avazıyla. "Bir yanlışlık var; o battaniyenin altındaki başka biri."

Polis memuru kafasını çevirmeden, "Artie, bu insanların bir göz atmasına müsaade eder misin lütfen?" dedi.

Bayan Castevet kararlı bir biçimde polis memurunun yanından geçerek ilerledi.

Bay Castevet olduğu yerde kaldı. "Bunun olacağını biliyordum" dedi. "Neredeyse her üç haftada bir derin depresyona giriyordu. Fark ettim ve karıma söyledim; ama bana burun kıvırdı. O, her şeyin her zaman kendi istediği gibi sonuçlanmayacağını kabul etmeyi reddeden bir iyimser."

Bayan Castevet geri geldi. "Bu intihar ettiği anlamına gelmez" dedi. "Çok mutlu bir kızdı; kendine zarar vermek istemesi için hiçbir *sebep* yoktu. Bir kaza olmuş olmalı. Camları silmeye kalkışmış ve dengesini kaybetmiş olmalı. Hep ortalığı toplar, bizim yerimize işleri halledip bize sürpriz yapardı."

"Gecenin bir yarısı cam silmiyordu herhalde" dedi Bay Castevet.

"Neden olmasın?" dedi Bayan Castevet sinirle. "Belki de siliyordu!"

Polis memuru, bloknotunun arasından sarı not kâğıdını çıkarıp uzattı.

Bayan Castevet tereddüt etti, sonra notu aldı ve çevirip okudu. Bay Castevet de karısının kolu üzerinden başını eğdi ve ince parlak dudaklarını oynatarak notu okudu.

"Bu onun el yazısı mı?" diye sordu polis memuru.

Bayan Castevet evet anlamında başını salladı. Bay Castevet, "Kesinlikle. Şüphesiz" dedi.

Polis memuru elini açarak uzattı ve Bayan Castevet kâğıdı ona verdi. "Teşekkür ederim" dedi polis memuru. "İşimiz bitince size geri verilmesini sağlayacağım."

Bayan Castevet boynundaki zincire bağlı gözlüğünü çıkarıp elinden bıraktı ve beyaz eldivenli parmaklarının uçlarıyla gözlerini kapattı. "İnanmıyorum "dedi. "İnanmıyorum. Çok mutluydu. Tüm dertleri geçmişte kalmıştı." Bay Castevet elini onun omzuna koydu ve yere bakarak başını sağa sola salladı.

"En yakın akrabasının adını biliyor musunuz?" diye sordu polis memuru.

"Hiç akrabası yoktu" dedi Bayan Castevet. "Yapayalnızdı. Kimsesi yoktu. Sadece biz."

"Bir erkek kardeşi yok muydu?" diye sordu Rosemary.

Bayan Castevet gözlüğünü taktı ve ona baktı. Bay Castevet başını yerden kaldırdı. Çukur gözleri şapkasının siperi altında parlıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu polis memuru.

"Öyle söyledi" dedi Rosemary. "Donanmadaymış."

Polis memuru Castevetlere baktı.

"İlk kez duyuyorum" dedi Bayan Castevet. Bay Castevet, "İkimiz de" diye ekledi.

Polis memuru Rosemary'ye, "Rütbesini ya da hangi üste görev yaptığını biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır, bilmiyorum" diye karşılık verdi Rosemary. Sonra da Castevetlere, "Bana ondan geçen gün bahsetti, çamaşır odasında. Ben Rosemary Woodhouse" dedi.

Guy, "7E'de oturuyoruz" dedi.

"Tam olarak sizin gibi düşünüyorum, Bayan Castevet" dedi Rosemary. "Çok mutlu ve geleceğe dair çok... umut dolu görünüyordu. Sizin hakkınızda ve kocanız hakkında *harikulade* şeyler söyledi; ona yardımlarınızdan ötürü ne kadar müteşekkir olduğundan bahsetti."

"Teşekkür ederim" dedi Bayan Castevet. Bay Castevet de, "Bunları bize söylemiş olmanız çok nazikçe. Acımızı biraz olsun hafifletiyor" diye ekledi.

"Bu erkek kardeş hakkında, Donanmada görevli olduğu dışında bir şey bilmiyor musunuz?" diye sordu polis memuru.

"Tüm bildiğim bu" dedi Rosemary. "Onu pek sevmiyormuş gibiydi."

"Onu bulmak zor olmamalı" dedi Bay Castevet, "Gionoffrio gibi alışılmadık bir soyadıyla."

Guy elini tekrar Rosemary'nin sırtına koydu ve eve doğru ilerlerken Rosemary Castevetlere, "Çok üzgünüm ve şaşkınım" dedi. Guy ise,"Çok yazık. Çok..." diye ekledi.

"Teşekkür ederim" dedi Bayan Castevet ve Bay Castevet ise sadece "son günleri" kısmının anlaşılabildiği, uzun ve ıslık çalar gibi bir şeyler söyledi.

Asansörle yukarı çıktılar ("Aman Tanrım!" dedi asansörcü Diego, "Aman Tanrım! Aman Tanrım!"), 7A'nın artık-tekinsiz kapısına hüzünle baktılar ve labirent gibi koridordan kendi dairelerine doğru yürüdüler. 7G'deki Bay Kellog zincirli kapısının arasından baktı ve aşağıda neler olup bittiğini sordu. Rosemary ve Guy ona anlattı.

Birkaç dakika boyunca yatağın kenarında oturdular, Terry'nin neden intihar etmiş olabileceğini tartıştılar. Castevetler bir gün o notta ne yazdığını söylemedikleri takdirde, az kalsın tanık olacakları korkunç ölüme onu neyin ittiğini kesin olarak bilmelerine imkân olmadığı konusunda hemfikirdiler. Hatta, Guy'ın dikkat çektiği üzere, notta ne yazdığını bilseler dahi, yine de cevabı tam olarak bilemeyebilirlerdi; çünkü muhtemelen cevabın bir kısmı Terry'nin kendi kavrayışının da dışındaydı. Bir şey onu uyuşturucuya yöneltmişti ve şimdi de bir şey onu ölüme itmişti. Bu şeyin ne olduğunu öğrenmek için artık çok geçti.

"Hutch'ın söylediklerini hatırlıyor musun?" diye sordu Rosemary. "Diğer binalara göre burada daha fazla intihar vakası olduğunu?"

"Ah, Ro" dedi Guy, "saçmalık bu, tatlım, şu 'tehlike bölgesi' meselesi."

"Hutch inanıyor."

"*Yine de* saçmalık."

"Bu olanları duyunca neler söyleyeceğini hayal edebiliyorum."

"Ona anlatma" dedi Guy. "Gazetede okumasına olanak yok." O sabah New York'ta bir basın grevi başlamıştı ve en az bir ay sürebileceği yönünde söylentiler vardı.

Soyundular, duş aldılar, yarıda bıraktıkları bir Scrabble oyununa devam ettiler, yarım bıraktılar, seviştiler ve buzdolabında süt ile bir tabak soğuk spagetti buldular. Saat iki buçukta ışıkları kapatmadan hemen önce Guy'ın aklına telesekreteri kontrol etmek geldi ve Cresta Blanca[15] şarapları için bir radyo reklamı işi aldığını öğrendi.

---

15. Kaliforniya menşeli bir şarap markasıdır. Marka ismi Türkçeye Beyaz Zirve olarak çevrilebilir –çn.

Guy hemen uykuya daldı; ama Rosemary'yi uyku tutmadı. Terry'nin pelteye dönmüş yüzü ve tek gözle gökyüzüne bakışı gözünün önünden gitmiyordu. Bununla birlikte, bir süre sonra, Our Lady'deydi[16]. Rahibe Agnes'ten azar işitiyordu. Rahibe Agnes, onu ikinci kat gözetmenlerinin liderliğinden alıyordu. "Bazen, senin nasıl olup da *herhangi bir şeyin* lideri olabildiğini merak ediyorum!" dedi. Duvarın öteki tarafından bir darbe sesi Rosemary'yi uyandırdı ve Bayan Castevet, "Ve lütfen bana Laura-Louise'in ne dediğini söyleme; çünkü ilgilenmiyorum!" dedi. Rosemary diğer tarafına döndü ve başını yastığa gömdü.

Rahibe Agnes burnundan soluyordu. Küçücük gözleri adeta birer çizgi gibi kısılmıştı ve burun delikleri bu tür anlarda hep olduğu gibi bir kabarıp bir iniyordu. Rosemary'nin yüzünden tüm pencerelere tuğla örülmesi gerekmişti ve Our Lady, *World Herald*[17] tarafından düzenlenen en-güzel-okul yarışmasından çıkarılmıştı. "*Beni* dinlemiş olsaydın eğer, bunu *yapmak* zorunda kalmazdık!" diye bağırdı Rahibe Agnes boğuk Ortabatılı anırtısıyla. "Şu an başlamaya hazır olacaktık; ama onun yerine ta en başa döndük!" Mike Amca onu sakinleştirmeye çalıştı. Mike Amca, Güney Omaha'daki kaportacı dükkânına arayollarla bağlanan Our Lady'nin müdürüydü. "Sana ona önceden hiçbir şey söyleme *demiştim*" dedi Rahibe Agnes daha kısık bir sesle ve küçücük gözlerini nefretle kısarak Rosemary'yi azarlamaya devam etti. "Sana açık fikirli olmayacağını söylemiştim. *Daha sonra* söylemek için bir dolu vaktimiz olacaktı." (Rosemary, Rahibe Veronica'ya pencerelere tuğla örüldüğünü söylemiş ve Rahibe Veronica da okulu yarışmadan çekmişti; eğer Rosemary söylememiş olsaydı kimse fark etmeyecekti ve yarışmayı kazanacaklardı. Ama Rahibe Agnes'e rağmen, söyleyerek doğru olanı yapmıştı. Bir Katolik okulu hileyle kazanmamalıydı.) "Herhangi biri! Herhangi biri!" dedi Rahibe Agnes. "Tek gereken, genç ve sağlıklı olması ve bakire olmaması. İlla köprü altında bulduğun, işe yaramaz, uyuşturucu bağımlısı bir fahişe olması gerekmiyor. Bunu en başından söylemedim mi? Herhangi biri. Genç ve sağlıklı olduğu ve bakire olmadığı sürece." Söyledikleri hiçbir şey ifade etmiyordu, Mike Amca için bile. Rosemary

16. Our Lady of Lourdes, Omaha'da bir Katolik okuludur –çn.
17. Bir Omaha gazetesi –çn.

diğer tarafına döndü; cumartesi öğleden sonraydı ve o, Brian, Eddie ve Jean Orpheum'daki şeker tezgâhındaydılar, *Hayatın Kaynağı'nda*[18] Gary Cooper ile Patricia Neal'i seyretmeye gelmişlerdi; ama bir film değildi, canlıydı.

18. Ayn Rand'ın Türkçeye [Hayatın Kaynağı] ismiyle çevrilmiş *The Fountainhead* adlı kitabından sinemaya uyarlanan, 1949 tarihli filmdir. Ayn Rand, aynı zamanda filmin senaryosunu da yazmıştır –çn.

BEŞ

Bir sonraki pazartesi, kapı çaldığında Rosemary, iki torba dolusu market alışverişini mutfağa yerleştirmeyi bitirmek üzereydi; gözetleme deliğinden baktığında Bayan Castevet'i gördü. Bayan Castevet, bigudili beyaz saçlarının üzerinde mavi-beyaz bir eşarp, çektireceği vesikalık için fotoğrafçının deklanşöre basmasını beklermişçesine ağırbaşlı bir ifadeyle dümdüz karşıya bakıyordu.

Rosemary kapıyı açtı ve "Merhaba. Nasılsınız?" dedi.

Bayan Castevet kasvetli bir gülümsemeyle, "İyiyim" dedi. "Bir dakikalığına içeri girebilir miyim?"

"Evet, elbette; lütfen buyurun." Rosemary duvara doğru geri çekildi ve kapıyı ardına kadar açtı. Bayan Castevet içeri girerken, Rosemary'nin burnuna belli belirsiz keskin bir koku geldi; Terry'nin içi yeşile çalan kahverengi süngerimsi şeyle dolu, gümüş iyi şans tılsımının kokusuydu bu. Bayan Castevet bir matador pantolonu giymişti ve aslında giymemiş olsa daha iyiydi; devasa kalçaları ve uylukları, yağdan ötürü kat kattı. Mavi bluzunun altındaki pantolon limon yeşiliydi ve arka cebinden bir tornavidanın ucu dışarı çıkıyordu. Bayan Castevet, mutfak kapısı ile atıl duran odanın kapısı arasında durdu, arkasına döndü ve boynuna zincirle asılı gözlüğünü takıp Rosemary'ye gülümsedi. Rosemary'nin aklına birkaç gece önce görmüş olduğu bir rüya geldi; hani şu Rahibe Agnes'in onu pencerelere tuğla ördüğü için haşladığı rüya.

Ama fazla takılmadan hemen kafasından attı ve Bayan Castevet'in söyleyeceklerini dinlemeye hazır bir nezaketle gülümsedi.

"Sana teşekkür etmeye geldim" dedi Bayan Castevet. "Geçen gece bize o güzel şeyleri, zavallı Terry'nin sana, yaptıklarımızdan ötürü bize müteşekkir olduğunu söylediğini, anlattığın için. Öyle bir şok anında, o tür bir şey duymanın ne kadar teselli edici olduğunu bilemezsin; çünkü her ikimizin de aklından belki de farkına varmadan, onu yüzüstü bırakmış ve intihara *sürüklemiş* olduğumuz düşüncesi geçiyordu, her ne kadar bıraktığı not, elbette, bunu kendi özgür iradesiyle yaptığını açıklığa kavuştursa da; ama neyse, o sözlerin Terry'nin ölmeden hemen önce içini döktüğü biri tarafından yüksek sesle söylendiğini duymak bir lütuftu."

"Lütfen. Bana teşekkür etmenize gerek yok" dedi Rosemary. "Tek yaptığım Terry'nin bana anlattığı şeyleri size söylemekti."

"Çoğu insan tenezzül etmezdi" dedi Bayan Castevet. "Harcayacakları nefese değmeyeceğini düşünürlerdi. İnsan yaşlanınca anlıyor ki iyilik, bu dünyada seyrek ve nadir bulunuyor. O yüzden sana teşekkür *ederim* ve Roman da teşekkür ediyor. Roman benim kocişim."

Rosemary başını teslimiyetle öne eğdi, gülümsedi ve "Rica ederim, yardım edebilmiş olduğuma sevindim" dedi.

"Dün cenaze töreni yapılmadan yakıldı" dedi Bayan Castevet. "Öyle olmasını istemişti. Artık unutup yaşamaya devam etmeliyiz. Kolay olmayacak; onun etrafta olmasından büyük keyif alıyorduk, hiç çocuğumuz olmadığı için. Sizin çocuğunuz var mı?"

"Hayır, yok" dedi Rosemary.

Bayan Castevet mutfağın içine baktı. "Ah ne kadar hoş" dedi, "Tavaların öyle duvarda asılı olması. Ve masayı nasıl koymuşsun. Ne kadar ilginç."

"Bir dergide gördüm" dedi Rosemary.

"Boya işleriniz kesinlikle çok güzel olmuş" dedi Bayan Castevet, parmağıyla kapının pervazına değer biçercesine dokunurken. Yönetim mi ödedi? Boyacılara epey cömert davranmış olmalısınız; *bize* böyle kaliteli bir iş yapmamışlardı."

"Topu topu adam başı beş dolar verdik" dedi Rosemary.

"O kadarcık mı?" Bayan Castevet arkasını döndü ve kullanılmayan odaya baktı. "Ah çok hoş" dedi, "Bir televizyon odası."

"Sadece geçici olarak" dedi Rosemary. "En azından öyle umuyorum. Orası bebek odası olacak."

"Hamile misin?" dedi, Bayan Castevet Rosemary'ye bakarak.

"Henüz değil" dedi Rosemary. "Ama kalmayı umuyorum, yerleşir yerleşmez."

"Harika" dedi Bayan Castevet. "Genç ve sağlıklısın; bir sürü çocuğun olmalı."

"Üç tane yapmayı planlıyoruz" dedi Rosemary. "Dairenin geri kalanını da görmek ister miydiniz?"

"Çok isterim" dedi Bayan Castevet. "Nasıl dekore ettiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Eskiden neredeyse her gün buraya gelirdim. Burada sizden önce oturan kadın sevdiğim bir arkadaşımdı."

"Biliyorum" dedi Rosemary önden gitmek için Bayan Castevet'in yanından yavaşça geçerken. "Terry söylemişti."

"Ah, öyle mi" dedi Bayan Castevet, Rosemary'nin peşi sıra giderken. "Anlaşılan siz ikiniz aşağıda, çamaşır odasında uzun sohbetler etmişsiniz."

"Sadece bir kere" dedi Rosemary.

Oturma odası Bayan Castevet'i çok şaşırttı. "Aman Tanrım!" dedi. "Değişime inanamıyorum. Çok daha *aydınlık* görünüyor! Ah, şu koltuğa bak. Ne kadar da güzel!"

"Cuma günü geldi, daha yeni" dedi Rosemary.

"Böyle bir koltuk için ne kadar harcadın?"

Rosemary afallayarak, "Emin değilim. Sanırım iki yüz dolar civarındaydı" dedi.

"Sormamda sakınca yok değil mi?" dedi Bayan Castevet ve burnuna hafifçe dokundu. "Bu koca burnu böyle büyüttüm, her işe burnumu sokarak" diye ekledi.

Rosemary güldü ve "Yo, yo, sorun değil. Benim için sakıncası yok" dedi.

Bayan Castevet oturma odasını, yatak odasını ve banyoyu inceledi. Halı ve tuvalet masası için Bayan Gardenia'nın oğluna ne kadar

ödediklerini, başucu lambalarını nereden aldıklarını, Rosemary'nin tam olarak kaç yaşında olduğunu ve elektrikli diş fırçasının gerçekten normal diş fırçasından daha mı iyi olduğunu sordu. Rosemary, kendini bu bağıra çağıra konuşan ve pervasız sorular soran açık, teklifsiz yaşlı kadından keyif alırken buldu; ona kahve ve kek ikram etti.

"Kocişin ne yapıyor?" diye sordu Bayan Castevet, mutfak masasına oturup konserve çorbaların ve istiridyelerin üzerindeki fiyat etiketlerini tembel tembel incelerken. Rosemary, bir Chemex[19] kâğıdını katlarken Guy'ın aktör olduğunu söyledi. "Biliyordum!" diye bağırdı Bayan Castevet. "Dün Roman'a, 'O kadar yakışıklı ki bahse girerim bir sinema oyuncusudur' dedim. Binada dört beş tane var, biliyorsun değil mi? Hangi filmlerde oynadı?"

"Filmde oynamadı" dedi Rosemary. "*Luther* ve *Kimse Bir Albatrosu Sevmez* adlı iki oyunda oynadı ve bir sürü televizyon ve radyo işi yapıyor."

Bayan Castevet sadece kendisi için oturma odasının dağılmasını reddettiğinden, kahve içmek ve kek yemek için mutfağa geçtiler. "Dinle Rosemary" dedi Bayan Castevet, hem keki hem kahveyi aynı anda yutarken, "şu anda bizim mutfakta buzları çözülmekte olan, beş santim kalınlığında bir bonfile var ve Roman ile ben, yani ikimiz dışında kimse olmadığından yarısı ziyan olacak. Sen ve Guy bu akşam bize yemeğe gelsenize, ne dersin?"

"Ah, hayır, gelemeyiz" dedi Rosemary.

"Elbette gelirsiniz; neden olmasın?"

"Hayır, gerçekten, eminim sizi yapmak istemeyeceğiniz..."

"Eğer gelirseniz bize büyük bir iyilik yapmış olursunuz" dedi Bayan Castevet; önüne baktı, sonra başını kaldırıp zoraki bir gülümsemeyle Rosemary'ye baktı. "Dün gece ve cumartesi arkadaşlarımız bizimleydi" dedi, "ama bu gece... o geceden beri yalnız kalacağımız ilk gece."

Rosemary duygulu bir şekilde öne doğru eğildi. "Eğer zahmet olmayacağına *eminseniz*" dedi.

---

19. Kâğıt filtre ile kahve demlemek için tasarlanmış bir karaf –çn.

"Tatlım, eğer zahmet olsaydı davet etmezdim" dedi Bayan Castevet. "İnan bana, kibarlık etmeyecek kadar bencil biriyim."

Rosemary gülümsedi. "Terry bana öyle söylemedi" dedi.

"Eh" dedi Bayan Castevet hoşnut bir gülümsemeyle, "Terry neden bahsettiğini bilmiyormuş."

"Guy'a sormam gerek" dedi Rosemary, "ama siz yine de gelecekmişiz gibi farz edin."

Bayan Castevet memnuniyetle, "Dinle! Ona hayır cevabını kabul etmediğimi söyle! Arkadaşlarıma onu daha meşhur olmadan önce tanıdığımı söyleyebilmek istiyorum!" dedi.

Kahvelerini ve keklerini bitirdiler, bir yandan da oyunculuk kariyerinin heyecan ve riskleri, yeni sezon televizyon programlarının ne kadar kötü olduğu ve devam etmekte olan basın grevi hakkında sohbet ettiler.

"Altı buçuk sizin için çok mu erken olur?" diye sordu Bayan Castevet kapıdan çıkarken.

"Mükemmel olur" dedi Rosemary.

"Roman daha geç yemeyi sevmiyor" dedi Bayan Castevet. "Midesinde sorun var ve eğer geç yerse uyuyamıyor. Nerede oturduğumuzu biliyorsun değil mi? 7A, altı buçukta. Dört gözle bekliyorum. Ah, postan gelmiş hayatım; ben alırım. İlanlar. Eh, hiçbir şey almamaktan iyidir değil mi?"

Guy eve saat iki buçukta döndü, morali bozuktu; korktuğu başına gelmiş, menajerinden o grotesk isimli Donald Baumgart'ın, kendisinin almaya ramak kalacak kadar yaklaştığı rolü kaptığını öğrenmişti. Rosemary onu öptü, yeni rahat koltuğuna oturttu ve ona peynirli tost ile bira verdi. Rosemary oyunu okumuştu ve beğenmemişti; Guy'a oyunun büyük ihtimalle şehir dışında oynanacağını ve Donald Baumgart'ın ismini bir daha kimsenin duymayacağını söyledi.

"Oyun başarısız olsa bile" dedi Guy, "fark edilecek bir rol. Göreceksin hemen arkasından başka bir rol alacak." Tostunu köşesinden açtı, huysuz bir edayla içine baktı, kapadı ve yemeye başladı.

"Bu sabah Bayan Castevet buradaydı" dedi Rosemary. "Terry'nin onlara müteşekkir olduğunu söylediğim için bana teşekkür etmeye gelmiş. Sanırım aslında daireyi görmek istiyordu. Kesinlikle, hayatımda gördüğüm en sırnaşık insan. Evdeki şeylerin bilfiil fiyatlarını sordu."

"Şaka yapıyorsun" dedi Guy.

"Gerçi, sırnaşık olduğunu kendisi de açık açık *itiraf ediyor.* O yüzden o kadar da sinir bozucu değil, biraz komik ve hoş görülebilir. İlaç çekmecesine bile baktı."

"Durup dururken?"

"Durup dururken. Ve tahmin et ne giyiyordu."

"Üzerinde üç tane X olan bir Pilsbury[20] çuvalı."

"Hayır, matador pantolonu."

"*Matador* pantolonu mu?"

"Limon yeşili."

"Igğ, Tanrım!"

Cumbalı pencereler arasındaki parkeye çömelerek, Rosemary kahverengi bir kâğıt üzerine, cetvel ve kurşun kalemle bir çizgi çekti, sonra da pencere önü divanlarının derinliğini ölçtü. "Bizi bu akşam yemeğe davet etti" dedi ve Guy'a baktı. "Ona, sana sormam gerektiğini ama büyük olasılıkla sorun olmayacağını söyledim."

"Eh, Tanrım, Ro" dedi Guy, "öyle bir şey yapmak istemeyiz herhalde, değil mi?"

"Sanırım çok yalnızlar" dedi Rosemary. "Terry yüzünden."

"Tatlım" dedi Guy, "öyle bir yaşlı çifte yakınlık gösterirsek *asla* ensemizden ayrılmazlar. Tam burada, bizimle aynı kattalar, günde altı kere uğrarlar. Özellikle de kadın anlattığın gibi sırnaşıksa."

"Gelecekmişiz gibi farz edebilirsiniz dedim" diye karşılık verdi Rosemary.

"Hani önce bana soracağını söylemiştin?"

"Söyledim; ama geleceğimizi farz edebileceğini de söyledim." Rosemary çaresizce Guy'a baktı. "Çok hevesliydi."

---

20. Bir un markası –çn.

"Eh, bu gece benim Ma ve Pa Kettle'ın gönlünü yapma gecem değil" dedi Guy. "Kusura bakma, tatlım, onu ara ve gelemeyeceğimizi söyle."

"Tamam, söylerim" dedi Rosemary ve cetveli kullanarak kurşunkalemiyle bir çizgi daha çizdi.

Guy tostunu bitirdi. "Surat asmana gerek yok" dedi.

"Surat asmıyorum" dedi Rosemary. "Onlarla aynı katta oturuyor olduğumuzu söylerken ne kastettiğini tam olarak anladım. Geçerli bir sebep ve kesinlikle haklısın. Kesinlikle surat asmıyorum."

"Aman boş ver" dedi Guy, "gidelim."

"Hayır, hayır, ne için? Zorunda değiliz. O gelmeden önce akşam yemeği için alışveriş yaptım, *o konu* problem değil."

"Gidelim" dedi Guy.

"Eğer istemiyorsan zorunda değiliz. Biraz sahte gelecek ama samimiyim, gerçekten."

"Gidelim. Bugünkü iyiliğim bu olsun."

"Tamam; ama gerçekten istiyorsan. Ve bunun tek seferlik bir şey olduğunu, hiçbir şeyin başlangıcı olmadığını açıkça ifade edeceğiz. Tamam mı?"

"Tamam."

ALTI

Altı buçuğu birkaç dakika geçe, Rosemary ve Guy dairelerinden çıkıp, labirent gibi koyu yeşil koridordan geçerek Castevetlerin kapısına yöneldi. Guy, tam kapı zilini çaldığı sırada, arkalarındaki asansörün kapısı madeni bir sesle açıldı ve Bay Dubin ya da Bay DeVore (hangisi hangisiydi bilmiyorlardı) elinde, üzerine kuru temizleyici poşeti geçirilmiş bir takım elbiseyle asansörden indi. Gülümsedi ve hemen yanlarındaki 7B'nin kapısını anahtarıyla açarken, "Yanlış yerdesiniz, değil mi?" dedi. Rosemary ve Guy dostça güldü. Bay Dubin (ya da DeVore), "Ben geldim!" diyerek içeri girerken, kapı aralığından, Rosemary ve Guy'ın gözüne siyah bir büfe ile kırmızı-ve-dore duvar kâğıdı ilişti.

Castevetlerin kapısı açıldı ve Bayan Castevet, pudra ve ruj sürmüş bir halde, açık yeşil ipek elbisesi ve fırfırlı pembe mutfak önlüğüyle gülümseyerek karşılarında duruyordu. "Mükemmel zamanlama!" dedi. "İçeri gelin! Roman blenderla Votka Blush yapıyor. Tanrım, gelebilmenize çok sevindim. Guy! Herkese seni daha meşhur olmadan önce tanıdığımı söylemeye hazırlanıyorum! 'İşte tam o tabaktan yemek yedi... evet, Guy Woodhouse'un ta kendisi!' demek için, yemeğini bitirdiğinde tabağını yıkamayacağım, öylece bırakacağım!"

Guy ve Rosemary gülüşüp bakıştılar. Guy bakışıyla *senin arkadaşın*, Rosemary ise *ne yapabilirim ki?* diyordu.

Geniş bir giriş salonunda dikdörtgen bir masa, işlemeli beyaz örtüsü, takım olmayan tabakları, parlak ve şatafatlı gümüş çatal bıçak takımıyla dört kişi için hazırdı. Giriş salonunun sol tarafı, Guy ve Rosemary'ninkine göre en az iki kat daha büyük ama onun dışında çok benzer bir oturma odasına açılıyordu. İki küçük yerine bir büyük cumbalı pencere ve oymalarla müsrifçe süslenmiş, pembe mermerden devasa bir şömine çerçevesi vardı. Oda tuhaf bir şekilde dekore edilmişti. Şömine tarafında bir kanepe, üzerinde abajur bulunan bir yan sehpa ve birkaç sandalye duruyordu; karşı tarafa ise dosya dolaplarından, üzerine gazeteler yığılmış briç masalarından, dolup taşmış kitaplıklardan ve metal bir sehpa üzerindeki bir daktilodan oluşan, ofis tarzı bir karmaşa hâkimdi. Odanın iki ucu arasındaki altı metrelik alan, elektrik süpürgesi izleriyle yol yol olmuş, yeni görünümlü, kalın kahverengi bir halıyla kaplıydı ve odanın tam ortasında, yapayalnız, üzerinde *Life* ve *Look* ile *Scientific American* dergileri duran, küçük, yuvarlak bir sehpa vardı.

Bayan Castevet onları kahverengi halının üzerinden geçerek kanapeye oturmak üzere buyur etti. Otururlarken, Bay Castevet üzerinde pembe bir sıvıyla ağzına kadar dolu dört kokteyl bardağı olan küçük bir tepsiyi iki eliyle birden taşıyarak içeri girdi. Gözlerini bardakların kenarına dikmiş bir halde, halının üzerinde ayaklarını sürüye sürüye ilerledi; attığı her adımda, sanki takılıp feci bir şekilde düşecekmiş gibi görünüyordu. "Bardakları biraz fazla doldurmuşum" dedi. "Yo, yo kalkmayın. Lütfen. Genellikle bunları bir barmen kadar kusursuz doldururum. Değil mi Minnie?"

Bayan Castevet, "Halıya dikkat edin yeter" dedi.

"Ama bu akşam" diye devam etti Bay Castevet yaklaşırken, "biraz fazla yapmışım, artanı blenderda bırakmak yerine, korkarım ben düşündüm ki . . . Oldu işte. Lütfen oturun. Bayan Woodhouse?"

Rosemary bardaklardan birini aldı, teşekkür etti ve oturdu. Bayan Castevet çabucak onun kucağına bir kokteyl peçetesi koydu.

"Bay Woodhouse? Votka Blush. Daha önce hiç tattınız mı?"

"Hayır" dedi Guy bir tane alıp otururken.

"Minnie" dedi Bay Castevet.

"Çok lezzetli görünüyor" dedi Rosemary, bardağının altını silerken, canlı bir gülümsemeyle.

"Avustralya'da çok popüler" dedi Bay Castevet. Sonuncu kadehi aldı ve Rosemary ile Guy'a doğru kaldırdı. "Konuklarımıza" dedi. "Evimize hoş geldiniz." İçkisini yudumladı ve tek gözünü kısarak başını eleştirel bir edayla yana eğdi. Bu arada, hemen yanında duran tepsiye dökülmüş içki halıya damlıyordu.

Bayan Castevet tam içkisini yutarken öksürdü. "Halı!" dedi eliyle işaret ederek, boğazına kaçan içkiden ötürü nefessiz kalmış bir halde.

Bay Castevet aşağıya baktı. "Aman Tanrım" dedi ve tepsiyi telaşla yukarı kaldırdı.

Bayan Castevet içkisini kenara bıraktı, aceleyle dizlerinin üzerine çöktü ve ıslanan yerin üzerine dikkatle bir kâğıt peçete serdi. "Yepyeni halı" dedi. "Yepyeni halı. Bu adam çok sakar!"

Votka Blush sert ve oldukça iyiydi.

"Avustralyalı mısınız?" diye sordu Rosemary. Halı lekelenmiş, tepsi mutfağa geri gitmiş ve Castevetler yüksek arkalıklı sandalyelerine oturmuşlardı.

"Ah, hayır" dedi Bay Castevet. "Ben buralıyım, New Yorklu. Gerçi Avustralya'da bulundum. Aslında gitmediğim yer kalmadı." Votka Blush'ından bir yudum aldı; bacak bacak üzerine atmış, bir elini dizinin üzerine koymuştu. Ayağında püsküllü siyah loaferlar vardı, gri pantolon ile beyaz bir gömlek giymiş ve mavi-ve-altın rengi çizgili bir fular takmıştı. "Her kıtaya, her ülkeye gittim" dedi. "Tüm büyük şehirlere. Bir yer söyleyin, mutlaka gitmişimdir. Hadi söyleyin bir yer."

Guy, "Fairbanks, Alaska" dedi. "Gittim" dedi Bay Castevet. "Alaska'nın her yerine gittim: Fairbanks, Juneau, Anchorage, Nome, Seward... 1938 yılında orada dört ay geçirdim ve Uzakdoğu'ya giderken Fairbanks ve Anchorage'da pek çok kez günübirlik konakladım. Alaska'nın küçük kasabalarına da gittim: Dillingham ve Akulurak."

"Siz nerelisiniz?" diye sordu Bayan Castevet, elbisesinin önündeki pliseleri düzeltirken.

"Ben Omahalıyım" dedi Rosemary, "ve Guy da Baltimorelu."

"Omaha iyi bir şehirdir" dedi Bay Castevet. "Baltimore da öyle."

"İş için mi seyahat ettiniz?" diye sordu Rosemary.

"Hem iş hem zevk" dedi Bay Castevet. "Yetmiş dokuz yaşındayım ve on yaşımdan beri ya oraya ya buraya seyahat ediyorum. Aklına neresi gelirse gitmişimdir."

"Ne iş yapıyordunuz?" diye sordu Guy.

"Her tür iş" dedi Bay Castevet. "Yün, şeker, oyuncak, yedek parça, deniz sigortacısı, petrol. . ."

Mutfaktan bir zil sesi geldi. "Et hazır" dedi Bayan Castevet, elinde kadehiyle doğrulurken. "İçkilerinizi bitirmek için acele etmeyin; masaya getirin. Roman ilacını iç."

"3 Ekim'de biter" dedi Bay Castevet. "Papa'nın gelişinden bir gün önce. Hiçbir Papa gazetelerin grevde olduğu bir şehri ziyaret etmez."

"Televizyonda ziyaretini erteleyeceğini, grev bitene kadar bekleyeceğini duydum" dedi Bayan Castevet.

Guy gülümsedi. "Eh, gösteri dünyası" dedi.

Bay ve Bayan Castevet güldü, Guy da onlara katıldı. Rosemary gülümsedi ve etini kesti. Et fazla pişmişti ve kupkuruydu; yanında haşlanmış bezelye ve unu fazla kaçmış bir gravy sos altında patates püresi vardı.

Bay Castevet gülmeyi sürdürürken, "Evet, öyle, gerçekten! *Tam da* bu; gösteri!" dedi.

"Doğru söze *ne* hacet" dedi Guy.

"Kostümler, ritüeller" dedi Bay Castevet. "Tüm dinler böyle, sadece Katoliklik değil. Cahiller için nümayiş."

Bayan Castevet, "Sanırım Rosemary'yi rencide ediyoruz" dedi.

"Hayır, hayır, hiç de değil" dedi Rosemary.

"Dindar değilsin, değil mi kuzum?" diye sordu Bay Castevet.

"Öyle yetiştirildim" dedi Rosemary, "ama artık bir agnostiğim. Alınmadım. Gerçekten."

"Peki ya sen Guy?" diye sordu Bay Castevet. "Sen de agnostik misin?"

"Sanırım" dedi Guy. "Zaten başka bir şey nasıl olunur anlayamıyorum. Yani iki taraf için de mutlak bir kanıt yok. Öyle değil mi?"

"Hayır, yok" dedi Bay Castevet.

Bayan Castevet Rosemary'yi inceleyerek, "Biz biraz önce Guy'ın Papa hakkında yaptığı ufak şakaya gülerken sen rahatsız olmuş gibiydin" dedi.

"Yani, sonuçta *o* Papa" dedi Rosemary. "Sanırım Papa'ya saygı duymaya şartlanmışım, hâlâ da duyuyorum, kutsal biri olduğunu artık düşünmesem de."

"Eğer kutsal biri olduğunu düşünmüyorsan" dedi Bay Castevet, "ona *hiç* saygı göstermemen gerekir; çünkü kutsal biriymiş gibi etrafta dolanıp halkı kandırıyor."

"İyi bir tespit" dedi Guy.

"O elbiselere ve mücevherlere harcanan parayı düşündükçe..." dedi Bayan Castevet.

"Örgütlü dinin ardında yatan ikiyüzlülüğün iyi bir fotoğrafı" dedi Bay Castevet. "*Luther*'de ele alınmıştı. Hiç o oyunda başrol oynama şansı buldun mu Guy?"

"Ben? Hayır" dedi Guy.

"Sen Albert Finney'in yedek aktörü değil miydin?"

"Hayır" dedi Guy. "Weinand'ı oynayan adam onun yedeğiydi. Benim daha küçük iki rolüm vardı."

"Garip" dedi Bay Castevet. "Finney'in yedeğinin *sen* olduğuna oldukça emindim. Yaptığın bir jestten etkilenip kim olduğunu öğrenmek için programa baktığımı hatırlıyorum ve senin Finney'in yedeği olarak yazıldığına yemin edebilirdim."

"Hangi jesti kastediyorsun?" diye sordu Guy.

"Şu an tam emin değilim; yaptığın bir hareket..."

"Luther nöbet geçirdiğinde, kollarımla yaptığım bir şey vardı, sanki istemsiz bir uzanma gibi..."

"Kesinlikle" dedi Bay Castevet. "Tam da onu kastediyordum. Harika bir özgünlük söz konusuydu. Bay Finney'in, eğer söylememde mahzur yoksa, yaptığı her şeyin aksine."

"Aah, hadi canım abartma" dedi Guy.

"Onun performansının bir hayli abartılıyor olduğunu düşünmüştüm" dedi Bay Castevet. "O rolü sen oynamış olsaydın neler yapacağını görmeyi çok isterdim."

Guy gülerek, "Al benden de o kadar" dedi ve gözleri parıldayarak Rosemary'ye baktı. Rosemary ona gülümsedi, Guy'ın memnun olmasına sevinmişti; artık, Ma and Pa Settle ile, yok Kettle ile konuşarak ziyan edilmiş bir akşama ilişkin Guy'dan serzeniş işitmeyecekti.

"Babam bir tiyatro yapımcısıydı" dedi Bay Castevet, "ve çocukluk yıllarım hep Bayan Fiske ve Forbes-Robertson, Otis Skinner ve Modjeska gibi insanlar arasında geçti. Dolayısıyla aktör denince, salt yetenekten fazlasını arama eğilimindeyim. Sende bir hayli enteresan bir içsel meziyet var, Guy. Televizyona yaptığın işlerde de belli oluyor ve doğrusu bu meziyetin seni çok ilerilere taşımalı; tabii ki en büyük aktörlerin bile bir dereceye kadar muhtaç oldukları o ilk 'fırsatları' elde etmen koşuluyla. Bu aralar bir oyuna hazırlanıyor musun?"

"Çalıştığım birkaç rol var."

"O rolleri almama ihtimalin yok bence" dedi Bay Castevet.

"*Bence* var" dedi Guy.

Bay Castevet gözlerini Guy'a dikti. "Ciddi misin?" dedi.

Tatlı olarak ev yapımı kremalı Boston keki vardı. Kek, et ve sebzelere göre daha iyi olsa da Rosemary'ye tuhaf ve nahoş gelen bir tadı vardı. Gel gör ki, Guy tatlıya içtenlikle övgüler düzdü ve ikinci bir dilim daha yedi. Belki de sadece rol yapıyor diye düşündü Rosemary; iltifatlara iltifatlarla karşılık veriyor.

Yemekten sonra, Rosemary sofranın toplanmasına ve bulaşıklara yardım etmeyi teklif etti. Bayan Castevet teklifi hemen kabul etti ve iki kadın, Guy ile Bay Castevet oturma odasına giderken masayı kaldırdı.

Giriş salonuna açılan mutfak küçüktü ve Terry'nin bahsettiği minyatür sera ile daha da küçülmüştü. Sera, bir metreden biraz daha uzundu ve odanın yegâne penceresinin yanındaki geniş beyaz bir masa üzerinde duruyordu. Masanın etrafında, üzerine yakın biçimde eğilmiş, gövdesi kıvrılabilen lambalar duruyordu; parlak beyaz ampullerinin ışığı camdan yansıyor ve cam dışarıyı gösterecek yerde kör edici bir beyazlık yayıyorlardı. Artakalan yerde lavabo, ocak ve buzdolabı bir arada duruyordu; üzerlerinde her yandan mutfak dolapları

çıkıntı yapıyordu. Rosemary, Bayan Castevet'in dirseğinin dibinde tabakları kuruluyor, kendi mutfağının daha büyük ve daha iyi donanımlı olduğu düşüncesinden memnun bir şekilde sebat ve itina ile çalışıyordu. "Terry bana seradan bahsetmişti" dedi.

"Ah, evet" dedi Bayan Castevet. "Güzel bir hobi. Sen de yapmalısın."

"İleride bir baharat bahçem olsun isterim" dedi Rosemary. "Şehir dışında elbette. Eğer Guy günün birinde bir film teklifi alırsa, kabul edip Los Angeles'a yerleşeceğiz. Ben özünde bir taşra kızıyım."

"Ailen geniş mi?" diye sordu Bayan Castevet.

"Evet" dedi Rosemary, "üç erkek ve iki kız kardeşim var; en küçükleri benim."

"Kız kardeşlerin evli mi?"

"Evet, evliler."

Bayan Castevet, deterjanlı bulaşık süngeriyle bir bardağın içini temizledi. "Çocukları var mı?" diye sordu.

"Birinin iki, diğerinin dört tane" dedi Rosemary. "En azından son duyduğumda o kadardı. Şimdiye sayıları üç ve beş olmuş olabilir."

"Eh, bu senin için iyiye alamet" dedi Bayan Castevet, hâlâ aynı bardağı deterjanlarken; yavaş ve titiz bir bulaşıkçıydı. "Eğer kardeşlerinin bir sürü çocuğu olduysa muhtemelen senin de olacaktır. Böyle şeyler aileden gelir."

"Ah, oldukça doğurganız, evet" dedi Rosemary, elinde kurulama beziyle bardağı beklerken. "Erkek kardeşim Eddie'nin sekiz çocuğu var ve daha sadece yirmi altı yaşında."

"Aman Tanrım!" dedi Bayan Castevet. Bardağı duruladı ve Rosemary'ye uzattı.

"Hepsi beraber, toplamda yirmi yeğenim var" dedi Rosemary. "Yarısını *görmedim* bile."

"Arada bir eve, onları ziyarete gitmiyor musun?" diye sordu Bayan Castevet.

"Hayır, gitmiyorum" dedi Rosemary. "Ailemle aram pek iyi değil, erkek kardeşlerimden biri dışında. Beni ailenin yüzkarası olarak görüyorlar."

"Aa? O neden?"

"Guy Katolik olmadığı için ve kilisede evlenmediğimiz için."

"Vah vah!" dedi Bayan Castevet. "İnsanların dini böyle mesele yapması ne garip değil mi? Eh, *onların* kaybı olmuş senin değil; boş ver, dert etme."

"Söylemesi kolay" dedi Rosemary bardağı rafın üzerine koyarken. "Biraz da ben yıkayayım siz kurulayın, ne dersiniz?"

"Yo, iyi böyle, hayatım" dedi Bayan Castevet.

Rosemary kapıdan dışarı baktı. Oturma odasının briç masaları ve dosya dolaplarıyla dolu olan ucunu görebiliyordu; Guy ve Bay Castevet diğer uçtaydı. Mavi bir sigara dumanı bulutu havada hareketsiz asılı duruyordu.

"Rosemary?"

Rosemary başını çevirdi. Bayan Castevet yeşil lastik eldivenli elinde ıslak bir tabak tutuyordu.

Tabakları, tavaları ve çatal bıçakları yıkamak neredeyse bir saat sürdü. Rosemary'ye, tek başına olsa tümünü yarısı kadar zamanda yapabilirmiş gibi geldi. Rosemary ve Bayan Castevet mutfaktan çıkıp oturma odasına girdiklerinde, Guy ve Bay Castevet kanepede yüzleri birbirine dönük bir vaziyette oturuyordu. Bay Castevet işaret parmağıyla avcuna vura vura birbiri ardına önemli noktalara temas ediyordu.

"Roman, artık Guy'ın kafasını Modjeska hikâyelerinle ütülemeye bir son ver" dedi Bayan Castevet. "Sadece kibarlığından dinliyor."

"Hayır, ilginç buluyorum, Bayan Castevet" dedi Guy.

"Gördün mü?" dedi Bay Castevet.

"*Minnie*" dedi Bayan Castevet, Guy'a. "Ben Minnie'yim o da Roman, tamam mı?" Rosemary'ye şakadan meydan okurcasına baktı. "Tamam mı?"

Guy güldü. "Tamam, Minnie" dedi.

Gouldlar, Bruhnler ve Dubin-ve-DeVore hakkında, Terry'nin Saigon'daki bir hastanede olduğu ortaya çıkan bahriyeli kardeşi

hakkında ve Bay Castevet, Warren Raporunu[21] eleştiren bir kitap okumakta olduğundan Kennedy suikastı hakkında konuştular. Rosemary yüksek arkalıklı sandalyelerden birinde otururken kendini tuhaf bir biçimde yabancılaşmış hissetti; sanki Castevetler Guy'ın eski dostlarıydı ve Rosemary onlarla az önce tanıştırılmıştı. Bay Castevet Rosemary'ye, "*Sen* bunun bir çeşit komplo olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu ve Rosemary, düşünceli bir ev sahibinin dışlanmış bir misafiri sohbetin içine çekmeye çalıştığının farkında, beceriksizce yanıtladı, sonra izin istedi ve Bayan Castevet'in talimatlarını takip ederek, içinde *Misafirlerimiz* İçin yazılı çiçekli kâğıt havluların ve *Hela İçin Fıkralar* isimli komik olmaktan bilhassa uzak bir kitabın bulunduğu tuvalete gitti.

Rosemary ve Guy, saat on buçukta, "Hoşça kal, Roman!" ve "Teşekkürler Minnie!" diyerek, şevkle ve benzer akşamların zımni vaadiyle -ki bu Rosemary'ye göre tamamen sahteydi- el sıkışarak oradan ayrıldı. Koridorun ilk dönemecini geride bırakıp arkalarında kapanan kapının sesini duyunca, Rosemary büyük bir sıkıntıdan kurtulmuş gibi derin bir nefes verdi ve Guy'a dönüp memnuniyetle sırıttı. Guy'ın da tam olarak aynısını yaptığını gördü.

"Roomaan" dedi Guy, kaşlarını komik bir biçimde oynatarak, "Guy'ın kafasını seenin o Mojesky hikââyelerinle ütülemeyi kes artıık!"

Gülerken, Rosemary büzüldü ve işaret parmağını dudağına götürerek Guy'ı susturdu. İkisi el ele, had safhada sessiz bir şekilde, kendi kapılarına kadar parmak ucunda koştular. Kilitli kapıyı açtılar, çarparak arkalarından kapadılar, kilitlediler, sürgülediler, zincirlediler ve Rosemary iki büklüm, elleriyle yüzünü kapamış gülerken, Guy kapının pervazına hayali kalaslar çiviledi, önüne üç tane hayali kaya ittirdi, hayali bir açılır kapanır köprüyü yukarı kaldırdı ve hızlı hızlı solurken koluyla alnındaki terleri sildi.

"O biftek" dedi Guy.

21. Başkan John F. Kennedy suikastını araştırmak üzere Başkan Lyndon B. Johnson tarafından kurulan başkanlık komisyonunun (Warren Komisyonu) yayımladığı rapor. 24 Eylül 1964'te yayımlanan 888 sayfalık raporda, Harvey Oswald'ın Kennedy suikastını tek başına işlediği ve iki gün sonra Jack Ruby'nin de Oswald'ı öldürürken tek başına ve kendi iradesiyle hareket ettiği sonucuna varıldığı belirtilmiştir. Rapor büyük tartışmalara yol açmıştır –çn.

"Aman Tanrım!" dedi Rosemary. "O turta neydi öyle! Nasıl iki dilim yiyebildin? Çok *garipti*!"

"Canım sevgilim" dedi Guy, "o eylem, insanüstü bir cesaret ve fedakârlık örneğiydi. Kendi kendime dedim ki, 'Tanrım, kalıbımı basarım hayatında hiç kimse bu ihtiyar cadıdan *hiçbir şeyi* ikinci defa istememiştir!' O yüzden yaptım." Elini gösterişli bir biçimde salladı. "Zaman zaman içimdeki soylu adam ortaya çıkıyor."

Yatak odasına gittiler. "Ot ve baharat yetiştiriyor" dedi Rosemary, "ve tamamen büyüdüklerinde onları pencereden dışarı atıyor."

"Şşt, yerin kulağı vardır" dedi Guy. "Ah, o çatal bıçak takımı neydi öyle?"

"Tuhaf değil mi?" dedi Rosemary ayakkabısını çıkarmak için ayağını yere sürterken. "Tabaklardan sadece üç tanesi takımdı; ama muhteşem bir çatal bıçak takımları vardı."

"Onlarla iyi geçinelim; belki çatal bıçak takımını bize bırakırlar."

"Bence edepsiz olalım; kendi takımımızı kendimiz alırız. Tuvalete gittin mi?"

"Orada mı? Hayır."

"Tahmin et tuvalette ne vardı?"

"Bide mi?"

"Hayır, *Hela İçin Fıkralar*."

"Yok artık."

Rosemary elbisesini çıkardı. "Kancaya asılı bir kitap" dedi, "tam tuvaletin yanında."

Guy gülümsedi ve başını sağa sola salladı. Gardırobun yanında durmuş, kol düğmelerini çıkarıyordu. "Öte yandan, Roman'ın hikâyeleri" dedi, "aslında oldukça ilginçti. Forbes-Robertson'un adını daha önce hiç duymamıştım; ama zamanında büyük bir yıldızmış." İkinci kol düğmesiyle uğraşıyor ama çıkarmakta zorlanıyordu. "Yarın gece tekrar gidip birkaç hikâye daha dinleyeceğim" dedi.

Rosemary endişeli bir ifadeyle Guy'a baktı. "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet" dedi, "beni davet etti." Elini Rosemary'ye uzattı. "Şunu çıkartabilir misin?"

Rosemary Guy'ın yanına gitti ve kol düğmesini çıkartırken kendini aniden reddedilmiş ve kafası karışmış hissetti. "Jimmy ve Tiger'la bir şeyler yapacağız sanıyordum" dedi.

"Kesin miydi?" diye sordu. Rosemary'nin gözlerinin içine baktı. "Ben arayıp duruma göre bakarız diye düşünmüştüm."

"*Kesin* değildi" dedi Rosemary.

Guy omuz silkti. "Onlarla çarşambaya da perşembe günü buluşuruz."

Rosemary kol düğmesini çıkardı ve avcunun içinde Guy'a uzattı. Guy düğmeyi aldı. "Teşekkürler" dedi. "İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin; burada kalabilirsin."

"Sanırım öyle yapacağım" dedi Rosemary. Yatağa gidip oturdu.

"Henry Irwing'i de tanıyormuş" dedi Guy. "Gerçekten son derece enteresan."

Rosemary jartiyerinin kopçalarını çözdü. "Resimleri neden indirmişler" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Resimleri diyorum; indirmişler. Oturma odasındakileri ve tuvalete giden koridordakileri. Duvarda çiviler ve resimlerin izleri duruyor. Ve şöminenin üzerindeki resmin yerinde daha büyük bir resim asılıymış; her iki tarafında beşer santimlik izler var" dedi Rosemary.

Guy Rosemary'ye baktı. "Fark etmedim" dedi.

"Ayrıca niçin oturma odasında o dosyalar ve şeyler duruyor?" diye sordu Rosemary.

"Bak işte *onu* bana anlattı" dedi Guy, gömleğini çıkarırken. "Pul koleksiyoncuları için bir bülten çıkarıyormuş. Dünya çapında. O yüzden o kadar çok uluslararası posta alıyorlarmış."

"Tamam; ama niye oturma odasında?" dedi Rosemary. "Üç ya da dört tane odaları daha var ve hepsinin kapıları kapalı. Neden onlardan birini kullanmıyor?"

Guy, elinde gömleğiyle Rosemary'nin yanına gitti, işaret parmağıyla Rosemary'nin burnuna bastırdı. "Minnie'den bile daha meraklısın" dedi, Rosemary'ye bir öpücük attı ve banyoya gitti.

On ya da on beş dakika sonra, mutfakta kahve suyu ısıtırken, Rosemary karnında ertesi gün regl olacağını haber veren keskin ağrıyı hissetti. Bir elini ocağın köşesine dayayıp rahatlamaya çalıştı, ağrının gelip geçmesine müsaade etti ve sonra hayal kırıklığı ve üzüntü içinde kâğıt filtreyi ve kahve kutusunu çıkardı.

Rosemary yirmi dört yaşındaydı, ikişer yaş arayla üç çocuk istiyorlardı; ama Guy "henüz hazır" değildi ve Rosemary'nin endişesi oydu ki, Marlon Brando ve Richard Burton'un toplamı kadar büyük olmadığı sürece de hazır olmayacaktı. Ne kadar yakışıklı ve yetenekli olduğunun, mutlaka başaracağının farkında değil miydi? Dolayısıyla Rosemary'nin planı "kazara" hamile kalmaktı; haplar başımı ağrıtıyor demişti ve lastik zımbırtılar iticiydi. Guy, Rosemary'nin bilinçaltında hâlâ iyi bir Katolik olduğunu söylemişti ve Rosemary bu açıklamayı haklı çıkaracak ölçüde karşı çıkmıştı. Guy anlayışla takvimi inceleyip "tehlikeli günlerden" sakınmaya çalışırken, Rosemary "Hayır, eminim hayatım; bugün güvenli" demişti.

Ve yine bu ay, Guy farkında bile olmadığı bu haysiyetsiz yarışı kazanmış ve o kaybetmişti. "Kahretsin!" dedi Rosemary ve kahve kutusunu ocağa çarptı. Guy içerden, "Ne oldu?" diye bağırdı.

"Dirseğimi çarptım!" diye yanıtladı Rosemary.

En azından, gece boyunca kendini neden kötü hissetmiş olduğunu artık biliyordu.

İki kere kahretsin! Eğer evlenmemiş ve birlikte yaşıyor olsalardı şimdiye kadar elli defa hamile kalmıştı.

YEDİ

Ertesi akşam yemekten sonra Guy, Castevetlere gitti. Rosemary mutfağı topladı ve pencere önü divanının yastıklarını mı dikse yoksa yatakta *Vaat Edilmiş Ülkede Çocuk Adam'ı* mı[22] okusa karar vermeye çalışırken kapı çaldı. Gelen Bayan Castevet'ti; yanında yeşil elbisesinin omzuna Buckley'i-Belediye-Başkanı-seçin[23] rozeti takmış, kısa boylu, tombul ve gülümseyen bir kadın vardı.

Rosemary kapıyı açar açmaz, "Merhaba şekerim, rahatsız etmiyoruz değil mi?" dedi Bayan Castevet. "Bu benim yakın arkadaşım Laura-Louise McBurney. On ikinci katta oturuyor. Laura-Louise, bu Guy'ın karısı Rosemary."

"Merhaba Rosemary. Bram'e hoş geldin!"

"Laura-Louise, biraz evvel bizim evde Guy'la tanıştı ve seninle de tanışmak istedi; biz de bir uğrayalım dedik. Guy evde olduğunu, bir şey yapmadığını söyledi. İçeri gelebilir miyiz?"

---

22. *Manchild in The Promised Land*, 1940'ların ve 50'lerin Harlem'inde çocuk ve genç olmayı anlatan, Claude Brown'ın meşhur otobiyografisidir –çn.

23. William F. Buckley Jr. 1965 yılı seçimlerinde New York belediye başkanı adayı olan, modern muhafazakâr bir politikacıdır. Bağımsız bir aday olarak oyların yüzde 13,4'ünü almış ve iki partili Amerikan siyasi sisteminde bir sürpriz yapmıştır. Seçimi kazanırsa ne yapacağı sorulduğunda, "Oyların yeniden sayılmasını isteyeceğim" demiştir. "Yeni bir düzen vizyonu" ve "yeni bir şafağın başlangıcı" gibi, bir belediye başkanı için tuhaf vaatlerde bulunmuştur –çn.

Rosemary, kaderine razı olmuş bir içtenlikle misafirlerini oturma odasına davet etti.

"Ah, yeni koltuklar almışsın" dedi Bayan Castevet. "Ne kadar da güzeller!"

"Bu sabah getirdiler" dedi Rosemary.

"Sen iyi misin tatlım? Biraz bitkin görünüyorsun."

"İyiyim" dedi Rosemaryve gülümsedi. "Bugün reglimin ilk günü."

"Ve yine de ayakta mısın?" diye sordu Laura-Louise otururken. "Reglinin ilk günlerinde o kadar çok ağrım olurdu ki hareket edemezdim, yemek yiyemezdim, hiçbir şey yapamazdım. Dan ağrım geçsin diye bana kamışla cin içirirdi ve o günlerde yüzde yüz içkiye karşıydık, tek istisnamız buydu."

"Bugünkü kızlar her şeyi bizim kadar ciddiye almıyor" dedi Bayan Castevet, kendisi de otururken. "Vitaminler ve daha iyi tıbbi bakım sağ olsun; bizden daha sağlıklılar."

Her iki kadın da birbirinin aynı birer yeşil dikiş çantası getirmişti ve Rosemary'nin şaşkın bakışları altında çantalarını açıp tığ işi örgülerini (Laura-Louise) ve dikişlerini (Bayan Castevet) çıkardılar; uzun bir elişi ve sohbet akşamı için yerleştiler. "Oradakiler nedir öyle?" diye sordu Bayan Castevet. "Koltuk örtüleri mi?"

"Pencere önü divanı için minderler" dedi Rosemary ve *Ah, tamam, bari ben de işimi yapayım,* diye duşündü ve minderlerini alıp diğer iki kadına katıldı.

Laura-Louise, "Dairede kesinlikle muazzam bir değişiklik yaratmışsın Rosemary" dedi.

"Ah, unutmadan" dedi Bayan Castevet, "bu senin için. Roman ve benden." Rosemary'nin avcuna, pembe bir kâğıda sarılmış, içinde sert bir şey olan bir paket bıraktı.

"Benim için mi?" diye sordu Rosemary. "Anlam veremedim."

"Küçük bir hediye, hepsi bu" dedi Bayan Castevet, Rosemary'nin şaşkınlığını ciddiye almadan elini hızlı hızlı sallayarak. "Taşınma hediyesi."

"Ama bunu yapmanıza gerek yoktu. . ." dedi Rosemary, daha önce kullanılmış paket kâğıdını açarken. Pembe kâğıdın içinden Terry'nin

uğur topu ile birbirine karışmış zinciri çıktı. Topun içinden yayılan koku Rosemary'nin başını çevirmesine neden oldu.

"Gerçekten eski" dedi Bayan Castevet. "Üç yüz yıldan fazla."

"Çok hoş" dedi Rosemary, topu incelerken ve Terry'nin topu kendisine gösterdiğini söylese mi yoksa söylemese mi karar vermeye çalışırken. Rosemary yeterince hızlı davranmadı ve böylece söyleme fırsatını da kaçırdı.

"İçindeki yeşil şey, tannis kökü" dedi Bayan Castevet. "Şans getirir."

Terry'ye şans getirmedi ama, diye düşündü Rosemary ve, "Çok hoş; ama böyle bir hediyeyi kabul edemem..." dedi.

"Çoktan ettin bile" dedi Bayan Castevet, Rosemary'ye bakmadan kahverengi bir çorabı yamarken. "Hadi tak."

Laura-Louise, "Kokuya hemen alışırsın" dedi.

"Hadi!" dedi Bayan Castevet.

"Peki, teşekkür ederim" dedi Rosemary. Sonra tereddüt ederek zinciri boynuna geçirdi ve topu elbisesinin yakasından içeri soktu. Top göğüslerinin arasına düştü, bir anlığına soğuk, davetsiz ve dayatmacı bir şekilde. *Gittiklerinde çıkarırım,* diye düşündü Rosemary.

Laura-Louise, "Zincir tamamen el yapımı. Bir arkadaşımız yaptı. Kendisi emekli bir dişçi. Gümüş ve altından takı yapmak ise hobisi. Eminim, bir gece... yani yakın bir zaman sonra bir gece, Minnie ve Romanlarda onunla tanışacaksın. Eminim; çünkü Minnie ve Roman çok sık davet verir. Muhtemelen tüm arkadaşlarıyla tanışacaksın, tüm arkadaşlarımızla."

Rosemary işinden başını kaldırıp baktığında, Laura-Louise'in utançtan kızardığını ve telaşla, karman çorman laflar ettiğini gördü. Minnie dikişiyle meşguldü ve hiçbir şeyin farkında değildi. Laura-Louise gülümsedi; Rosemary de ona karşılık verdi.

"Elbiselerini kendin mi dikiyorsun?" diye sordu Laura-Louise.

"Hayır, kendim dikmiyorum" dedi Rosemary konunun değişmesine izin vererek. "Arada bir denediğim oluyor; ama diktiğim hiçbir şey üzerime tam oturmuyor."

Daha sonra gece keyifli bir hal aldı. Minnie Oklahoma'da geçen genç kızlığına ilişkin eğlenceli hikâyeler anlattı ve Laura-Louise de Rosemary'ye dikişle ilgili işe yarar birkaç püf noktası gösterdi. Yürekten

inanarak, muhafazakâr belediye başkan adayı Buckley'nin önündeki büyük engellere rağmen seçimleri kazanabileceğini anlattı.

Guy saat on birde eve döndü; garip bir biçimde sessiz ve suskundu. Kadınlara merhaba dedikten sonra Rosemary'nin yanına geldi ve eğilip onu yanağından öptü. Minnie, "*On bir mi?* İnanamıyorum! Hadi, Laura-Louise" dedi. Laura-Louise, "Ne zaman istersen beni ziyaret edebilirsin Rosemary; 12 F'deyim" dedi. İki kadın, dikiş çantalarını kaptıkları gibi oradan çabucak ayrıldı.

"Hikâyeleri geçen akşamki kadar ilginç miydi?" diye sordu Rosemary.

"Evet" dedi Guy. "Sen iyi vakit geçirdin mi?"

"Fena değil. Bazı işlerimi tamamladım."

"Görüyorum."

"Bir de hediye aldım."

Rosemary, Guy'a kolyeyi gösterdi. "Terry'nindi" dedi. "Ona vermişlerdi; bana göstermişti. Polis geri vermiş olmalı."

"Muhtemelen onu hiç kullanmamıştır bile" dedi Guy.

"İddiaya girerim, takmıştır. Sanki ona verilmiş ilk hediye buymuş gibi onunla gurur duyuyordu." Rosemary kolyenin zincirini başının üzerinden çıkardı ve zincir ile tılsımı avcuna alıp şıngırdatarak onlara baktı.

"Takmayacak mısın?" diye sordu Guy.

"Kötü kokuyor" dedi Rosemary. "İçinde tannis kökü denen bir şey var." Kolyeyi ona uzattı. "Şu meşhur seradan"

Guy kokladı ve omuz silkti. "Kötü değil."

Rosemary yatak odasına gitti, tuvalet masasının, içi ıvır zıvır dolu Louise Sherry[24] kutusunun bulunduğu çekmecesini açtı. Aynada kendisine, "Tannis isteyen var mı?" diye sordu. Kolyeyi kutuya koydu ve önce kutunun kapağını sonra da çekmeceyi kapattı.

Guy kapı aralığından, "Eğer kabul ettiysen takman gerekir" dedi.

---

24. Metal kutularda satılan bir çikolata markasıdır –çn.

O gece Rosemary uyandı ve Guy'ı yanında oturmuş, karanlıkta sigara içerken buldu. Ona neyi olduğunu sordu. "Hiçbir şey" dedi Guy. "Uykum kaçtı sadece."

Roman'ın eski yıldızlarla ilgili hikâyeleri moralini bozmuş ve ona kendi kariyerinin Henry Irwing ile Forbes Herkimse'ninkinin gerisinde kaldığını hatırlatmış olabilir diye düşündü Rosemary. Daha fazla hikâye dinlemek için tekrar gitmiş olması bir tür mazoşizm olabilirdi.

Rosemary Guy'ın koluna dokundu ve ona endişelenmemesini söyledi.

"Hangi konuda?"

"Hiçbir konuda."

"Tamam" dedi, "endişelenmem."

"Sen en iyisisin" dedi Rosemary, "biliyor musun? Gerçekten öylesin. Her şey yoluna girecek. Fotoğrafçılardan kurtulmak için karate öğrenmek zorunda kalacaksın."

Guy sigara ateşinin yaydığı ışıkta gülümsedi.

"Çok yakında" dedi Rosemary, "büyük bir şey olacak. Sana layık bir şey."

"Biliyorum" dedi Guy. "Artık uyu, tatlım."

"Tamam. Sigaraya dikkat et."

"Ederim."

"Uyuyamazsan beni uyandır."

"Olur."

"Seni seviyorum."

"*Seni* seviyorum Ro."

Bir iki gün sonra Guy, eve *The Fantasticks*'in[25] cumartesi akşamı gösterisi için iki biletle geldi; biletleri vokal koçu Dominick'in verdiğini söyledi. Guy oyunu yıllar önce ilk sahnelendiğinde görmüştü; Rosemary

---

25. 1960 tarihli Off-Broadway müzikalidir. Müziği Harvey Schmidt, sözleri Tom Jones tarafından yazılmıştır. Müzikal, Edmond Rostand'ın *Les Romanesques* adlı piyesinin bir uyarlamasıdır; çocukları Luisa ve Matt'in birbirlerine âşık olmaları için aralarında husumet varmış gibi davranan iki babanın hikâyesini anlatır –çn.

uzun zamandır görmek istiyordu. "Hutch'la gidin" dedi Guy. "Ben de şu *Karanlığa Kadar Bekle*[26] sahnesine çalışırım."

Fakat Hutch oyunu görmüştü; o yüzden Rosemary oyuna Joan Jellico ile gitti. Joan, Bijou'da akşam yemeği yerlerken Rosemary'ye Dick'le ayrılma sürecinde olduklarını, adresleri hariç ortak hiçbir şeylerinin kalmadığını söyledi. Bu haber Rosemary'nin canını sıkmıştı. Guy günlerdir ona karşı mesafeli ve dalgındı; kafasını ne bir kenara bırakabildiği ne de Rosemary'yle paylaşabildiği bir şey meşgul ediyordu. Joan ve Dick de birbirine aynı şekilde mi yabancılaşmaya başlamıştı? Rosemary, aşırı makyaj yapmış olan ve alkışlarken küçük tiyatro salonunda fazlasıyla gürültü çıkaran Joan'a için için kızdı. Dick ve Joan'ın ortak bir nokta bulamaması şaşırtıcı değildi. Joan gürültücü ve kabaydı; Dick ise ağırbaşlı ve hassastı; zaten en baştan evlenmeleri hataydı.

Rosemary eve geldiğinde, Guy duştan çıkıyordu; bütün hafta olduğundan daha canlı ve daha az *içe kapanıktı*. Rosemary'nin keyfi yerine geldi. Guy'a gösterinin beklediğinden de iyi olduğunu söyledi ve kötü haberi –Joan ve Dick'in ayrılığı– verdi. Zaten taban tabana zıt iki karakter değiller miydi? *Karanlığa Kadar Bekle* sahnesi nasıl gitmişti? Harika. Guy tüm rolü ezberlemişti.

"Şu kahrolası tannis kökü" dedi Rosemary. Tüm yatak odası kokuyordu. Keskin, rahatsız edici koku banyoya bile ulaşmıştı. Rosemary, mutfaktan bir parça alüminyum folyo aldı ve kolyeyi üç kat sarıp, folyonun kenarlarını bükerek sıkıca kapattı.

"Muhtemelen birkaç güne koku azalır" dedi Guy.

"Umarım" dedi Rosemary odayı deodoranta boğarken. "Eğer azalmazsa, kolyeyi çöpe atacağım ve Minnie'ye de kaybettiğimi söyleyeceğim."

Seviştiler –Guy vahşi ve sertti– ve sonra, Rosemary duvardan, Minnie ve Romanlarda süren partinin seslerini işitti: Bu, son sefer duyduğuyla aynı ruhsuz ve ahenksiz terennüm –sanki dini bir ilahi okur

---

26. *Wait Until Dark,* Frederick Knott tarafından yazılmış ve 1966 yılında sahnelenmeye başlamış bir Broadway oyunudur. 1967'de sinemaya uyarlanmıştır ve başrolünde Audrey Hepburn oynamıştır –çn.

gibi– ile ona içinden geçip etrafında dolanarak eşlik eden aynı flüt ya da klarnetti yine.

Guy'ın gergin canlılığı pazar günü boyunca sürdü. Yatak odasındaki gömme dolaplar için raflar ve ayakkabılıklar yaptı, *Luther*'den bir grup insanı eve Moo Goo Gai Woodhouse[27] yemeye davet etti. Pazartesi günü ise rafları ve ayakkabılıkları boyadı ve Rosemary'nin bir ikinci el dükkânında bulduğu bankı cilaladı, Dominick'le olan dersini iptal etti ve bir kulağı hep, daha ilk çalışında yetiştiği telefondaydı. Öğleden sonra saat üçte telefon tekrar çaldı ve oturma odası koltuklarının yerini yeniden düzenlemekte olan Rosemary, Guy'ın "Ah Tanrım, hayır. Ah zavallı adam" dediğini duydu.

Rosemary yatak odası kapısına gitti.

"Ah Tanrım" dedi Guy.

Yatağın üzerinde oturuyordu; bir elinde telefonun ahizesi, öteki elinde Red Devil[28] marka bir boya sökücü sprey kutusu vardı. Rosemary'ye bakmadı. "Nedeni hakkında hiçbir fikirleri yok mu?" dedi. "Tanrım korkunç, çok korkunç!" Telefonda söylenenleri dinliyordu ve oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Evet, müsaitim" dedi. Sonra, "Evet, yaparım. Bu şekilde olması çok kötü ama..." Şimdi yine dinliyordu. "O konu hakkında Allan'la konuşmanız gerekecek" dedi –Allan Stone, menajeriydi– "ama bir sorun çıkmayacağından eminim, Bay Weiss, en azından bizim açımızdan."

Gerçekleşmişti. Büyük bir şey. Rosemary beklerken nefesini tuttu.

"Sağ olun, Bay Weiss" dedi Guy. "Bir gelişme olursa bana haber verir misiniz? Teşekkürler."

Guy telefonu kapattı ve gözlerini yumdu. Eli telefonun üzerinde, bir an için hareketsiz oturdu. Solgundu ve adeta bir vitrin mankeni gibiydi; gerçek kıyafetleri, gerçek bacakları, gerçek telefonu, gerçek boya sökücü kutusu olan, Pop Art bir balmumu heykel gibiydi.

"Guy?" dedi Rosemary.

---

27. Bir Çin yemeğidir. Kantoncada moo goo beyaz mantar, gai tavuk, pan dilim anlamına gelmektedir. Guy, İngilizcede eş sesli olan Gai ve Guy ile bir kelime oyunu yapmaktadır –çn.
28. İng.: Kırmızı Şeytan –çn.

Guy gözlerini açtı ve Rosemary'ye baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Rosemary.

Guy gözlerini kırptı ve canlandı. "Donald Baumgart" dedi. "Kör olmuş. Dün yataktan kalkmış ve... göremiyormuş."

"Ah, olamaz" dedi Rosemary.

"Bu sabah kendini asmaya kalkmış. Şimdi Bellevue Hastanesi'ndeymiş; yatıştırıcı vermişler."

Elemli bir ifadeyle birbirlerine baktılar.

"Rolü aldım" dedi Guy. "Berbat bir olay yüzünden." Elindeki boya sökücüye baktı ve kutuyu başucu sehpasının üzerine bıraktı. "Dinle" dedi. "Dışarı çıkıp biraz yürümem lazım." Ayağa kalktı. "Kusura bakma. Dışarı çıkmam ve bu olayı sindirmem gerek" dedi.

"Anlıyorum, tabii çık" dedi Rosemary kapıdan çekilirken.

Guy, öylece koridoru geçti, kapıdan çıktı, kapı kendi salınımıyla kapanırken yumuşak bir pat sesi çıkardı.

Rosemary zavallı Donald Baumgart'ı ve şanslı Guy'ı düşünerek oturma odasına geçti. O-ve-Guy şanslıydılar; oyun başarısız olsa bile Guy, dikkat çekecek, diğer rollere, belki filmlere, Los Angeles'te bir eve, bir baharat bahçesine, iki yıl arayla üç çocuğa kapı aralayan rolü almıştı. Değiştirmediği komik ismiyle Donald Baumgart'a yazık olmuştu. Rolü Guy'ın elinden alabildiğine göre iyi bir aktör olmalıydı ve şimdi kör, intihara meyilli bir halde ve sakinleştiricilerin etkisi altında Bellevue'deydi.

Rosemary pencere önü divanı üzerinde diz çöküp cumbanın yan tarafındaki pencereden dışarı baktı ve Guy'ın çıkmasını bekleyerek oldukça aşağıdaki bina kapısını gözledi. Provalar ne zaman başlayacaktı? Şehir dışı turnelerine Guy'la birlikte gidebilirdi, elbette; ne kadar da eğlenceli olurdu! Boston? Philadelphia? Washington heyecan verici olurdu. Daha önce bu yerlere hiç gitmemişti. Guy öğleden sonraları provadayken şehri gezebilirdi ve akşamları performanstan sonra, herkes dedikodu yapmak üzere bir restoran ya da bir kulüpte buluşurdu...

Rosemary bekledi ve aşağı bakmaya devam etti; ama Guy çıkmadı. 55. Sokak'a açılan kapıyı kullanmış olmalıydı.

Artık mutlu olması gerekirken, asık suratlı ve tedirgindi; sigarayı tuttuğu eli hariç hiç kıpırdamadan oturuyor ve endişeli gözlerle sanki tehlikeliymişçesine Rosemary'yi takip ediyordu. Rosemary *"Sorun ne?"* diye defalarca sordu.

"Yok bir şey" dedi Guy. "Bugün heykel dersin yok muydu?"

"İki aydır gitmiyorum."

"Neden gitmiyorsun?"

Rosemary derse gitti; eskiden kalmış alçıyı kazıyıp temizledi, malzemeyi ayarladı ve yeni öğrencilerle birlikte en baştan yeni bir model yapmaya başladı. "Neredeydin?" diye sordu eğitmen. Gözlüklüydü, ademelması vardı ve kendi ellerine bakmadan, Rosemary'nin gövdesinin kolsuz ve başsız minyatür heykellerini yapıyordu.

"Zanzibar'da" dedi Rosemary.

"Artık Zanzibar değil" dedi adam asabi bir gülümsemeyle. "Tanzanya."

Bir öğleden sonra Macy's'e ve Gimbels'a gitti; eve döndüğünde mutfakta güller vardı, oturma odasında güller vardı ve Guy aynı bir zamanlar Rosemary'ye yaptığı, *Tatlı Kuş*'taki Chance Wayne[29] okumasındaki gibi, elinde bir gül ve yüzünde beni-affet gülümsemesiyle yatak odasından çıktı.

"Yürüyen bir pislik gibi davrandım" dedi. "Bunların hepsi, oturup Baumgart'ın iyileşmemesini ümit etmiş olmaktan. Yaptığım şey tam da buydu, tıpkı bir köstebek gibi."

"Çok doğal" dedi Rosemary. "Çelişkili duygular içinde olman kaçınılmaz; sonuçta..."

"Dinle" dedi gülü Rosemary'nin burnuna dokundururken. "Bu iş olmasa da, ölene kadar Charley Cresta Blanca olarak kalsam da, artık olumsuzlukları sana yansıtmayacağım."

"Öyle bir şey yapmadın..."

"Evet, yaptım. Kendi kariyeri*me* kafa patlatmaktan seninkini hiç düşünmedim. Bir bebek yapalım olur mu? Üç tane yapalım. Teker teker."

---

29. Sweet Bird of Youth, Tennessee Williams'ın 1959 yılında yazdığı bir oyundur. Oyunun başkahramanı, aktör olma hayalleriyle Hollywood'a taşınan ve başarısız olarak jigololuk yapmaya başlayan Chance Wayne'dir –çn.

Rosemary Guy'a baktı.

"Bir bebek" dedi Guy. "Bilirsin işte. Agu agu. Bezler falan..."

"Ciddi misin?"

"Tabii ki ciddiyim" dedi Guy. Başlamak için en iyi zamanı bile tespit ettim. Gelecek pazartesi ve salı. Takvime kırmızı kalemle işaretle lütfen."

"Gerçekten ciddi misin, Guy?" diye sordu Rosemary gözleri dolarken.

"Hayır, şaka yapıyorum" dedi Guy. "Elbette ciddiyim. Rosemary, bak, Tanrı aşkına ağlama olur mu? Lütfen. Eğer ağlarsan çok üzülürüm; bu yüzden şimdi dur tamam mı?"

"Tamam" dedi Rosemary. "Ağlamayacağım."

"Gerçekten güllerle kafayı bozmuşum, değil mi?" dedi Guy etrafına bakarak. "Yatak odasında da bir demet var."

SEKİZ

Rosemary kılıç fileto almak için Broadway'e ve peynir almak için şehrin öbür tarafına, Lexington Caddesi'ne gitti. Mahallesinde kılıç balığı ya da peynir bulamayacağından değil; sadece o kıpır kıpır, parlak mavi sabahta, uçuşan pardösüsüyle ve canlı adımlarıyla yürürken güzelliğiyle bakışları üzerine çekerek şehirde gezmek, zorlu tezgâhtarları siparişlerini verirken kendinden emin tavrı ve bilgisiyle etkilemek istediği için. Günlerden pazartesiydi, 4 Ekim'di, Papa Paul'ün şehri ziyaret ettiği gündü ve bu etkinliğe iştirak etmek insanları normalde olduklarından daha açık yürekli ve konuşkan yapmıştı. *Ne kadar hoş*, diye düşündü Rosemary, *benim mutlu olduğum gün* tüm şehir de mutlu. Çok mutluyum.

Rosemary, öğleden sonra balığı, sebzeleri ve salata için yeşillikleri hazırlarken, mutfaktan görebilmek için televizyon odasının (pek yakında bebek odası) duvarında yerini değiştirdiği televizyonda Papa'nın ziyaretlerini izledi. Papa'nın BM'de yaptığı konuşma Rosemary'yi duygulandırdı. Rosemary, konuşmanın Vietnam'da huzuru sağlamaya yardımcı olacağından emindi. "Savaş mı, bir daha asla" demişti. Papa'nın bu sözleri en inatçı devlet adamının bile durup bir kere daha düşünmesini sağlamaz mıydı?

Saat dört buçukta, Rosemary akşam yemeği için şöminenin önüne sofrayı kurarken telefon çaldı.

"Rosemary? Nasılsın?"

"İyiyim" dedi Rosemary. "Sen nasılsın?" Arayan, iki kız kardeşinden büyük olanı, Margaret'ti.

"İyiyim" dedi Margaret.

"Neredesin?"

"Omaha'dayım."

Rosemary ve Margaret hiçbir zaman iyi anlaşamamıştı. Margaret asık suratlı ve küskün bir kızdı; anneleri onu çoğu kez küçük kardeşlerinin bakıcısı olarak kullanmıştı. Margaret tarafından böyle aranmak garipti. Garip ve korkutucu.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Rosemary. *Birisi öldü,* diye düşündü. *Kim? Annem? Babam? Brian?*

"Evet, herkes iyi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sen iyi misin?"

"Evet, söyledim ya, iyiyim."

"Tüm gün boyunca içimde çok garip bir his vardı Rosemary. Sanki başına bir şey gelmiş gibi. Kaza ya da başka bir şey. Sanki yaralanmışsın, belki hastanedeymişsin gibi."

"Doğrusu, ne hastanedeyim ne de yaralıyım" dedi Rosemary ve güldü. "İyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Çok güçlü bir duyguydu" dedi Margaret. "Başına *bir şey* gelmiş olduğuna emindim. En sonunda Gene, 'Neden arayıp sormuyorsun?' dedi."

"O nasıl?"

"İyi."

"Çocuklar?"

"Her zamanki gibi ufak tefek yaralanmalar falan var ama onlar da iyiler. Bir bebek daha bekliyoruz; bilmem, haberin var mıydı?"

"Hayır, yoktu. Harika bir haber. Doğum ne zaman?" *Biz de yakında bir bebek bekliyor olacağız.*

"Mart sonu. Kocan nasıl Rosemary?"

"İyi. Yakında provaları başlayacak olan yeni bir oyunda önemli bir rolü var."

"Söylesene, Papa'yı yakından görebildin mi?" diye sordu Margaret.

"Orada büyük bir heyecan yaşanıyor olmalı."

"Evet, öyle" dedi Rosemary. "Televizyondan seyrediyorum. Omaha'da da yayınlıyorlar, değil mi?"

"Gitmedin mi? Papa'yı canlı görmeye gitmedin mi?"

"Hayır, gitmedim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Doğrusu, Rosemary" dedi Margaret, "anne ve babamın onu görmek için *uçakla oraya gelmeyi* planladığını, biliyor musun? Ama gelemediler; çünkü bir grev oylaması olacak ve babam öneriyi destekliyor. Ama birçok insan oraya *uçtu*: Donovanlar, Dot ve Sandy Wallingford... Ama sen oradasın, orada *yaşıyorsun* ve onu görmeye gitmedin mi?"

"İnanç artık benim için eskisi kadar bir anlam ifade etmiyor" dedi Rosemary.

"Eh" dedi Margaret. "Sanırım bu kaçınılmaz..." Rosemary, cümlenin söylenmemiş, *bir Protestan'la evli olduğunda* kısmını da kendi zihninde işitti. "Araman ne kadar hoş Margaret. Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Hiç bu kadar sağlıklı ve mutlu olmamıştım" dedi.

"Çok güçlü bir duyguydu" dedi Margaret. "Uyandığım andan itibaren. Siz küçük veletlere bakmaya o kadar alışkınım ki. . ."

"Herkese sevgilerimi ilet, tamam mı? Brian'a da mektubumu cevaplamasını söyle."

"Söylerim. Rosemary...?"

"Evet?"

"İçimde hâlâ aynı his var. Bu akşam evde kal, olur mu?"

"Tam olarak yapmayı planladığımız şey de bu" dedi Rosemary, kısmen kurduğu sofraya bakarak.

"Peki öyleyse" dedi Margaret. "Kendine dikkat et."

"Ederim" dedi Rosemary. "Sen de Margaret."

"Ederim. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Rosemary, Margaret, Brian ve diğer çocuklar ile Omaha ve onarılamaz geçmişe ilişkin hoş bir hüzün ve nostalji hissiyle sofrayı kurmaya devam etti.

Rosemary, akşam yemeği için masayı hazırladıktan sonra yıkandı. Pudra ve parfüm sürdü. Saçlarını yaptı. Gözlerine ve dudaklarına makyaj yaptı ve Guy'ın ona bir önceki Noel'de hediye ettiği, şarap rengi ipek pijamasını giydi.

Guy eve geç geldi; saat altıyı geçiyordu. "Hmmm" dedi Rosemary'yi öperken. "Tam yenecek gibi görünüyorsun. Yiyelim mi? Kahretsin!"

"Ne?"

"Turtayı unuttum."

Guy Rosemary'ye tatlı yapmamasını söylemişti; gelirken kesinlikle en sevdiği tatlı olan, Horn ve Hardart'ın[30] balkabaklı turtasından getirecekti.

"Kendimi *tekmeleyebilirim*" dedi. "O kahrolası dükkânlardan *iki* tanesinin önünden geçtim, bir değil tam iki."

"Sorun değil" dedi Rosemary. "Tatlı yerine meyve ve peynir yiyebiliriz. Zaten en iyi tatlı da o, gerçekten."

"Hayır, değil. En iyisi Horn and Hardart'ın balkabaklı turtası."

Guy elini yüzünü yıkamaya gitti ve Rosemary bir tepsi içi doldurulmuş mantarı fırına verdi ve salataya sosunu ekledi.

Birkaç dakika sonra Guy, mavi velur gömleğinin yakasını ilikleyerek mutfak kapısına geldi; gözleri parlıyordu ve ilk sevişmelerindekine benzer biçimde biraz gergindi. Guy'ı öyle görmek Rosemary'nin hoşuna gitti.

"Senin ahbabın Papa bugün trafiği gerçekten felç etti" dedi.

"Televizyona baktın mı hiç? Olağanüstü bir haber programı vardı" dedi Rosemary.

"Allan'ın evinde göz ucuyla şöyle bir baktım" dedi. "Bardaklar soğutucuda mı?"

"Evet. BM'de harika bir konuşma yaptı. Onlara, 'Savaş mı, bir daha asla' dedi."

---

30. Horn & Hardart, Amerika Birleşik Devletleri'nde faaliyet gösteren bir gıda hizmetleri şirketidir. Philadelphia ve New York'ta ilk gıda servis otomatlarını işletmesiyle tanınır. Joseph Horn ve Frank Hardart ilk restoranlarını 1888'de, Philadelphia'da açmıştır. Horn Türkçede boynuz anlamına gelmektedir. –çn.

"İyi şanslar[31]. Hey, şunlar iyi görünüyor."

Oturma odasında Gibson[32] içtiler ve içi doldurulmuş mantar yediler. Guy şömine ızgarasına buruşturulmuş gazete kâğıdı, çıra ve iki büyük parça cannel[33] kömürü koydu. "Hadi bakalım" dedi ve bir kibrit çakıp gazeteyi tutuşturdu. Yükselen alevler çıralara sıçradı. Şöminenin önünden siyah bir duman bulutu çıkmaya ve tavana doğru yükselmeye başladı. "Aman Tanrım" dedi Guy ve şöminenin içini karıştırmaya başladı. "Boya, boya!" diye bağırdı Rosemary.

Guy baca deliğini açtı ve duman çıksın diye klimayı çalıştırıp dışarı üfleme ayarına getirdi.

"Kimse ama hiç kimse böyle bir akşamda ateş yakmaz" dedi Guy.

Rosemary elinde içki bardağıyla eğilerek alev alev yanan ateşle sarmalanmış kömürleri seyretti. "Muhteşem değil mi? Umarım son seksen yılın en soğuk kışını yaşarız."

Guy, Ella Fitzgerald'ın Cole Porter şarkıları söylediği plağını koydu. Kapı çaldığında kılıçbalığının yarısı bitmişti. "Hay aksi!" dedi Guy, ayağa kalktı, peçetesini masaya fırlattı ve kapıya bakmaya gitti. Rosemary başını yana eğip kulağını kapıya verdi.

Kapı açıldı ve Minnie, "Selam Guy!" dedi ve sonra, söyledikleri anlaşılamayacak kadar kısık sesle konuştu. *Ah, olamaz* diye düşündü Rosemary. *Lütfen onu içeri davet etme Guy. Şimdi olmaz, bu gece olmaz.*

Guy konuştu, sonra tekrar Minnie konuştu: "... fazladan. Bizim ihtiyacımız yok." Ve sonra tekrar Guy ve tekrar Minnie konuştu. Rosemary tutmuş olduğu nefesini yavaşça bıraktı; Minnie içeri girecekmiş gibi görünmüyordu. Tanrıya şükür.

Kapı kapandı ve zincirlendi *(Güzel!)* ve kilitlendi *(Güzel!)* Rosemary dinledi ve bekledi. Guy kendini beğenmiş bir gülümsemeyle oturma odasının kapısında belirdi; her iki eli de arkasındaydı. "*Kim* altıncı his diye bir şey yok demiş?" dedi masaya doğru yürürken ve ellerini öne doğru uzattı. Her iki elinde de beyaz birer turta kabı vardı. "Madam ve Mösyö,

31. Orijinal metindeki "rotsa ruck", Asyalı aksanı taklidiyle "lots of luck" [bol şans] demektir –çn.

32. Gibson, cin ve dry vermut ile yapılan, genellikle soğan turşusuyla süslenen bir kokteyldir –çn.

33. Hızlı tutuşan, berrak sarı bir ateşle yanan bir mineral kömür çeşidir –çn.

heğ şeye rağmen datlı yiyebilejekleğ" dedi, kaplardan birini Rosemary'nin diğerini kendi şarap kadehinin yanına koyarken. "*Mousse au chocolat*" dedi, "ya da Minnie'nin deyişiyle 'çikolatalı mouse[34]'. Minnie yaptığına göre, elbette çikolatalı mouse *olmalı*; o yüzden yerken dikkat et."

Rosemary memnuniyetle güldü. "Harika" dedi. "*Ben* de aynısından yapacaktım."

"Gördün mü?" dedi Guy otururken. "Altıncı his." Peçetesini alıp yeniden yerleştirdi ve kadehine biraz daha şarap koydu.

"İçeri dalıp bütün akşam kalacak diye korktum" dedi Rosemary havuçları çatallarken.

"Hayır" dedi Guy, "yalnızca, spesiyallerinden biri olduğu için çikolatalı mouse'unu denememizi istemiş."

"Güzel *görünüyor*."

"Gerçekten öyle, değil mi!"

Kaplar, kat kat dökülmüş çikolatayla tepeleme doluydu. Guy'ın tatlısının üzerinde rendelenmiş fındık, Rosemary'ninkinin üzerinde yarım bir ceviz vardı.

"Gerçekten ince bir davranış" dedi Rosemary. "Onunla dalga geçmemeliyiz."

"Haklısın" dedi Guy, "haklısın."

Mousse mükemmeldi; ama ağızda Rosemary'ye kara tahtaları ve ilkokulu anımsatan tebeşirimsi bir tat bırakıyordu. Guy çok çabaladı; ama tebeşirimsi ya da değil, ağızda kalan herhangi bir "tat" fark edemedi. Rosemary ikinci kaşıktan sonra yemeyi bıraktı. Guy, "Bitirmeyecek misin? Saçmalıyorsun tatlım, ağızda 'tat' falan bırakmıyor" dedi.

Rosemary öyle olduğunu söyledi.

"Hadi ama" dedi Guy, "yaşlı yarasa bütün gün sıcak fırının başında köle gibi çalışmış; ye hadi."

"Ama sevmedim ki" dedi Rosemary.

"Çok lezzetli."

---

34. İng.: Fare –çn.

"Benimkini de yiyebilirsin."

Guy kaşlarını çattı. "Tamam, yeme öyleyse" dedi. "Sana verdiği kolyeyi takmıyorsun, yaptığı tatlıyı da yemeyebilirsin."

Şaşıran Rosemary, "Bunun onunla ne alakası var?" dedi.

"İkisi de... şey, nezaketsizlik örneği, o kadar" dedi Guy. "İki dakika önce, onunla dalga geçmeyi bırakmalıyız diyen sendin. Bu da dalga geçmenin başka bir şekli: Bir şeyi kabul edip sonra kullanmamak."

"Aman ya..." dedi Rosemary kaşığını eline alırken. "Eğer büyük bir olaya dönüşecekse..." Sonra kaşığını doldurdu ve ağzına götürdü.

"Büyük bir olaya dönüşmeyecek" dedi Guy. "Eğer gerçekten dayanamıyorsan, yeme."

"Leziz" dedi Rosemary ağzı tatlıyla doluyken ve bir kaşık daha alırken, "ağızda hiçbir tat bırakmıyor. Plağın öbür yüzünü çevir" diye ekledi. Guy kalkıp pikabın yanına gitti. Rosemary dizlerinin üzerindeki peçeteyi açıp içine dolu dolu iki kaşık mousse koydu ve sonra yarım kaşık daha ekledi. Peçeteyi katladı ve sonra gösterişli bir şekilde, kapta kalanları sıyırdı ve Guy masaya gelirken sıyırdıklarını yuttu. "Bak baba" dedi kabını ona doğru eğerek. "Karneme bir yıldız alabiliyor muyum?"

"İki tane" dedi. "Özür dilerim, eğer canını sıktıysam."

"Evet, sıktın."

Guy, "Özür dilerim" dedi ve gülümsedi.

Rosemary yumuşadı. "Affedildin" dedi. "Yaşlı hanımlara karşı düşünceli olman güzel. Bu da, yaşlı bir hanım olduğumda bana karşı da düşünceli olacaksın demektir." Kahve ve nane likörü içtiler.

"Bugün öğleden sonra Margaret aradı" dedi Rosemary.

"Margaret?"

"Kız kardeşim."

"Ah, evet. Her şey yolunda mıymış?"

"Evet. Bana bir şey oldu diye endişelenmiş. İçinde bir his varmış."

"Öyle mi?"

"Bu akşam evde kalmamız gerekiyormuş."

"Hay aksi. Nedick's'te yer ayırtmıştım. Turuncu Salon'da."

"İptal etmen gerekecek."

"Ailenin geri kalanı bu kadar üşütükken sen nasıl böyle aklı başında kalabildin?"

İlk baş dönmesi dalgası Rosemary'yi mutfakta, yemediği mousse'u peçetesinden lavaboya sıyırırken yakaladı. Rosemary bir an sallandı, sonra gözlerini kırptı ve kaşlarını çattı. Guy, televizyon odasından, "Daha gelmedi. Tanrım, ne kalabalık" dedi. "Papa Yankee Stadyumu'nda."

"Bir dakikaya geliyorum" dedi Rosemary.

Peçeteleri masa örtüsüyle bohçalayıp çamaşır sepetine götürmek üzere kenara koyarken baş dönmesinden kurtulmak için başını salladı. Lavabonun tıpasını taktı, sıcak suyu açtı, suya biraz Joy[35] sıktı ve tabaklar ile tencereleri lavabonun içine koymaya başladı. Niyeti bulaşıkları gece boyunca suda bekletip sabah yıkamaktı.

İkinci dalga, kurulama havlusunu asarken geldi, daha uzun sürdü ve bu sefer oda, Rosemary'nin etrafında yavaşça döndü ve neredeyse ayaklarının altından kaydı. Rosemary düşmemek için lavabonun kenarına tutundu.

Baş dönmesi geçince hesapladı: iki Gibsons, iki kadeh şarap (yoksa üç müydü?) ve bir kadeh nane likörü. Boşuna değildi.

Rosemary, televizyon odasının kapısına kadar ilerleyebildi ve bir sonraki baş dönmesi dalgasında, dengesini bir eliyle kapı tokmağına diğer eliyle pervaza tutunarak koruyabildi.

"Ne oldu?" dedi Guy endişeli bir şekilde ayağa kalkarken.

"Başım döndü" dedi Rosemary ve gülümsedi.

Guy televizyonu kapadı, Rosemary'nin yanına geldi, kolunu tuttu ve onu belinden sıkıca kavradı. "Tabii ya" dedi. "O kadar içki. Muhtemelen miden de boştu."

Rosemary'nin yatak odasına yürümesine yardım etti. Dizleri çözüldüğünde kadını yakaladı, kucağına alıp taşıdı, yatağa yatırdı ve sonra onun yanına oturdu, elini tuttu ve sevecen bir şekilde alnını okşadı. Rosemary gözlerini kapadı. Yatak uysal dalgacıkların üzerinde

35. Joy, bir bulaşık deterjanı markasıdır. Türkçeye neşe olarak çevrilebilir –çn.

yüzen bir sal gibiydi; hoşça salınıyor ve sallanıyordu. "Ne hoş" dedi Rosemary.

"İhtiyacın olan şey uyku" dedi Guy, Rosemary'nin alnını okşarken. "İyi bir uyku."

"Bebek yapmamız gerekiyor."

"Yapacağız. Yarın. Bir sürü vaktimiz var."

"Ayini kaçırıyorum."

"Uyu. İyi bir uyku çek. Hadi..."

"Biraz kestireyim" dedi Rosemary ve elinde içki kadehiyle Başkan Kennedy'nin yatındaydı. Hava güneşli ve esintiliydi; tekne gezisi için mükemmel bir gündü. Başkan geniş bir haritayı inceliyor, zenci bir tayfaya kısa ve bilinçli talimatlar veriyordu. Guy, Rosemary'nin pijamasının üstünü çıkarmıştı. "Üstümü niye çıkarıyorsun?" diye sordu Guy'a.

"Daha rahat et diye" dedi Guy.

"Ben rahatım."

"Uyu Ro."

Guy, çıtçıtlarını açtı ve Rosemary'nin pijamasının altını da çıkardı. Uyuduğunu ve farkında olmadığını sanıyordu. Şimdi üzerinde kırmızı bir bikiniden başka bir şey yoktu. Bu arada, yattaki diğer kadınlar da –Jackie Kennedy, Pat Lawford ve Sarah Churchill– bikiniliydiler; öyleyse sorun değildi, Tanrıya şükür. Başkan bahriyeli üniforması giymişti. Suikast sonrası tamamen iyileşmişti ve her zamankinden daha iyi görünüyordu. Hutch limanda bir kucak dolusu meteoroloji teçhizatıyla duruyordu. "Hutch bizimle gelmiyor mu?" diye sordu Rosemary Başkan'a.

"Sadece Katolikler" dedi gülümseyerek. "Keşke bu önyargıların esiri olmasaydık; ama ne yazık ki öyleyiz."

"Peki ya Sarah Churchill?" diye sordu Rosemary. İşaret etmek üzere döndü; ama Sarah Churchill gitmişti ve onun yerinde ailesi duruyordu. Annesi, babası ve herkes; kocaları, karıları ve çocuklarıyla birlikte. Margaret hamileydi; Jean, Dodie ve Ernestine de.

Guy alyansını çıkarıyordu. Rosemary nedenini merak etti; ama soracak mecali yoktu. "Uyu" dedi Rosemary ve uyudu.

Sistine Şapeli'nin ilk kez halka açıldığı gündü ve Rosemary, ziyaretçileri şapel içinde yatay bir düzlemde taşıyan ve freskleri tamı tamına Michelangelo'nun onları yaparken gördüğü gibi görmeyi mümkün kılan yeni bir asansöre binmiş, tavanı inceliyordu. Freskler ne kadar da muhteşemdiler! Tanrı'yı Adem'e parmağını uzatırken, ona hayat kıvılcımını verirken gördü ve sonra, çarşaflar ile havluların durduğu gömme dolaptan sırtüstü taşınarak geçerken ekose desenli kâğıtla kısmen kaplanmış bir rafın alt tarafını gördü. "Yavaş" dedi Guyve başka bir adam, "Çok yukarda tutuyorsun" dedi.

"Tayfun!" diye bağırdı Hutch limandan, tüm o hava durumu tahmin teçhizatının arasından. "Tayfun! Londra'da elli beş kişinin ölümüne neden oldu ve şimdi buraya doğru geliyor!" Ve Rosemary onun haklı olduğunu biliyordu. Başkanı uyarması gerekiyordu. Gemi bir felakete doğru yol alıyordu.

Ama Başkan gitmişti. Herkes gitmişti. Güverte sonsuza uzanıyordu ve çok uzakta, dümeni yorulmak nedir bilmeden rotasında tutan zenci tayfa hariç bomboştu.

Rosemary yanına gitti ve gider gitmez onun tüm beyazlardan ve Rosemary'den nefret ettiğini anladı. "Aşağı inseniz iyi edersiniz hanımefendi" dedi kibarca ama ondan nefret ederek ve Rosemary'nin uyarı mesajını duymak bile istemeden.

Aşağıda, bir yanda bir kilisenin cayır cayır yandığı, diğer yanda ise gözlerini dikmiş ona bakan, siyah sakallı bir adamın durduğu, devasa bir balo salonu vardı. Salonun merkezinde bir yatak duruyordu. Yatağa doğru yürüdü ve üzerine uzandı; bir anda etrafını çıplak adam ve kadınlar sardı. On kişiydiler ya da bir düzine kadardılar; Guy da aralarındaydı. Yaşlıydılar; kadınlar grotesk ve sarkık memeliydiler. Minnie ve arkadaşı Laura-Louise oradaydı; siyah bir ayin başlığı ile siyah ipek bir pelerin giymiş olan Roman da. Yanındaki bronz tenli, beyaz bıyıklı adamın tuttuğu kabın içindeki kırmızı şeye batırdığı, ince, siyah bir asanın ucuyla Rosemary'nin bedenine şekiller çiziyordu. Asanın ucu göbeğinde ileri geri hareket etti ve gıdıklayarak uyluklarının iç tarafına indi. Çıplak insanlar ilahiye benzer bir şey söylüyordu; yavan, müzikaliteden uzak, yabancı bir lisanda hecelerdi bunlar ve bir flüt veya

klarnet onlara eşlik ediyordu. "O uyanık, görüyor!" diye fısıldadı Guy Minnie'ye. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve gergindi. "Görmüyor" dedi Minnie. "Eğer mouse'u yediyse ne görebilir ne de duyabilir. Ölü gibi. Şimdi şarkı söyle."

Jackie Kennedy odaya girdi; incilerle işlenmiş, fildişi rengi, zarif bir saten elbise giymişti. "Kendini iyi hissetmediğini duyduğuma çok üzüldüm" dedi aceleyle Rosemary'nin yanına gelerek.

Rosemary ona fare ısırığından bahsetti, Jackie'nin endişelenmemesi için hafife alarak.

"Bacaklarını bağlasalar iyi olur" dedi Jackie, "kasılmalara karşı."

"Evet, sanırım" dedi Rosemary, "kuduz olma ihtimali daima var." Beyaz önlüklü asistanlar bacaklarını ve kollarını karyola demirlerine bağlarken onları ilgiyle izledi.

"Eğer müzik rahatsız ederse söyle" dedi Jackie, "hemen sustururum."

"Hayır" dedi Rosemary, "lütfen programı benim yüzümden değiştirmeyin. Hiç rahatsız olmuyorum, gerçekten rahatsız etmiyor."

Jackie sıcak bir gülümseme ile karşılık verdi. "Uyumaya çalış" dedi. "Güvertede bekliyor olacağız."

Rosemary biraz uyudu, sonra Guy geldi ve onunla sevişmeye başladı. Onu her iki eliyle okşadı: Bağlı bileklerinden başlayıp kollarından, göğüslerinden ve kalçalarından aşağı kayarak bacaklarının arasında şehvetli bir gıdıklamaya dönüşen, uzun bir okşamaydı bu. Sıcak ve sivri tırnaklı elleriyle heyecan verici okşamayı defalarca tekrarladı ve Rosemary hazır olduğunda, hazırdan da öte olduğunda, bir elini kalçalarının altına soktu, onları kaldırdı ve sertleşmiş organı yerleştirip kuvvetle içeri itti. Her zamankinden daha büyüktü; acı vericiydi, muhteşemdi. Üzerine abandı ve diğer elini sırtına kaydırıp onu kavradı; geniş göğsüyle memelerini eziyordu. (Sert, kaba deriden yapılmış, zırh gibi bir şey giyiyordu; çünkü bu bir kostümlü parti olmalıydı). Yeni azametini vahşice, ritmik bir şekilde sokuyordu. Rosemary gözlerini açtı ve sarı, alev alev yanan gözlere baktı; sülfür ve tannis kökü kokusu aldı, ağzında ıslak nefesi hissetti, şehvet homurtuları ile seyredenlerin nefes alıp verişlerini duydu.

Bu bir rüya değil, diye düşündü. *Bu gerçek, hakikaten oluyor.* Gözlerinde ve boğazında itiraz belirdi; ama yüzünde beliren, yapış yapış bir iğrenmişlik ifadesiydi.

Azamet içine girip çıkmaya devam ediyor, kaba derili beden tekrar ve tekrar ve tekrar üzerinde gidip geliyordu.

Elinde bir bavul ve kolunda pardösüsüyle Papa geldi. "Jackie bana seni bir farenin ısırdığını söyledi" dedi.

"Evet" dedi Rosemary. "O yüzden sizi görmeye gelemedim." Üzüntülü bir ses tonuyla konuştu ki biraz önce orgazm olduğu anlaşılmasın.

"Sorun değil" dedi. "Sağlığını riske atmanı istemeyiz."

"Bağışlandım mı, Peder?" diye sordu.

"Kesinlikle" dedi. Yüzüğünü öpmesi için elini uzattı. Yüzüğün taşı, çapı iki buçuk santimden küçük, gümüş bir toptu; içinde mini minnacık bir Anna Maria Alberghetti oturmuş, bekliyordu.

Rosemary yüzüğü öptü ve Papa uçağına yetişmek için aceleyle oradan ayrıldı.

DOKUZ

"Hey, saat dokuzu geçti" dedi Guy omzunu sarsarak. Rosemary Guy'ın elini itti ve karnının üzerine döndü. "Beş dakika daha" dedi başını yastığa gömerek.

"Olmaz" dedi ve Rosemary'nin saçını çekti. "Saat onda Dominick's'te olmam gerekiyor."

"Dışarıda ye."

"Tabii ki dışarıda yiyeceğim." Poposuna battaniyenin üzerinden bir şaplak attı.

Her şeyi hatırladı: Rüyaları, içkileri, Minnie'nin çikolatalı mousse'unu, Papa'yı, rüyadan uyandığı o korkunç anı, her şeyi. Sırtüstü döndü ve dirseklerinin üzerinde doğruldu, Guy'a baktı. Sigarasını yakıyordu, uyku sersemiydi ve tıraş olmaya ihtiyacı vardı. Üzerinde pijaması vardı. Rosemary çıplaktı.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Dokuzu on geçiyor."

"Kaçta yattım?" Oturdu.

"Sekiz buçuk gibi" dedi. "Ve yatmadın hayatım; sızdın. Bundan sonra ya kokteyl ya şarap. Hem kokteyl *hem* şarap yok."

"Garip rüyalar gördüm" dedi, gözleri kapalı, alnını ovalayarak. "Başkan Kennedy, Papa, Minnie ve Roman..." Gözlerini açtı ve sol göğsündeki çizikleri gördü; meme ucuna doğru inen, iki kırmızı paralel çiz-

gi. Uylukları yanıyordu. Battaniyeyi üzerinden attı ve daha fazla çizik gördü; çeşitli yönlere doğru, yedi veya sekiz tane.

"Bağırma" dedi Guy. "Çoktan törpüledim." Kısa ve küt tırnaklarını gösterdi.

Rosemary anlamadan ona baktı.

"Bebek Gecesini kaçırmak istemedim" dedi.

"Yani sen..."

"Tırnaklarım biraz uzunmuş."

"Ben baygınken... mi?"

Guy başını evet anlamında salladı ve sırıttı. "Eğlenceli sayılırdı" dedi. "Nekrofilyak bir biçimde."

Rosemary yüzünü yana çevirdi, battaniyeyi uyluklarının üzerine çekti. "Rüyamda biri bana tecavüz ediyordu" dedi. "Kim olduğunu bilmiyorum. İnsan olmayan... biri."

"Çok teşekkür ederim" dedi Guy.

"Sen de oradaydın. Minnie, Roman ve başka insanlar da... Bir tür seremoni gibiydi."

"Seni uyandırmaya çalıştım; ama fena halde baygındın."

Rosemary daha da yana döndü ve ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı.

"Sorun ne?" diye sordu Guy.

"Yok bir şey" dedi orada otururken ona dönüp bakmadan. "Sanırım senin öyle yapmış olman, ben baygınken, garibime gitti."

"Geceyi kaçırmak istemedim" dedi Guy.

"Bu sabah yapabilirdik ya da bu akşam. Dün gece tüm ayın tek uygun anı değildi ki. Hem olsa*ydı* bile...?"

"Ben senin de isteyeceğini düşündüm" dedi ve parmağını Rosemary'nin sırtında yukarı doğru kaydırdı.

Rosemary, sırtını Guy'ın parmağından kaçırdı. "Bu paylaşılması gereken bir şey; biri uyuyup diğeri uyanıkken yapılacak bir şey değil" dedi. Sonra, "Ah! Sanırım aptalca davranıyorum" diye ekledi. Kalktı ve sabahlığını almak için gardıroba yöneldi.

"Seni tırmaladığım için özür dilerim" dedi Guy. "Birazcık azgındım sanırım."

Kahvaltıyı hazırladı ve Guy gittikten sonra bir lavabo dolusu bulaşığı yıkadı ve mutfağı toparladı. Oturma ve yatak odasındaki pencereleri açtı; dün akşamki ateşin kokusu daireye sinmişti. Sonra yatağı yaptı ve duş aldı. Uzun bir duştu; önce sıcak, sonra soğuk suyla. Akan suyun altında öylece hareketsiz durdu; kafasının netleşmesini, düşüncelerinin bir düzene girmesini ve bir sonuca ulaşmasını bekledi.

Dün gece hakikaten Guy'ın söylediği gibi Bebek Gecesi miydi? Şu an gerçekten hamile miydi? İşin garibi, umurunda değildi. Mutsuzdu; aptalca olsa da olmasa da. Guy onu bilinçsizken elde etmiş, onunla bedeni ve zihniyle bir bütünken, yani olduğu kişiyken değil de, zihni olmayan bir bedenken sevişmişti ("nekrofilyak bir şekilde eğlenceli"); üstelik bunu bedeninde çizikler bırakacak, sızlayan kaslara ve neredeyse Roman'ın o kırmızı şeye batırdığı asasıyla göbeğine çizdiği şekilleri görebileceği kadar gerçek ve yoğun bir kâbusa neden olacak, vahşi bir iştahla yapmıştı. Bedenini sabunla kuvvetlice ve öfkeyle ovaladı. Evet, doğru, Guy bunu dünyadaki en iyi amaç için yapmıştı, bir bebek yapmak için ve doğru, o da en az Rosemary kadar içmişti; ama hiçbir amacın ve kaç kadeh olursa olsun hiçbir içkinin Guy'ın onu o şekilde, ruhu veya kendisi veya kadınlığı, âşık olduğu farz edilen şey her neyse o– olmaksızın, sadece bedenini almasına neden olmamasını diliyordu. Şimdi geçmiş haftalara ve aylara dönüp baktığında, hafızasının hemen ötesinde, görmezden gelinmiş işaretlerin rahatsız edici varlığını hissetti: Guy'ın kendisine duyduğu sevgideki noksanlıklara, söyledikleri ile hissettikleri arasındaki uyumsuzluklara dair işaretlerdi bunlar. O bir oyuncuydu. Bir aktörün ne zaman kendisi olduğunu, rol yapıp yapmadığını kim bilebilirdi ki?

Tüm bu düşüncelerden arınmak için duş almaktan fazlası gerekiyordu. Suyu kapattı ve iki eliyle birden, ıslak saçlarını arkaya doğru bastırdı.

Alışveriş için dışarı çıkarken Castevetlerin zilini çaldı ve mousse kaplarını geri verdi. "Beğendin mi canım?" diye sordu Minnie. "Sanırım kakao kremasını biraz fazla kaçırmışım."

"Çok lezzetliydi" dedi Rosemary. "Bana tarifini vermeniz gerekecek."

"Zevkle. Alışverişe mi gidiyorsun? Bana küçük bir iyilik yapar mısın? Altı yumurta ve bir küçük Sanka marka hazır kahve alır mısın? Parasını sonra veririm. Sadece bir iki şey için dışarı çıkmaktan nefret ediyorum; sen de etmiyor musun?"

Artık Guy ile arasında bir mesafe vardı; ama Guy bunun farkında değil gibiydi. *Seni bir yerden tanımıyor muyum?* [*Don't I know you from somewhwhere*] adlı oyunun provaları 1 Kasım'da başlıyordu ve rolüne çalışmak için bir hayli vakit harcıyordu; rolün gerektirdiği bacak destekleri ve koltuk değnekleriyle prova yapıyor, oyunun geçtiği Bronx'un Highbridge bölgesini ziyaret ediyordu. Akşam yemeklerini çoğunlukla arkadaşlarıyla birlikte yiyorlardı ve yalnız yediklerinde de mobilyalar, sona-ermesi-an-meselesi-olan gazete grevi ve Amerikan futbolu ligi hakkında, doğal görünen sohbetler ediyorlardı. Yeni bir müzikalin gala öncesi özel gösterimine, yeni vizyona giren bir filme, partilere ve bir arkadaşlarının metal konstrüksiyon sergisinin açılışına gittiler. Guy hiçbir zaman ona bakmıyor gibiydi; ya bir senaryoya ya televizyona ya da başka birine bakıyordu. O yatmadan önce yatağa giriyor ve uyuyordu. Bir akşam Guy, Roman'ın tiyatro hikâyelerinden birkaçını daha dinlemek için Castevetlere gitti ve Rosemary evde kalıp televizyonda *Komik Surat*'ı[36] seyretti.

Ertesi sabah kahvaltıda, "Sence bu konuda konuşmamız gerekmiyor mu?" dedi Rosemary.

"Hangi konuda?"

Rosemary, Guy'a baktı. Gerçekten bilmiyor gibiydi. "Ettiğimiz sohbetler hakkında" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana hiç bakmıyorsun."

"Neden *söz ediyorsun sen*? Sana hep bakıyorum."

"Hayır, bakmıyorsun."

"Bakıyorum. Tatlım neler oluyor? Sorun ne?"

"Yok bir şey. Boş ver."

36. *Funny Face*, başrollerinde Fred Astaire ile Audrey Hepburn'un oynadığı, 1957 yapımı bir romantik komedi filmidir. Türkiye'de Şahane Macera ismiyle gösterime girmiştir –çn.

"Hayır, öyle deme. Ne oldu? Canını sıkan ne?"

"Yok bir şey."

"Ah, bak tatlım, biliyorum kafam bu rolle, koltuk değnekleriyle falan meşguldü; sorun bu değil mi? Pekâlâ, cüce İsa[37], Ro, bu olay önemli biliyorsun. Ama her an tutkulu bakışlarla seni büyülemiyor olmam seni sevmediğim anlamına gelmiyor. Dünyevi meselelerle de ilgilenmem gerekiyor." Açıklaması beceriksizce, sevimli ve samimiydi; adeta *Otobüs Durağı*'ndaki[38] kovboy rolünü yorumluyordu.

"Peki" dedi Rosemary, "baş belası olduğum için özür dilerim."

"Sen mi? İstesen de baş belası olamazsın."

Masanın üzerinden eğildi ve Rosemary'yi öptü.

Hutch'ın Brewster'da, ara sıra hafta sonlarını geçirdiği bir kulübesi vardı. Rosemary onu aradı ve kulübeyi üç dört günlüğüne, belki bir haftalığına kullanıp kullanamayacağını sordu. "Guy yeni rolüne çalışıyor" diye açıkladı, "ve aslında ben ayak altında olmazsam onun için daha kolay olacağını düşünüyorum."

"Kulübe senindir" dedi Hutch ve Rosemary anahtarı almak için Hutch'ın Lexington Caddesi, 24. Sokak'taki dairesine gitti.

Önce, bu muhitte yaşarken çalışanlarıyla arkadaş olduğu şarküteriye uğradı, sonra da Hutch'ın küçük, karanlık ve had safhada derli toplu, Winston Churchill'in imzalı bir fotoğrafının ve Madame Pompadour'a ait bir kanepenin bulunduğu dairesine çıktı. Hutch her birinin üzerinde birer daktilo ve kâğıt yığını bulunan iki briç masasının arasında çıplak ayak oturuyordu. Hutch'ın olayı iki kitabı aynı anda yazmaktı: İlkinde tıkandığı anda ikincisine geçiyor ve ikincide tıkandığında ise birinciye geri dönüyordu.

---

37. Orijinal metinde *gee whiz*: Whiz, İngilizce wizard, yani sihirbaz kelimesinin kısaltması. Guy, "Jesus!", yani "Yüce İsa!" ünlemi yerine benzer sesli ama anlamı farklı bir ünlem kullanıyor –çn.

38. *Bus Stop*, başrolünde Marilyn Monroe'nun oynadığı, 1956 yapımı bir romantik komedi filmidir. Bir bar şarkıcısına âşık olan ve rıza göstermemesine rağmen onunla evlenip onu Montana'daki çiftliğine götürmek isteyen, inatçı ve yakışıklı kovboyu Don Murray canlandırmaktadır –çn.

"Gitmeyi dört gözle bekliyorum" dedi Rosemary Madame Pompadour'un kanepesine otururken. "Geçen gün fark ettim ki hayatım boyunca hiç yalnız kalmamışım... birkaç saatten fazla yani. Üç dört gün yalnız kalma fikri bana cennet gibi geliyor."

"Sakince oturup kim olduğunu, nereden geldiğini ve nereye gittiğini keşfetmek için bir fırsat."

"Tastamam öyle."

"Tamam, o zorlama gülümsemeden kurtulabilirsin artık" dedi Hutch. "Ne yaptı, sana lambayla mı vurdu?"

"Bana hiçbir şeyle vurmadı" dedi Rosemary. "Çok zor bir rol; topallığına alışmış gibi yapan topal bir çocuk. Koltuk değnekleri ve bacak destekleriyle çalışmak zorunda ve doğal olarak kafası meşgul... yani, işte kafası meşgul."

"Anlıyorum" dedi Hutch. "Konuyu değiştirelim. Geçen gün haberlerde, grev boyunca kaçırdığımız vahşetin bir özeti vardı. Sizin o mutluluk apartmanında bir intihar vakası daha yaşandığını niçin bana söylemedin?"

"Ah, sana söylemedim mi?" dedi Rosemary.

"Hayır, söylemedin" dedi Hutch.

"Tanıdığımız biriydi. Şu sana anlattığım kızdı; hani uyuşturucu bağımlısı olup da bizim katta yaşayan Castevetlerin tedavi ettirdiği kız. Sana *bunu* anlattığıma *eminim*."

"Seninle bodruma inen kız."

"Aynen."

"Görünüşe bakılırsa rehabilitasyon pek de başarılı olmamış. Onlarla birlikte mi yaşıyordu?"

"Evet" dedi Rosemary. "Bu olaydan sonra onları epey yakından tanıdık. Guy tiyatro hikâyeleri dinlemek için arada bir onlara gidiyor. Bay Castevet'in babası yüzyıl başında prodüktörlük yapmış."

"Guy'ın ilgisini çekeceği hayatta aklıma gelmezdi" dedi Hutch. "Yaşlı bir çift sanırım."

"Adam yetmiş dokuz, kadın yetmiş küsur yaşında."

"Garip bir isim" dedi Hutch. "Nasıl yazılıyor?"

Rosemary ismi kodlayarak söyledi.

"Daha önce hiç duymadım" dedi. "Fransız sanırım."

"İsim olabilir ama kendileri değil" dedi Rosemary. "Adam buralı ve kadın da, ister inan ister inanma, Oklahoma'da Bushyhead[39] diye bir yerden."

"Aman Tanrım" dedi Hutch. "Bunu kitaplarımdan birinde kullanmalıyım. Nerede kullanacağımı tam olarak biliyorum. Söylesene kulübeye nasıl ulaşmayı düşünüyorsun? Bir arabaya ihtiyacın olacak, farkındasın değil mi?"

"Bir tane kiralayacağım."

"Benimkini al."

"Ah, Hutch. Alamam."

"Lütfen al" dedi Hutch. Arabayla tek yaptığım şey, onu sokağın bir tarafından diğer tarafına park etmek. Lütfen. Beni büyük bir dertten kurtarmış olacaksın."[40]

Rosemary gülümsedi. "Tamam" dedi. "Sana bir iyilik yapıp arabanı alacağım."

Hutch ona araba ve kulübe anahtarlarıyla birlikte, yolu kolay bulması için bir kroki ile buzdolabı, pompa ve çeşitli acil durumlar için talimatlar içeren, daktiloyla yazılmış bir liste verdi. Sonra ayakkabılarını ve paltosunu giyip Rosemary'yi arabaya –açık mavi bir Oldsmobile– kadar geçirdi. "Ruhsat, torpido gözünde" dedi. "Lütfen istediğin kadar kal. Ne arabaya ne de kulübeye ihtiyacım olacak."

"Eminim bir haftadan fazla kalmam" dedi Rosemary. "Guy o kadar bile kalmamı istemeyebilir."

Rosemary sürücü koltuğuna yerleştiğinde Hutch cama doğru eğildi ve "Sana verecek bir sürü nasihatim var; ama içim içimi yese de kendimi tutacağım."

Rosemary, yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim" dedi. "Onun için ve bunun için ve her şey için."

---

39. İng.: Çalıkafa –çn.

40. New York'ta sokaklara uzun süreli park edilmesinin önüne geçmek için tasarlanmış, sokağın park edilebilen tarafının günlük olarak değiştirildiği bir park uygulamasıdır –çn.

Rosemary, 16 Ekim, Cumartesi sabahı şehirden ayrıldı ve beş gün kulübede kaldı. İlk iki gün, Guy'ı bir kere bile aklına getirmedi, gidişini neşeyle onaylamasına uygun bir intikam olarak. İyi bir dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi mi *görünüyordu*? Pekâlâ, öyleyse o da *dinlenecekti*, uzun bir süre, onu bir kez bile düşünmeden. Göz kamaştıran sarı-turuncu ormanda yürüyüşler yaptı, erken yatıp geç kalktı, Daphne du Maurier'nin Şahin Uçuşu'nu okudu ve ocakta göz doyuran yemekler yaptı. Bir kere bile onu düşünmeden.

Üçüncü gün Guy'ı düşündü. Kendini beğenmiş, bencil, sığ ve düzenbazdı. Rosemary'yle bir eş istediği için değil, bir izleyici istediği için evlenmişti. (Omaha'dan-yeni-gelmiş küçük hanım, amma da görgüsüzdü! "Ah, aktörlere alışığım; geleli neredeyse bir sene oluyor." Onu stüdyoda neredeyse ağzında gazetesini taşıyarak takip etmişti.) Ona kendini toplaması ve iyi bir koca olması için bir yıl verecekti; eğer beceremezse onu terk edecekti, hem de hiçbir dini tereddüt yaşamadan. Ve bu arada işe geri dönecek ve çabucak kurtulmaya can atmış olduğu o kendine yeterlik ve bağımsızlık hissini geri kazanacaktı.

Göz doyuran yemekler –adam boyunda dana yahnisi ve acılı fasulye konserveleri– pek de iştah açıcı olmamaya başladılar ve o üçüncü günde, hafif bir mide bulantısı yüzünden sadece çorba ve kraker yiyebildi.

Dördüncü gün Guy'ı özleyerek uyandı ve ağladı. Burada, bu köhne kulübede yalnız başına ne yapıyordu? Bu kadar korkunç olan ne yapmıştı ki? Sarhoş olmuş ve yapabilir miyim diye sormadan onu elde etmişti. Bu, pekâlâ vahim bir suçtu, değil mi? O, orada kariyerinin en zorlu dönmecindeydi ve *kendisi*, orada onun yanında olup ona yardım etmek, teşvik etmek ve cesaretlendirmek yerine, bu ıssız yerde midesini bozacak kadar yemek yiyip kendine acımakla meşguldü. Tabii ki kendini beğenmiş ve bencil olacaktı; o bir aktördü, öyle değil mi? Laurence *Olivier* de muhtemelen kendini beğenmiş ve bencildi. Ve evet, arada bir yalan söylüyor olabilirdi; ama bu, onu çekici bulmasına bilhassa sebep olmuş ve hâlâ da olan şey değil miydi? O serbestlik ve umursamazlık, kendi edepli bastırılmışlığından çok mu farklıydı?

Arabayla Brewster'a gitti ve onu aradı. Sekreter yanıtladı. Arkadaş canlısı olan: "Oh, merhaba hayatım, sayfiyeden döndün mü? Ah, Guy dışarıda hayatım; o seni arayabilir mi? *Sen onu* beşte arayacaksın. Tamam. Hava pek güzel. Keyfini çıkarabiliyor musun? Harika."

Saat beşte hâlâ dışarıdaydı, mesajını henüz almamıştı. Rosemary akşam yemeğini bir diner'da[41] yedi ve Brewster'daki tek sinema salonuna gitti. Saat dokuzda Guy hâlâ dışarıdaydı ama servis çalışıyordu; yeni bir ses ve kendisi için bir mesaj vardı: Ertesi gün ya sabah sekizden önce ya da akşam altıdan sonra arayabilirdi.

Ertesi gün Rosemary olayları aklı başında ve gerçekçi gibi görünen bir bakış açısıyla gözden geçirmeyi başardı. Her ikisi de hatalıydı; Guy düşüncesiz ve egoist olduğu için ve kendisi de memnuniyetsizliğini ifade etmekte ve açıklamakta başarısız olduğu için. Değişmesi gerektiği kendisine gösterilene kadar Guy'dan değişmesi beklenemezdi. Onunla konuşması, yok, hayır, konuşmaları, gerekiyordu; çünkü onun da kendisinin benzer biçimde bihaber olduğu benzer memnuniyetsizlikleri olabilirdi. Ve işler kaçınılmaz olarak iyiye gidecekti. Çoğu mutsuzluk gibi bu da, açık ve dürüst konuşmanın yerini sessizlik aldığı için başlamıştı.

Saat altıda Brewster'a gitti ve telefon etti; oradaydı. "Selam, sevgilim" dedi Guy. "Nasılsın?"

"İyi. Sen nasılsın?"

"Fena değil. Seni özlüyorum."

Telefonda gülümsedi. "*Seni* özledim" dedi. "Yarın eve dönüyorum."

"İyi, bu harika" dedi Guy. "Burada bir sürü şey oluyor. Provalar ocak ayına ertelendi."

"Öyle mi?"

"Küçük kız rolü için hâlâ birini bulamadılar. Gerçi benim için iyi oldu; gelecek ay bir pilot bölüm çekeceğim. Yarım saatlik bir komedi dizisi."

"Sahiden mi?"

---

41. Diner: İng. Kahvaltı dahil her öğün gidilebilen, uzun saatler açık, uzun bir tezgâhı ve kabin tarzı oturma grupları olan bir Amerikan restoran türü –çn.

"Gökten zembille indi Ro. Ve gerçekten iyi görünüyor. ABC fikre bayılmış. İsmi *Greenwich Village*[42]; orada çekilecek. Uçuk bir yazarı canlandırıyorum. Neredeyse başrol."

"Bu harikulade, Guy!"

"Allan, birdenbire parladığımı söylüyor."

"Muhteşem bir şey!"

"Dinle, duş almam ve tıraş olmam lazım. Allan beni Stanley Kubrick'in de olacağı bir gösterime götürüyor. Sen ne zaman dönmüş olacaksın?"

"Öğlen gibi, belki daha erken."

"Bekliyor olacağım. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum!"

Hutch'ı aradı ama evde değildi; telesekretere arabayı ertesi gün öğleden sonra geri getireceğini bildiren bir not bıraktı.

Ertesi sabah kulübeyi temizledi, kapattı ve kilitledi; Hutch'ın arabasıyla şehre geri döndü. Saw Mill River Parkway'de[43] üç arabanın çarpışmasıyla trafik sıkışmıştı ve Rosemary arabayı Bramford'un önündeki otobüs durağının yarı-içine-yarı-dışına park ettiğinde saat birdi. Elinde küçük valiziyle binaya doğru seğirtti.

Asansörcü Guy'ı aşağı indirmemişti; ama saat on bir on beşten on ikiye kadar izinliydi.

Guy oradaydı. *No Strings*[44] albümü çalıyordu. Rosemary seslenmek üzere ağzını açtığı sırada, Guy üzerinde temiz bir gömlek ve kravatla yatak odasından çıktı ve elinde kullanılmış bir kahve fincanıyla mutfağa yöneldi.

Kahve fincanı yüzünden Rosemary'yi tek kolla kucaklarken, sevgiyle ve uzun uzun öpüştüler.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Guy.

"Korkunçtu. Berbattı. Seni özledim."

"Nasılsın?"

42. Manhattan'da bir mahalledir –çn.

43. İng.: Testere Değirmeni Nehri Park Yolu –çn.

44. 1962 yılından bir Broadway müzikalidir. Türkçeye "Yaylılar olmaksızın" olarak çevrilebilirse de koşulsuz, taahhütte bulunmadan anlamına gelen "No strings attached" deyimine gönderme yapılmaktadır –çn.

"İyi. Stanley Kubrick nasıldı?"

"Hain, gelmedi."

Tekrar öpüştüler.

Rosemary valizini yatak odasına taşıdı ve yatağın üzerinde açtı. Guy elinde iki kahve fincanıyla geldi, birini Rosemary'ye uzattı ve o valizini boşaltırken pufa oturdu. Rosemary ona sarı-ve-turuncu ormanı ve sakin geceleri anlattı. Guy ona *Greenwich Village*'ı anlattı; ondan başka kimler oynuyordu, yapımcılar, senaristler ve yönetmen kimdi.

Rosemary boşalttığı valizinin fermuarını kapatırken, "*Hakikaten* iyi misin?" diye sordu Guy.

Rosemary anlamadı.

"Salı günü" dedi. "Regl olman gerekiyordu."

"Öyle miydi?"

Guy başını evet anlamında salladı.

"Eh, sadece iki gün" dedi, sukûnetle, kalbi yerinden çıkacakmışçasına atmıyormuş gibi. Muhtemelen sudandır ya da orada yediğim şeylerdendir."

"Daha önce hiç geciktiği olmamıştı."

"Büyük olasılıkla bu akşam olurum ya da yarın."

"İddiaya girmek ister misin?"

"Evet."

"25 cent?"

"Tamam."

"Kaybedeceksin Ro."

"Sus artık, beni geriyorsun. Sadece iki gün. Muhtemelen bu akşam olurum."

ON

O akşam regl olmadı, ertesi gün de. Ertesi günden sonraki gün de ve ondan sonraki gün de. Rosemary içinde kök salıyor olması muhtemel olan şeyi yerinden oynatmamak için nazikçe hareket ediyor, usul usul yürüyordu.

Guy'la konuşmalı mıydı? Yok, o iş bekleyebilirdi.

Her şey bekleyebilirdi.

Dikkatle nefes alarak temizlik yaptı, alışverişe çıktı, yemek pişirdi. Laura-Louise bir sabah geldi ve ondan Buckley'e oy vermesini istedi. Rosemary ondan kurtulmak için Buckley'e oy vereceğini söyledi.

"25 cent'imi isterim" dedi Guy.

"Kapa çeneni" dedi elinin arkasıyla Guy'ın koluna yumruk atarak.

Bir kadın doğum uzmanından randevu aldı ve 28 Ekim, Perşembe günü randevusuna gitti. İsmi Dr. Hill'di. Doktoru, her iki hamileliğini de onun gözetiminde geçirmiş ve onu öve öve bitiremeyen bir arkadaşı, Elise Dunstan, tavsiye etmişti. Muayenehanesi Batı 72. Sokak'taydı.

Dr. Hill beklediğinden daha gençti –belki Guy'ın yaşında, hatta daha bile genç– ve birazcık da televizyondaki Dr. Kildare'e[45] benziyor-

---

45. 1961-1966 yılları arasında yayımlanmış, medikal drama türünde bir televizyon dizisidir. Dr. Kildare'i, Türkiye'de Shogun dizisiyle ün kazanmış Richard Chamberlain canlandırmıştır –çn.

du. Rosemary onu sevmişti. Sorularını yavaş yavaş soruyor ve ilgiyle dinliyordu; onu muayene etti ve bir hemşirenin sağ kolundan kan aldığı, 60. Sokak'taki bir laboratuvara gönderdi.

Ertesi gün saat üç buçukta aradı.

"Bayan Woodhouse?"

"Dr. Hill?"

"Evet. Tebrikler."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Yatağın kenarına oturdu; gülümsemesi adeta telefonun öbür ucundan hissediliyordu. *Gerçekten, gerçekten, gerçekten, gerçekten, gerçekten.*

"Orada mısınız?"

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Çok az şey. Gelecek ay tekrar gelip beni göreceksiniz. Bu arada şu Natalin[46] haplarından almaya başlayın. Günde bir tane. Ve size postalayacağım, hastane için gerekli bazı formlar var; onları doldurun. Bir an önce rezervasyon yaptırmakta fayda var."

"Ne zaman olacak?"

"Eğer son regliniz 21 Eylül'de olduysa" dedi, "28 Haziran'a denk geliyor."

"Kulağa çok uzakmış gibi geliyor."

"Evet, öyle. Ah, bir şey daha var, Bayan Woodhouse. Laboratuvar bir kan örneği daha istiyor. Yarın veya pazartesi günü uğrayıp bir kere daha kan verebilir misiniz?"

"Evet, elbette" dedi Rosemary. "Ne için?"

"Hemşire alması gerekenden daha az almış."

"Ama... hamileyim, öyle değil mi?"

"Evet, *o* testi yaptılar" dedi Dr. Hill. "Ama genel olarak birkaç test daha yaptırırım; kan şekeri falan... Hemşire bilmiyor olacak ki yeteri kadar kan almamış. Endişelenecek bir şey yok. Hamilesiniz. Sizi temenni ederim."

---

46. Bir vitamin kompleksi markasıdır –çn.

"Tamam" dedi. "Yarın sabah giderim."

"Adresi hatırlıyor musunuz?"

"Evet, kartları hâlâ bende."

"Ben de formları postaya vereceğim ve sizinle tekrar... kasımın son haftasında görüşelim."

29 Kasım, saat bir için randevulaştılar ve Rosemary içinde bir şeylerin yolunda olmadığı duygusuyla telefonu kapadı. Laboratuvardaki hemşire ne yaptığını tam anlamıyla biliyor gibiydi ve Dr. Hill'in ondan bahsederken takındığı kayıtsız tavır pek de inandırıcı değildi. Bir hata yapılmış olduğundan mı endişeleniyorlardı? Flakonlar karışmış ve yanlış mı etiketlenmişti? Acaba hamile olmama ihtimali var mıydı? İyi de Dr. Hill ona açık açık söylemez miydi? Ve bu kadar kesin konuşmazdı herhalde.

Bu hissi üzerinden atmaya çalıştı. Tabii ki hamileydi; hamile olmak zorundaydı, regli bu kadar geciktiğine göre. Mutfağa gitti, duvarda asılı takvimin ertesi günü gösteren karesine *Lab* ve 29 Kasım'ın karesine ise *Dr. Hill-13:00* yazdı.

Guy geldiğinde hiçbir şey söylemeden yanına gitti ve avcuna 25 cent bıraktı. Guy, "Bu ne için?" diye sordu; ama sonra hemen uyandı. "Hey, bu harikulade, tatlım!" dedi. "Harika!" Onu omuzlarından tutup iki kez öptü; sonra bir üçüncü defa daha.

"Değil mi?" dedi Rosemary.

"Harika. Çok mutluyum."

"Baba."

"Anne."

"Dinle, Guy" dedi ve başını kaldırıp ona baktı, aniden ciddileşerek. "Bunu yeni bir başlangıç olarak alalım, olur mu? Açık sözlü olalım ve birbirimizle konuşalım. Birbirimize karşı açık değildik. Gösteriye, pilot bölüme ve işlerinin iyi gitmesine kendini öylesine kaptırmıştın ki... Kaptırmaman gerekiyor demiyorum; kaptırmasaydın anormal olurdu zaten. Ama kulübeye gitmemin sebebi buydu, Guy: Aramızda neyin ters gittiğini netleştirmek. Sorun buydu: Birbirimize karşı açık değildik. Bu benim için de geçerli. En az senin için geçerli olduğu kadar."

"Doğru" dedi Guy, elleri Rosemary'nin omuzlarında. Gözleri ciddiyetle Rosemary'ninkilerle buluştu. "Bu doğru. Ben de hissettim. Senin kadar yoğun değil, sanırım. Fena halde bencilim, Ro. Bütün mesele bu. Zaten bu yüzden bu geri zekâlı, deli saçması mesleğin içindeyim sanırım. Ama seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Seviyorum Ro. Şu andan itibaren bunu daha açık bir şekilde ifade edeceğim, yemin ediyorum, yapacağım. O kadar açık olacağım ki..."

"Ben de senin kadar hatalı..."

"Saçmalama. Benim hatam. Ben ve bencilliğim. Bana tahammül et, olur mu Ro? Düzelmeye çalışacağım."

"Ah Guy" dedi Rosemary, bir pişmanlık, sevgi ve bağışlama dalgası içinde ve Guy'ın öpücüklerine ateşli öpücüklerle karşılık verdi.

"Ebeveynin böyle oynaşması ne güzel" dedi Guy.

Rosemary yaşlı gözlerle güldü.

"Vay be, tatlım!" dedi. "Ne yapmak istiyorum, biliyor musun?"

"Ne?"

"Minnie ve Roman'a söylemek." Bir elini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum; bunu karanlık bir sır olarak saklamalıyız. Ama onlara denediğimizi söyledim ve çok memnun oldular ve böylesine yaşlı insanlar söz konusu olduğunda..." dedi ve ellerini kederli bir şekilde iki yana açarak ekledi: "Eğer çok beklersek asla bilemeyebilirler."

"Peki, söyle" dedi Rosemary, Guy'ı severek.

Guy Rosemary'yi burnundan öptü. "İki dakikaya dönerim" dedi ve arkasını dönüp kapıya doğru seğirtti. Guy'ın gidişini izlerken, Minnie ve Roman'ın Guy için çok önemli birer insan olup çıktığını fark etti. Çok da şaşırtıcı değildi bu; annesi meşgul, egosantrik bir gevezeydi ve babalarından hiçbiri ona babalık yapmamıştı. Castevetler onun bir ihtiyacını karşılıyordu, büyük olasılıkla kendisinin farkında olmadığı bir ihtiyacını. Rosemary onlara minnet duyuyordu ve gelecekte onlara karşı daha anlayışlı olacaktı.

Banyoya gitti, gözlerini kapayıp soğuk su çarptı, saçını ve dudaklarını düzeltti. "Hamilesin" dedi kendine aynada bakarak. (*Ama laboratuvar yeni bir kan örneği istiyor. Ne için?*)

Tam banyodan çıkarken onlar da dairenin kapısından içeri girdiler: Minnie bir ev elbisesi içindeydi, Roman iki elinin arasında bir şarap şişesi tutuyordu ve hemen arkalarında Guy, kırmızı bir yüzle gülümsüyordu.

"İşte iyi haber diye ben *buna* derim!" dedi Minnie. "Teb-*rik*-ler!" Rosemary'nin üzerine abandı, onu omuzlarından tuttu ve yanağından sert ve sesli bir şekilde öptü.

"En iyi dileklerimizle, Rosemary" dedi Roman, dudaklarını diğer yanağına dokundururken. "İfade edebileceğimizden çok daha memnunuz. El altında şampanya yoktu; ama bu 1961 Saint Julien[47], sanırım, bir kutlama için uygun olur."

Rosemary teşekkür etti.

"Doğum ne zaman hayatım?" diye sordu Minnie.

"28 Haziran."

"Çok heyecanlı olacak" dedi Minnie, "bugün ile o gün arasında geçen zaman."

"Tüm alışverişini yapacağız" dedi Roman.

"Yo, hayır" dedi Rosemary. "Gerçekten."

Guy kadehleri ve tirbuşonu getirdi. Roman Guy'la birlikte şarapla ilgilenirken, Minnie Rosemary'nin koluna girdi ve ikisi birlikte oturma odasına doğru yürüdüler. "Dinle tatlım" dedi Minnie, "iyi bir doktorun var mı?"

"Evet, çok iyi bir doktor" dedi Rosemary.

"New York'taki en iyi doğum uzmanlarından biri" dedi Minnie, "bizim arkadaşımız, Abe Sapirstein. Bir Yahudi. Tüm sosyetenin bebeklerini o doğurtuyor ve eğer rica edersek seninkini de doğurtacaktır. Ve *ucuza* yapacaktır; böylece Guy da bin bir zahmetle kazandığı paradan biraz tasarruf etmiş olur."

"Abe Sapirstein mı?" diye sordu Roman odanın öbür ucundan. "Ülkedeki en iyi doğum uzmanlarından biri, Rosemary. İsmini duymuş olman lazım. Duymadın mı?"

---

47. Bordeaux bölgesinin, Médoc alt bölgesindeki kırmızı şaraplar için bir 'Kaynağı Denetlenmiş Unvan'dır (Appellation d'Origine Controllée). St. Julien, aynı zamanda Katolik bir Hıristiyan azizidir. –çn.

"Sanırım duydum" dedi Rosemary ismi bir dergide ya da gazetede okuduğu bir makaleden hatırlayarak.

"Ben duydum" dedi Guy. "Birkaç sene önce *Open End*'e[48] katılmamış mıydı?"

"Doğru" dedi Roman. "Ülkedeki en iyi doğum uzmanlarından biri."

"Ro?" dedi Guy.

"Ama Dr. Hill ne olacak?" diye sordu.

"Endişelenme, ben ona bir şeyler uydururum" dedi Guy. "Beni bilirsin."

Rosemary Dr. Hill'i düşündü, o kadar genç, o kadar Kildare'e benzeyen, hemşire hata yaptığı veya teknisyen hata yaptığı veya *birileri* hata yaptığı için yeniden kan isteyen ve ona gereksiz can sıkıntısı ve endişe yaşatan laboratuvarıyla Dr. Hill'i.

Minnie, "Senin kimsenin ismini duymadığı Dr. Hill'e gitmene müsaade edemem! Genç Hanım, *siz en iyisine* gideceksiniz ve en iyisi de Abe Sapirstein!"

Rosemary kararını gülümseyerek bildirdi. "Eğer beni kabul edeceğinden eminseniz" dedi. "Çok meşgul olabilir."

"Seni kabul edecek" dedi Minnie. "Onu şimdi arıyorum. Telefon nerede?"

"Yatak odasında" dedi Guy.

Minnie yatak odasına gitti. Roman kadehlere şarap doldurdu. "Parlak bir adam" dedi, "çok acılar çekmiş ırkının tüm hassasiyetine sahip." Kadehleri Rosemary'ye ve Guy'a uzattı. "Minnie'yi bekleyelim" dedi.

Ellerinde şarap kadehleri -Roman da iki tane- öylece hareketsiz beklediler. Guy, "Otursana tatlım" dedi. Ama Rosemary başını iki yana salladı ve ayakta beklemeye devam etti.

Minnie'nin, yatak odasından sesi geldi. "Abe? Minnie. İyiyim. Dinle, çok yakın bir arkadaşımız bugün hamile olduğunu öğrendi. Evet ya, öyle değil mi? Şimdi onlardayım. Ona onunla ilgileneceğini ve ay-

48. *Open End*, 1958-1987 yılları arasında yayında kalmış, David Susskind'in sunuculuğunu yaptığı Talk Show'dur. Türkçeye *Açık Uç* olarak çevrilebilir -çn.

rıca o sosyeteden talep ettiğin ücreti istemeyeceğini söyledik." Bir süreliğine sustu ve sonra, "Bir dakika bekle" dedi ve sesini yükselterek, "Rosemary? Yarın sabah on birde gidebilir misin?" diye sordu.

"Olur, giderim" diye yanıtladı Rosemary.

"Gördünüz mü?" dedi Roman.

"On bir iyi, Abe" dedi Minnie. "Evet. Sen de. Hayır, hiç de değil. Öyle umuyoruz. Görüşürüz."

Geri geldi. "İşte bu kadar" dedi. "Gitmeden önce sana adresini yazarım. 79. Sokak ile Park Caddesi'nin köşesinde."

"Çok teşekkürler, Minnie" dedi Guy. "Size nasıl teşekkür etsem bilemiyorum. Her ikinize de" dedi Rosemary.

Minnie, Roman'ın uzattığı kadehi aldı. "Çok kolay" dedi. "Abe'in size söylediği her şeyi yapın ve sağlıklı bir bebek sahibi olun; bütün istediğimiz bu."

Roman kadehini kaldırdı. "Sağlıklı bir bebeğe" dedi.

"İşte bu!" dedi Guy ve Minnie, Rosemary, Roman ve Guy; hepsi birden şaraplarını yudumladılar.

"Maim[49]" dedi Guy. "Leziz."

"Değil mi?" dedi Roman. "Ve hiç de pahalı değil."

"Vay be!" dedi Minnie. "Havadisleri Laura-Louise'e yetiştirmek için sabırsızlanıyorum."

Rosemary, "Ah, lütfen. Başka kimseye söylemeyin. Daha değil. Henüz çok erken" dedi.

"Haklı" dedi Roman. "İyi havadisleri yaymak için daha çok vaktimiz olacak."

"Peynir ve kraker isteyen var mı?" diye sordu Rosemary.

"Otur, tatlım" dedi Guy. "Ben getiririm."

O gece Rosemary öylesine sevinçli ve şaşkındı ki hemen uyuyamadı. İçinde, karnının üzerinde tetikte bekleyen ellerinin altında, küçük bir yumurta küçük bir tohum tarafından döllenmişti. Ah, bir mucize,

---

49. Guy, yine "Mmm" yerine sakat veya sakat bırakmak anlamına gelen "Maim" diyor –çn.

Andrew veya Susan olmak üzere büyüyecekti! ("Andrew konusunda kararı kesindi; Susan konusu Guy'la tartışmaya açıktı.") Andrew veya Susan şimdi neydi; iğne ucu kadar bir zerre mi? Hayır, kesinlikle daha büyük olmalıydı; ne de olsa şimdiden ikinci ayında değil miydi? Doğrusu, öyleydi. Muhtemelen erken iribaş evresine girmişti. Of ya, tam olarak neler olacağını açıklayan bir şema veya bir kitap bulmalıydı. Dr. Sapirstein bir tane tavsiye edebilirdi.

Bir itfaiye arabası siren çalarak geçti. Guy döndü, mırıldandı ve duvarın diğer tarafında Minnie ve Roman'ın yatağı gıcırdadı.

Önümüzdeki aylarda endişelenecek birçok tehlike söz konusuydu: Yangınlar, düşen nesneler, kontrolden çıkmış arabalar, daha önce tehlike olmayan ama şimdi tehlike arz eden tehlikeler; çünkü artık Andrew-veya-Susan yaşamaya başlamıştı, yaşıyordu. (Evet, yaşıyordu!) Elbette, arada bir içtiği sigaradan vazgeçecekti ve kokteyller konusunda Dr. Sapirstein'a danışacaktı.

Keşke dua etmek hâlâ mümkün olsaydı! Tekrar bir haç taşımak ve Tanrı'nın onu dinlemesi ne kadar muhteşem olurdu. Önümüzdeki sekiz ayı kazasız belasız atlatması için O'ndan yardım istemek: Lütfen Alman kızamığına yakalanmasın, Talidomit yan etkisi olan, yeni, harika bir ilaç olmasın. Sekiz sorunsuz ay lütfen, kazasız ve hastalıksız, demir, süt ve gün ışığı dolu bir sekiz ay...

Birdenbire aklına iyi şans kolyesi geldi, tannis kökü topu. Aptalca olsun olmasın, boynuna takmak istedi; yo hayır, takmak zorundaydı. Yataktan çıktı, ayakucunda tuvalet masasına doğru yürüdü, kolyeyi Louis Sherry kutusundan çıkardı, sarılı olduğu alüminyum folyodan kurtardı. Tannis kökünün kokusu değişmişti; hâlâ güçlüydü fakat artık itici değildi. Zinciri başından geçirdi.

Top göğüslerinin arasında sallanırken parmak ucunda yatağa doğru yürüdü ve tekrar yatağın içine girdi. Battaniyeyi üzerine çekti, gözlerini yumdu, başını yastığa bıraktı. Derin derin soluyarak yattı ve kısa sürede, elleri karnının üzerinde, içindeki embriyoyu korurcasına uykuya daldı.

İKİNCİ BÖLÜM

BİR

Şimdi hayat doluydu; yapıyordu, var oluyordu, nihayet kendisiydi ve tamdı. Daha önce yaptığı şeyleri yaptı: Yemek pişirdi, temizlik yaptı, ütü yaptı, yatağı topladı, alışverişe çıktı, çamaşırları bodruma indirdi, heykel derslerine gitti; ama tüm bunları, arka planda Andrew-veya-Susan'ın (veya Melinda'nın) içinde her önceki güne göre biraz daha büyüdüğünü, biraz daha geliştiğini ve hazır olmaya biraz daha yaklaştığını bilmenin verdiği huzurla yapıyordu.

Dr. Sapirstein harikulade biriydi; uzun boylu, bronz tenli, beyaz saçlı ve beyaz pos bıyıklıydı (daha önce onu bir yerde görmüştü; ama nerede olduğunu hatırlayamıyordu. Belki *Open End*'deydi) ve bekleme odasındaki Miës van der Rohe koltuklara ve havalı mermer sehpalara rağmen, rahatlatıcı bir biçimde eski moda ve tok sözlü bir adamdı. "Lütfen, kitap okuma" dedi. "Her hamilelik farklıdır ve üçüncü ayın üçüncü haftasında sana ne hissedeceğini söyleyen bir kitap seni endişelendirmekten başka bir işe yaramaz. Hiçbir hamilelik tam olarak kitaplarda anlatılanlar gibi değildir. Ve ayrıca arkadaşlarına da kulak asma. Seninkilerden çok farklı deneyimleri olacaktır ve kendi hamileliklerinin normal, seninkinin anormal olduğundan kuşku duymayacaklardır."

Dr. Hill'in yazdığı vitamin haplarını sordu.

"Hayır, haplara gerek yok" dedi. "Minnie Castevet'in bir serası ve blender'ı var; senin için ona her gün bir içecek hazırlatacağım, piyasa-

daki herhangi bir haftan daha taze, daha güvenli ve vitamin bakımından daha zengin olacak. Ve bir şey daha: Aşerdiğinde, canının çektiği şeyi yemekten kaçınma. Bugün, kadınların kendilerinden beklendiği için aşerdikleri yönünde bir teori var. Ben buna katılmıyorum. Eğer gecenin bir yarısı canın turşu çekerse, zavallı kocanı kaldır ve turşu almaya yolla, tıpkı eski fıkralardaki gibi. *Canın ne* çekerse, mutlaka ye ya da iç. Şu önümüzdeki aylarda bedeninin ne garip şeyler isteyeceğine şaşıp kalacaksın. Ve bir şey sormak istediğinde, gece ya da gündüz fark etmez, beni ara. Ama mutlaka *beni* ara; anneni veya Fanny teyzeni değil. Ben bunun için buradayım."

Her hafta kontrole gelecekti; bu, kesinlikle Dr. Hill'in hastalarına gösterdiğinden daha yakın bir alakaydı ve hiçbir form doldurma zahmetine girmeksizin hastanede doğum için yer ayarlayabilecekti.

Her şey yolunda, aydınlık ve sevimliydi. Saçlarını Vidal Sassoon tarzı kestirdi, dişçiyle olan işlerini tamamladı, seçim gününde oy kullandı (Belediye Başkanlığı için Lindsay'e[50] oy verdi) ve Guy'ın pilot bölümünün dış çekimlerini izlemek üzere Greenwich Village'e gitti. Sahne çekimlerinin arasında –Guy çalıntı bir sosisli sandviç arabasıyla Sullivan Sokağı'ndan aşağı koşuyordu– çocuklarla konuşmak için diz çöküyor ve hamile kadınlara *ben de* dercesine gülümsüyordu.

Tuzun birkaç taneciğinin dahi yemekleri yenilemez kıldığını keşfetti. Dr. Sapirstein ikinci görüşmelerinde, "Tamamen normal" dedi. "Bünyen ihtiyaç duyduğunda tiksinmen geçecek. Bu arada, açıkçası, tuz yeme. Aşermelerin gibi, aynı şekilde tiksinmelerine de güven."

Ne var ki Rosemary hiç aşermemişti. Açıkçası, her zamankinden daha iştahsızdı. Kahve ve kızarmış ekmek kahvaltı için, bir sebze ve bir parça az pişmiş et akşam yemeği için yetiyordu. Minnie her sabah saat on birde, antepfıstığıyla yapılmış sulu bir milkshake'e benzeyen, soğuk ve ekşi bir içecekle geliyordu.

"İçinde ne var?" diye sordu Rosemary.

50. John Lindsay, 1966 yılı seçimlerini kazanarak New York belediye başkanı seçilen, Cumhuriyetçi siyasetçidir –çn.

"Kırpıntılar, sümüklüböcek ve köpek yavrusu kuyruğu" dedi Minnie gülümseyerek.

Rosemary güldü. "Sorun değil" dedi, "ama ya kız istiyorsak?"

"Öyle mi?"

"Elbette, ne olursa kabulümüzdür; ama ilki *oğlan* olsa fena *olmazdı.*"

"Tamam öyleyse" dedi Minnie.

Hepsini içtikten sonra Rosemary, "Gerçekten, içinde ne var?" dedi.

"Bir çiğ yumurta, sığır jelatini, otlar . . ."

"Tannis kökü?"

"Biraz ondan, biraz başka şeylerden."

Minnie içeceği her gün aynı mavi yeşil çubuklu, büyük bardakla getiriyor ve Rosemary içip bitirene kadar da başında bekliyordu.

Bir gün, Rosemary ile genç Lisa'nın annesi Phyllis Kapp asansörün yanında sohbet etti. Sohbet, Phyllis'in Rosemary ve Guy'ı pazar günü brunch'a davet etmesiyle sonuçlandı; ama Guy, bu fikri veto etti. Büyük ihtimalle pazar günü çekimde olacaktı ve eğer çekim olmazsa da dinlenmek ve biraz çalışmak için pazar gününe ihtiyacı vardı. Bu sıralar çok sınırlı bir sosyal hayatları vardı. Guy, birkaç hafta evvelden Jimmy ve Tiger Haenigsen ile planlanmış bir akşam-yemeği-ve-tiyatro randevusunu iptal etmiş ve Rosemary'ye Hutch'ı yemeğe davet etmeyi bir süre daha ertelese sorun olur mu diye sormuştu. Pilot çekimleri öngörülenden daha uzun sürüyordu, nedeni buydu.

Gerçi iyi olmuştu; çünkü Rosemary endişe verici derecede sancılı mide ağrıları çekmeye başlamıştı. Dr. Sapirstein'ı aradı ve doktor ondan muayenehaneye gelmesini istedi. Dr. Sapirstein Rosemary'yi muayene ettikten sonra kaygılanacak bir şey olmadığını; acının leğen kemiği bölgesindeki tamamen normal genişlemeden kaynaklandığını söyledi. Bir iki güne geçecekti; bu arada normal dozda aspirin almasında bir sakınca yoktu.

Rahatlayan Rosemary, "Dış gebelik geçiriyorum sanmıştım" dedi.

"Dış mı?" diye sordu Dr. Sapirstein ve Rosemary'ye şüpheci gözlerle baktı. Rosemary kızardı. "Kitap okumayacağını sanıyordum, Rosemary" dedi.

"Eczanede tam burnumun ucunda duruyordu."

"Ve seni endişelendirmekten başka bir işe yaramadı. Eve gidince çöpe atar mısın onu lütfen?"

"Tamam, söz veriyorum."

"Ağrılar bir iki güne geçer" dedi. "Dış gebelik." Sonra başını salladı.

Ama acı iki günde geçmedi; daha da kötüleşti. Sanki içinde bir şeyin etrafı telle sarılmıştı ve ikiye bölünürcesine sıkılıyordu.

Saatlerce sürüyordu; sonra görece acısız bir iki dakika geçirdiğinde de, acı yeni bir saldırıya hazırlanmakla meşgul oluyordu. Aspirin bir işe yaramıyordu ve Rosemary çok fazla almaktan da korkuyordu. Uyku, nihayet geldiğinde, onu banyoda köşeye sıkıştıran dev örümceklerle savaştığı veya oturma odasındaki halıya kök salmış bir kara çalıyı çaresizce sökmeye çalıştığı, rahatsız edici rüyalarla birlikte geliyordu.

"Bu kimi zaman olan bir şey" dedi Dr. Sapirstein. "Bugün yarın geçer. Yaşın hakkında yalan söylemediğinden emin misin? Genellikle eklemleri daha az esnek olan yaşlı kadınlar bu tür bir zorluk yaşar."

Minnie, içeceği getirirken, "Zavallı şey. Üzülme hayatım; Toledo'daki yeğenim ve tanıdığım iki kadın daha aynı acıları çekti. Hepsinin de doğumu çok kolay oldu; sağlıklı ve güzel bebekler doğurdular" dedi.

"Teşekkürler" dedi Rosemary.

Minnie haklı olduğundan emin bir edayla geri çekildi. "Ne demek istiyorsun? Anlattıklarım Tanrı'nın sözü kadar doğru! Yemin ederim Rosemary!" dedi.

Yüzü acılıydı, solgundu ve gölgeliydi; berbat görünüyordu. Ama Guy ısrarla öyle olmadığını söylüyordu. "Harika görünüyorsun. Berbat görünen sadece *saç kesimin*, eğer gerçeği bilmek istiyorsan tatlım; hayatında yaptığın en büyük hataydı."

Acı hiç aralıksız mevcudiyetini hissettiriyordu artık. Rosemary, geceleri sadece bir iki saat uyuyarak ve Dr. Sapirstein iki aspirine izin vermiş

olmasına rağmen bir tane alarak acıya katlanıyor ve onunla yaşıyordu. Ne Joan veya Elise'le dışarı çıkmak söz konusuydu ne heykel dersi ne de alışveriş. Market alışverişini telefonla yapıyor ve evden dışarı çıkmıyordu. Bebek odasının perdelerini dikmeye başladı ve nihayet *Roma İmparatorluğu'nun Düşüş ve Çöküşü*'nü[51] okumaya başladı. Bazen öğleden sonraları Minnie veya Roman uğruyor, biraz laflıyor, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Bir keresinde Laura-Louise bir tepsi zencefilli ekmek getirdi. Daha kendisine Rosemary'nin hamile olduğu söylenmemişti. "Aman Tanrım, saç kesimine *bayıldım* Rosemary" dedi. "Çok güzel ve modern görünüyorsun." Rosemary'nin kendini iyi hissetmediğini duyduğunda şaşırdı.

Nihayet pilot bölümün çekimleri bitince Guy vaktinin çoğunu evde geçirmeye başladı. Vokal koçu Dominick ile çalışmayı bıraktı; artık öğleden sonralarını seçmelere giderek ve ortalıkta görünerek geçirmiyordu. Halihazırda iki iyi reklam vardı –Pall Mall ve Texaco– ve "*Seni Bir Yerden Tanımıyor muyum?*"un provaları ocak ayı ortasında kesinlikle başlıyordu. Temizlikte Rosemary'ye yardım ediyor ve onunla oyunu bir dolardan, zaman sınırlı Scrabble oynuyordu. Telefonlara bakıyor ve Rosemary'yi aradıklarında makul mazeretler uyduruyordu.

Rosemary, kendileri gibi ailelerinden uzakta olan arkadaşlarına bir Şükran Günü yemeği vermeyi planlamıştı; ama hiç dinmeyen acı ve Andrew-veya-Melinda'nın esenliğinden duyduğu aralıksız endişe onu bu arzusundan vazgeçirdi ve onun yerine Minnie ve Romanlara gittiler.

---

51. *The Decline and the Fall of the Roman Empire* –çn.

İKİ

Aralık ayında bir öğleden sonra, Guy Pall Mall reklamını çekerken Hutch aradı. "Sizin sokağın köşesinde, City Centre'dayım; Marcel Marceau için bilet alıyorum" dedi. "Sen ve Guy cuma akşamı gelmek ister misiniz?"

"Sanmıyorum Hutch" dedi Rosemary. "Son zamanlarda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Ve Guy'ın da bu hafta iki tane reklam çekimi var."

"Neyin var?"

"Önemli bir şey değil, biraz soğuk algınlığı."

"Birkaç dakikalığına uğrayabilir miyim?"

"Ah evet; çok memnun olurum."

Üzerine bir pantolon ve bir süveter geçirdi, ruj sürdü ve saçını fırçaladı. Ağrı iyice arttı, bir an için gözlerini kapatıp dişlerini sıkmasına neden oldu, sonra her zamanki seviyesine geri çekildi, Rosemary minnet dolu bir nefes verdi ve saçını fırçalamaya devam etti.

Hutch, Rosemary'yi görünce bakakaldı ve "Aman Tanrım" dedi.

"Vidal Sassoon ve çok moda" dedi Rosemary.

"*Neyin* var senin?" dedi. "Saçını kastetmiyorum."

"O kadar kötü mü görünüyorum?" Yüzünde sabit ve parlak bir gülümsemeyle Hutch'ın paltosunu ve şapkasını alıp astı.

"Korkunç görünüyorsun" dedi Hutch. "Tanrı bilir kaç kilo vermişsin ve gözlerinin etrafında bir pandayı kıskandıracak halkalar var. Şu 'Zen diyetlerinden' birini yapmıyorsun umarım?"

"Hayır."

"Neyin var öyleyse? Doktora gittin mi?"

"Sanırım sana söyleyebilirim" dedi Rosemary. "Hamileyim. Üçüncü ayım."

Hutch şaşkınlık içinde Rosemary'ye baktı. "Saçmalama" dedi. "Hamile kadınlar kilo *alır,* vermez ve *sağlıklı* görünürler, şey değil..."

"Küçük bir komplikasyon söz konusu" dedi oturma odasına yönelirken. "Eklemlerim sertmiş galiba; geceleri uyutmayan ağrılarım oluyor. Aslında tek bir ağrı; sadece devam ediyor. Ciddi bir şey değil ama. Bugün yarın geçer."

" 'Sert eklemlerin' problem teşkil ettiğini hiç duymamıştım" dedi Hutch.

"Sert leğen kemiği eklemleri, oldukça sık rastlanan bir durum."

Hutch, Guy'ın rahat koltuğuna oturdu. "Öyle olsun; tebrikler" dedi tereddütle. "Mutlu olmalısın."

"Öyleyim" dedi Rosemary. "İkimiz de mutluyuz."

"Doğum uzmanın kim?"

"Adı Abraham Sapirstein. O..."

"Onu tanıyorum" dedi Hutch. "Ya da biliyorum diyelim. Doris'in iki bebeğini de o doğurttu." Doris, Hutch'ın büyük kızıydı.

"Şehirdeki en iyi doğum uzmanlarından biri" dedi Rosemary.

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Evvelsi gün. Ve tam olarak sana söylediğim şeyi söyledi; oldukça sık rastlanan bir durum ve muhtemelen bugün yarın geçecek. Gerçi, başladığından beri *aynı şeyleri* söyleyip duruyor..."

"Kaç kilo verdin?"

"Sadece bir buçuk. Daha çokmuş gibi..."

"Saçmalık! Çok daha fazlasını vermişsin."

Rosemary gülümsedi. "Banyodaki sesli tartı gibi konuştun" dedi. "Guy sonunda çöpe attı; beni korkutuyordu. Hayır, sadece bir buçuk kilo ve bir küçük çizgi daha. Ve ilk birkaç ay kilo vermek son derece normal. Almaya sonra başlayacağım."

"Kesinlikle öyle olmasını umuyorum" dedi Hutch. "Sanki kanını bir vampir emmiş gibi görünüyorsun. Diş izi falan olmadığına emin

misin?" Rosemary gülümsedi. "Peki" dedi Hutch, arkasına yaslanırken gülümseyerek, "bu Dr. Sapirstein'ın ne söylediğinin farkında olduğunu farz edelim. Tanrı bilir, olması da lazım ya; aldığı parayı düşününce. Guy'ın işleri müthiş derecede iyi galiba."

"Evet, öyle" dedi Rosemary. "Ama Dr. Sapirstein bize indirim yapıyor. Komşumuz Castevetler onun yakın arkadaşı; bizi onlar yolladığı için bizden sosyeteden talep ettiği ücreti almıyor."

"Bu Doris ve Axel'in sosyete olduğu anlamına mı geliyor?" dedi Hutch. "Duysalar çok sevinirler."

Kapı çaldı. Hutch bakmayı teklif etti; ama Rosemary müsaade etmedi. "Hareket ettiğimde daha az ağrıyor" dedi odadan çıkarken ve kapıya doğru ilerlerken bir şey ısmarlayıp ısmarlamadığını hatırlamaya çalıştı.

Gelen Roman'dı. Biraz nefes nefese gibiydi. Rosemary gülümsedi ve "Birkaç saniye önce kulağınızı çınlattım" dedi.

"Umarım iyi bir şekilde" dedi. "Dışarıdan istediğin bir şey var mı? Minnie birazdan aşağı inecek ve dahili telefon nedense çalışmıyor."

"Hayır, yok" dedi Rosemary. "Sorduğun için teşekkür ederim. Sabah telefonla bir şeyler ısmarladım."

Roman bir anlığına Rosemary'nin üzerinden içeri göz attı ve sonra ona gülümseyerek, yoksa Guy'ın bu saatte eve mi dönmüş olduğunu sordu.

"Hayır, en erken altıda döner" dedi Rosemary ve Roman soluk yüzündeki sorgulayıcı gülümsemesiyle beklemeye devam ettiğinden, "Bir arkadaşımız burada" diye ekledi. Roman sorgulayıcı bir şekilde gülümsemeye devam etti. Rosemary, "Onunla tanışmak ister misin?" diye sordu.

"Evet, isterim" dedi Roman. "Eğer bölmeyeceksem."

"Elbette, hayır." Rosemary onu içeri buyur etti. Roman, mavi bir gömlek üzerine siyah beyaz ekose bir ceket giymiş ve şal desenli bir kravat takmıştı. İçeri girerken Rosemary'nin oldukça yakınından geçti ve Rosemary ilk kez kulaklarının delik olduğunu fark etti; en azından sol kulağının.

Rosemary, onu oturma odasının kemerli kapısına doğru giderken takip etti. "Edward Hutchins" dedi. Ayağa kalkmakta ve gülümse-

mekte olan Hutch'a ise, "Roman Castevet" dedi, "biraz evvel sana sözünü ettiğim komşumuz." Ve sonra Roman'a dönüp, "Beni Dr. Sapirstein'a yollayanın, sen ve Minnie olduğunu söylüyordum" diye açıkladı.

İki adam el sıkışıp selamlaştı. Hutch, "Kızlarımdan birinin doğumunu da Dr. Sapirstein yaptırdı. İki kez" dedi.

"Muazzam bir adam" dedi Roman. "Onunla daha geçen bahar tanıştık; ama en yakın arkadaşlarımızdan biri oldu."

"Oturmaz mısınız?" dedi Rosemary. Erkekler oturdu; Rosemary de Hutch'ın yanına ilişti.

Roman, "Anlaşılan Rosemary size iyi haberleri vermiş, öyle değil mi?" dedi.

"Evet, verdi" dedi Hutch.

"Azami seviyede istirahat ettiğinden emin olmalıyız" dedi Roman. "Tasa ve endişeden tamamen uzak olduğundan da."

"Cennette gibi" dedi Rosemary.

"Görünüşü beni biraz kaygılandırdı" dedi Hutch, piposunu ve çizgi desenli kabartmalı kumaştan tütün kesesini çıkarırken.

"Öyle mi?" dedi Roman.

"Ama şimdi, Dr. Sapirstein'ın gözetiminde olduğunu bilmek içimi bir hayli rahatlattı."

"Sadece birkaç kilo verdi" dedi Roman. "Öyle değil mi, Rosemary?"

"Doğru" dedi Rosemary.

"Hamileliğin ilk aylarında oldukça normal" dedi Roman. "Daha sonra muhtemelen... çok daha fazlasını alacaktır."

"Anladığıma göre öyleymiş" dedi Hutch piposunu doldururken.

Rosemary, "Bayan Castevet bana her gün bir çiğ yumurta ve kendi yetiştirdiği taze otlarla vitamin içeceği yapıyor" dedi.

"Tamamen Dr. Sapirstein'ın talimatları doğrultusunda elbette" dedi Roman. "Kendisi ticari amaçla hazırlanan vitamin haplarına itimat etmemeye meyilli."

"Gerçekten mi?" diye sordu, kesesini cebine koyarken. "Daha az şüphe duyulacak bir şey düşünemiyorum; o haplar hayal edilebilecek tüm tedbirler alınarak üretiliyor." İki kibriti tek seferde çaktı ve

aromatik, beyaz duman lüleleri üfleyerek alevi piposunun içine çekti. Rosemary yanına bir kül tablası koydu.

"Doğru" dedi Roman, "ama ticari haplar aylar boyu depolarda veya eczane raflarında bekleyebiliyor ve başlangıçtaki tesirini epey yitirebiliyor."

Rosemary, "Her şeyin taze ve doğal olması *fikri* hoşuma gidiyor. Eminim, bebek bekleyen anneler yüzlerce ve yüzlerce yıl önce, daha kimsenin vitaminlerden haberi yokken tannis kökü çiğniyordu" dedi.

"Tannis kökü mü?" dedi Hutch.

"İçeceğin içindeki otlardan biri" dedi Rosemary. "Ya da yoksa ot değil mi?" diye sordu Roman'a bakarak. "Bir kök, ot olabilir mi?" Fakat Roman Hutch'a bakıyordu ve onu duymadı.

"Tannik?" dedi Hutch. "Hiç duymadım. 'Anason' veya 'iris[52] kökü' olmadığına emin misin?"

Roman, "Tannis" diye düzeltti.

"İşte" dedi Rosemary, tılsımını çıkararak. "Teoride iyi şans da getiriyor. Sıkı dur; kokusuna alışmak biraz zaman alıyor." Tılsımı havada tuttu ve Hutch'a yaklaştırmak için öne doğru eğildi.

Hutch kokladı ve hızla geri çekildi. "Haklı olduğunu söylemeliyim" dedi. Zincirin ucundaki topu iki parmağının arasına aldı ve uzaktan gözlerini kısarak baktı. "Hiç köke benzemiyor" dedi. "Bir çeşit küfe veya mantara benziyor." Roman'a baktı. "Bunun başka bir ismi var mı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla yok" dedi Roman.

"Ansiklopediden bakıp ne olduğunu öğreneceğim" dedi Hutch. "Tannis. Ne kadar hoş bir kılıf veya tılsım veya her neyse. Nereden aldın?"

Rosemary Roman'a hızlıca gülümseyerek, "Castevetler verdi" dedi. Tılsımı süveterinin içine soktu.

Hutch Roman'a, "Görünüşe göre, siz ve eşiniz Rosemary'ye kendi anne babasının bakabileceğinden daha iyi bakıyorsunuz" dedi.

---

52. Süsengiller ailesinden otsu bir bitkidir –çn.

Roman, "Ona çok düşkünüz" dedi, "ve Guy'a da." Koltuğunun kolçaklarından güç alarak ayağa kalktı. "Eğer müsaade ederseniz artık gitmem gerekiyor" dedi. "Karım beni bekliyor."

"Elbette" dedi Hutch, ayağa kalkarken. "Sizinle tanışmış olmak bir zevk."

"Tekrar görüşeceğimizden, eminim" dedi Roman. "Zahmet etme Rosemary."

"Ne zahmeti." Roman'la birlikte ön kapıya doğru yürüdü. Rosemary sağ kulağının da delik olduğunu fark etti ve boynunda uzaklarda uçan kuşları andıran birçok küçük sıyrık vardı. "Uğradığın için tekrar teşekkürler" dedi.

"Lafı bile olmaz" dedi Roman. "Arkadaşınız Bay Hutchins'i sevdim; son derece zeki birine benziyor."

Rosemary kapıyı açarken, "Öyledir" dedi.

"Onunla tanıştığıma memnunum" dedi Roman, gülümseyerek el salladı ve koridorda yürümeye başladı.

"Hoşça kal" dedi Rosemary de, el sallayarak.

Hutch kitap raflarının yanında duruyordu. "Bu oda muhteşem" dedi "Güzel bir iş başarmışsın."

"Teşekkürler" dedi Rosemary. "Leğen kemiğim araya girene kadar iyi gidiyordu. Roman'ın kulakları delik. İlk kez fark ettim."

"Delik kulaklar ve delici gözler" dedi Hutch. "Emekli olmadan önce ne yapıyormuş?"

"Hemen hemen her şey. Ve dünyada gitmediği yer kalmamış. Sahiden her yere gitmiş."

"Saçma; hiç kimse her yere gidemez. Kapını niye çalmış? Eğer çok meraklı diye düşünmeyeceksen..."

"Dışarıdan istediğim bir şey olup olmadığını sormak için. Dahili hat çalışmıyor. Harikulade komşular. İzin versem gelip evi temizlerler."

"*Karısı* nasıl biri?"

Rosemary anlattı. "Guy onlarla çok yakınlaştı" dedi. "Sanırım onun için bir nevi ebeveyne dönüştüler."

"Ya sen?"

"Emin değilim. Bazen o denli minnettar oluyorum ki onları öpesim geliyor; bazen de üzerime boğucu bir his çöküyor, sanki fazla arkadaş canlısı ve yardımseverlermiş gibi. Yine de nasıl şikâyet edebilirim ki? Elektrik kesintisini hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim? Asansördeydim."

"Hayır, olamaz."

"Evet, sahiden. Üç kadın ve bomba atıldığından hiç kuşkusu olmayan bir John Birch'cü[53] ile zifiri karanlıkta beş saat geçirdim."

"Ne berbat!"

"Ne diyordun?"

"Buradaydık, Guy ve ben. Elektrikler gittikten iki dakika sonra Minnie ellinde bir avuç mumla kapımızdaydı." Şömine rafını işaret etti. "Böyle komşularda nasıl kusur bulabilirsin?"

"Açıkçası, bulamazsın" dedi Hutch, ayakta şömine rafına bakarak. "Bunlar mı?" diye sordu. Bir kâse dolusu cilâlı taş ve pirinç bir mikroskobun iki tarafında, kalay kurşun alaşımı birer şamdan duruyordu; içlerinde akmış parafinden yivleri olan, yedi buçuk santim boyunda iki siyah mum vardı.

"Son kalanlar" dedi Rosemary. "Bir ay yetecek kadar getirmişti. Ne oldu ki?"

"Hepsi siyah mıydı?"

"Evet" dedi. "Neden?"

"Sadece meraktan." Şömine rafına arkasını döndü ve Rosemary'ye gülümsedi. "Bana bir kahve ikram etsene. Ve biraz daha Bayan Castevet'ten bahset. Bu otları nerede yetiştiriyor? Pencere kenarı saksılarında mı?"

On dakika kadar sonra ön kapının kilidi açılıp Guy içeri seğirttiğinde, Rosemaryve Hutch önlerinde kahve fincanları, mutfak masasında otuyordu. Guy, "Hey, bu ne sürpriz" diyerek Hutch'ın kalkmasına fırsat vermeden yanına geldi ve elini yakaladı. "Nasılsın Hutch? Seni görmek

---

53. John Birch Society, aşırı sağ görüşlere sahip ultra muhafazakâr bir örgüttür –çn.

ne güzel!" Diğer eliyle Rosemary'nin başını tuttu ve eğilip onu yanağından ve dudaklarından öptü. "Nasılsın tatlım?" Yüzündeki makyajı hâlâ silinmemişti; suratı turuncuydu, gözlerinde siyah kalem vardı ve kocamandı.

"Esas sürpriz sensin" dedi Rosemary. "Ne oldu?"

"Ya, çekimin ortasında senaryoyu değiştirmek için durdular, ahmak piçler. Yarın sabah devam edeceğiz. Olduğunuz yerde kalın, kimse kıpırdamasın; şu paltodan kurtulup geliyorum." Elbise dolabına doğru yürüdü.

"Biraz kahve ister misin?" diye seslendi Rosemary.

"Çok iyi olur!"

Rosemary ayağa kalktı ve bir fincana kahve doldurdu, Hutch'ın ve kendisinin kahvelerini de tazeledi. Hutch, düşünceli bir biçimde önüne bakarak piposundan bir nefes çekti.

Guy, elleri Pall Mall paketleriyle dolu bir halde geri geldi. "Ganimet" dedi sigaraları mutfak masasına bırakırken. "Hutch?"

"Hayır, teşekkürler."

Guy bir paket açtı, paketin üstüne işaretparmağının kenarıyla vurdu ve bir sigara çekip çıkarttı. Rosemary yeniden otururken ona göz kırptı.

"Görünüşe bakılırsa seni tebrik etmeliyim" dedi Hutch.

Guy sigarasını yakarken, "Rosemary sana söyledi mi? Harikulade değil mi? Çok mutluyuz. Elbette, rezil bir baba olmaktan korkuyorum; ama Rosemary o kadar iyi bir anne olacak ki pek bir şey fark etmeyecek."

"Bebek ne zaman geliyor?" diye sordu Hutch.

Rosemary Hutch'ın sorusunu cevapladı ve Guy'a Dr. Sapirstein'ın Hutch'ın torunlarından iki tanesini doğurtmuş olduğunu söyledi.

Hutch, "Komşunuzla tanıştım" dedi. "Roman Castevet'le."

"Ah, öyle mi?" dedi Guy. "Komik bir ihtiyar değil mi? Otis Skinner ve Modjeska ile ilgili bazı enteresan hikâyeleri var. Tam bir tiyatro düşkünü."

Rosemary, "Kulaklarının delik olduğunu fark ettin mi?" dedi.

"Şaka yapıyorsun" dedi Guy.

"Hayır, yapmıyorum; gördüm."

Kahvelerini içtiler, Guy'ın canlanan kariyerinden ve Hutch'ın baharda Yunanistan'a ve Türkiye'ye yapmayı planladığı seyahatten bahsettiler.

"Seni son zamanlarda eskisi kadar göremiyor olmamız ne kötü" dedi Guy, Hutch müsaade isteyip ayağa kalktığında. "Ben çok meşgulüm ve Ro'nun da durumunu biliyorsun; kimseyle görüşmüyoruz."

"Belki bir akşam birlikte yemek yeriz" dedi Hutch. Guy da aynı fikirdeydi ve Hutch'ın paltosunu getirmeye gitti.

Rosemary, "Tannis kökünü araştırmayı unutma" dedi.

"Unutmam" dedi Hutch. "Ve sen de Dr. Sapirstein'a tartısını kontrol etmesini söyle; hâlâ bir buçuk kilodan fazla vermiş olduğunu düşünüyorum."

"Şapşal şapşal konuşma" dedi Rosemary. "Doktorların tartıları yanlış olmaz."

Guy giymesi için bir paltoyu tutarak, "Benim olmadığına göre senin olmalı" dedi.

"Haklısın" dedi Hutch. Dönerek kollarını paltoya geçirdi. Rosemary'ye, "İsim düşündünüz mü?" diye sordu. "Yoksa daha çok mu erken?"

"Erkek olursa Andrew veya Douglas" dedi Rosemary. "Kız olursa Melinda veya Sarah."

"Sarah mı?" dedi Guy. "Susan'a ne oldu?" Hutch'a şapkasını verdi.

Rosemary öpmesi için yanağını Hutch'a uzattı.

"Umarım ağrın yakında geçer."

"Geçecek" dedi Rosemary gülümseyerek. "Endişelenme."

"Oldukça sık rastlanan bir durum" dedi Guy.

Hutch ceplerini yokladı. "Etrafta bunlardan bir tane daha var mı?" diye sordu, kahverengi, içi kürklü eldivenini göstererek ve ceplerini tekrar yokladı.

Rosemary yerlere baktı; Guy da elbise dolabına gidip, yere ve üst rafa baktı. "Göremiyorum Hutch" dedi.

"Can sıkıcı" dedi Hutch. "Muhtemelen City Centre'da bıraktım. Şimdi geçerken uğrarım. Şu akşam yemeğini sahiden ayarlayalım, olur mu?"

"Kesinlikle" dedi Guy. Rosemary, "Gelecek hafta" dedi.

Hutch'ın ilk koridorun köşesini dönmesini beklediler ve sonra içeri girip kapıyı kapattılar.

"Hoş bir sürpriz oldu" dedi Guy. "Uzun oturdu mu?"

"Çok değil" dedi Rosemary. "Ne söyledi, tahmin et."

"Ne?"

"Korkunç göründüğümü."

"Hep aynı Hutch" dedi Guy. "Nereye gitse neşe saçıyor." Rosemary sorgulayan bir ifadeyle baktı. "Pekâlâ, kötümserliği[54] meslek olarak icra ediyor, tatlım" dedi. "Buraya taşındığımızda nasıl tadımızı kaçırdığını hatırlamıyor musun?"

"Kötümserliği meslek olarak icra etmiyor" dedi Rosemary, masayı toplamak için mutfağa dönerken.

Guy kapı pervazına yaslandı. "Öyleyse, kesinlikle ileri gelen amatörlerden bir tanesi" dedi.

Birkaç dakika sonra paltosunu giydi ve gazete almak üzere dışarı çıktı.

O akşam on buçukta, Rosemary yatakta kitap okurken ve Guy küçük odada televizyon seyrederken telefon çaldı. Guy açtı ve bir dakika sonra telefonu yatak odasına getirdi. "Hutch seninle konuşmak istiyor" dedi, telefonu yatağın üzerine koyup kablosunu takmak için eğilirken. "İstirahat ettiğini söyledim; ama acil olduğunu söyledi."

Rosemary ahizeyi aldı. "Hutch?" dedi.

"Selam, Rosemary" dedi Hutch. "Söylesene bir tanem, hiç dışarı çıkıyor musun; yoksa bütün gün evde mi kalıyorsun?"

"Yani, son zamanlarda dışarı çıkmaz *oldum*" dedi Guy'a bakarak. "Ama çıkabilirim. Neden?" Guy Rosemary'nin bakışına kaşlarını çatarak karşılık verdi ve konuşmayı dinledi.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var" dedi Hutch. "Yarın sabah on birde benimle Seagram binasının önünde buluşur musun?"

---

54. Orijinal metinde *crêpe-hanger,* kötümser anlamına gelen bir amerikanizmdir –çn.

"Evet, eğer istiyorsan" dedi Rosemary. "Ne oldu? Şimdi söyleyemez misin?"

"Söylememeyi tercih ederim" dedi Hutch. "Korkunç derecede önemli bir şey değil; o yüzden kafanı yorma. İstersen geç bir kahvaltı edebiliriz veya erken bir öğle yemeği yiyebiliriz."

"İyi olur."

"Güzel. Öyleyse saat on birde, Seagram binasının önünde."

"Tamam. Eldivenini buldun mu?"

"Hayır, orada da değilmiş" dedi. "Zaten yenisini almanın vakti gelmişti. İyi geceler, Rosemary. İyi uykular."

"Sana da. İyi Geceler."

Telefonu kapadı.

"Bu neydi şimdi?" diye sordu Guy.

"Onunla yarın sabah buluşmamı istiyor. Benimle konuşmak istediği bir şey varmış."

"Ne olduğunu söylemedi mi?"

"Tek bir kelime bile etmedi."

Guy gülümseyerek başını iki yana salladı. "Sanırım yazdığı o çocuk maceraları yüzünden kafayı sıyırdı" dedi. "Nerede buluşacaksınız?"

"Seagram binasının önünde, saat on birde."

Guy telefonun kablosunu çıkardı, elinde telefonla televizyon odasına gitti; ama neredeyse anında geri geldi. "Hamile olan sensin ama aşeren benim" dedi telefonu tekrar prize takıp komodinin üzerine koyarken. "Çıkıp bir külah dondurma alacağım. Sen de ister misin?"

"Olur" dedi Rosemary

"Vanilyalı?"

"Tamam."

"Elimden geldiği kadar çabuk dönerim."

Guy dışarı çıktı. Rosemary sırtını yastıklarına yasladı ve kucağında unutulmuş kitabıyla ileri, boşluğa baktı. Hutch'ın konuşmak istediği şey neydi? Korkunç derecede önemli bir şey değil demişti. Ama onu bu şekilde çağırdığına göre önem*siz* bir şey de değildi. Acaba Joan'la mı ilgiliydi? Ya da daireyi paylaştığı diğer kızlardan biriyle mi?

Uzaktan Castevetlerin kapı zilinin sesini duydu. Muhtemelen Guy, dondurma veya akşam gazetesi isteyip istemediklerini sormak için çalmıştı. Nazik bir davranıştı.

İçindeki ağrı şiddetlenmişti.

ÜÇ

Ertesi sabah Rosemary Minnie'yi dahili telefondan aradı ve on birde içeceğini getirmemesini söyledi. Çıkmak üzereydi ve saat bire veya ikiye kadar dönmeyecekti.

"Sorun değil, hayatım" dedi Minnie. "Sen hiç endişe etme. Mutlaka aynı saatte içmen gerekiyor diye bir şey yok; sadece *bir ara* içmen gerekiyor, hepsi bu. Sen çık. Hava güzel, biraz temiz hava al. Dönünce bizim kapıyı çal, ben içeceğini getiririm."

Hakikaten güzel bir gündü; güneşli, soğuk, açık ve zindelik vericiydi. Rosemary, gülümsemeye hazır, ağrıyı içinde taşımıyormuşçasına yavaş yavaş yürüdü. Her köşede bir Salvation Army[55] Noel Baba'sı vardı ve kimseyi kandırması mümkün olmayan kostümlerinin içinde çanlarını çıngırdatıyorlardı. Tüm dükkânlar vitrinlerini Noel için hazırlamıştı; Park Caddesi'nde, orta refüjde sıra sıra ağaçlar uzanıyordu.

Rosemary Seagram binasına[56] vardığında on bire çeyrek vardı. Erkenci olduğundan ve henüz Hutch etrafta görünmediğinden binanın ön avlusunun alçak duvarına oturdu, yüzünü güneşe dönerek telaşlı

---

55. Salvation Army, bağışlanan eski eşyaları satarak evsizlere giyecek ve yemek sağlayan, yarı askeri bir biçimde örgütlenmiş bir Protestan Hristiyan Kilisesi ve Uluslararası Hayır Kurumu'dur –çn.

56. 41 Milyon dolarla zamanının en pahalıya mal olmuş gökdelenidir. 1958 yılında tamamlanmıştır. Bronz, traverten ve mermer gibi son derece pahalı malzemelerle yapılan gösterişli iç dekorasyonu dış mimarisiyle uyumludur –çn.

ayak seslerini ve konuşma mırıltılarını, araba ve kamyon gürültülerini ve bir helikopterin patırtısını keyifle dinledi.

Paltosunun altında elbisesi, ilk defa tatminkâr bir biçimde karnını sımsıkı sarıyordu; belki öğle yemeğinden sonra Bloomingdales'e[57] gidip hamile elbiselerine bakardı.

Hutch'ın onu bu şekilde çağırmış olmasına memnundu (ama ne hakkında konuşmak istiyordu?); ağrı, hatta kesintisiz ağrı, eve bu denli hapsolmak için bir bahane olamazdı. Bugünden itibaren onunla mücadele edecekti; temiz havayı, gün ışığını ve faaliyeti kullanarak savaşacaktı. Bramford'un kasvetli ortamı ve Minnie ile Guy'ın ve Roman'ın iyi niyetli pohpohlamaları eşliğinde ona boyun eğmeyecekti. *Ağrı! Defol!* diye düşündü; *artık senden kurtuluyorum!* Ağrı, Pozitif Düşünceden hiç etkilenmeden aynı şiddette devam etti.

On bire beş kala, binanın cam kapılarının yanına gitti ve yarattıkları yoğun insan trafiğinin kıyısında bekledi. Hutch büyük olasılıkla içeriden çıkacak, diye düşündü, muhtemelen öncesinde bu binada bir randevusu vardı; yoksa niçin başka bir yerde değil de burada buluşmak istesin? Elinden geldiğince binadan çıkan yüzlere baktı, Hutch'ı gördü; ama yanılmıştı. Sonra Guy ile tanışmadan önce çıktığı bir adamı gördü; ama yine yanılmıştı. Bakmaya devam etti ve arada bir ayak parmaklarının ucunda yükseldi. Endişeli değildi; çünkü o Hutch'ı göremese de Hutch'ın onu göreceğini biliyordu.

On biri beş geçe Hutch hâlâ gelmemişti; on geçe de yoktu. Çeyrek geçe, bina rehberine bakmak üzere içeri girdi; belki Hutch'ın bir aralar bahsetmiş olduğu bir ismi görebilir ve arayıp Hutch'ı sorabilirdi. Rehber oldukça kalındı ve dikkatli bir okuma için pek fazla isim içeriyordu; Rosemary yine de kalabalık sayfalara göz gezdirdi ve tanıdık hiçbir isim göremeyince tekrar dışarı çıktı.

Daha önce oturduğu alçak duvara geri döndü ve tekrar oturdu. Bu sefer, gözünü arada bir önündeki kaldırımdan geçen meşgul adımlara kaydırarak binanın ön cephesini izledi. Erkekler ve kadınlar, başka

---

57. Bloomingdale's Amerika'nın en eski büyük mağazalarından biridir –çn.

erkekler ve kadınlarla buluştu; ama randevularına nadiren geç kalan, hatta neredeyse asla geç kalmayan Hutch'tan hiçbir iz yoktu.

Saat on ikiye yirmi kala Rosemary tekrar binaya girdi ve telefonun yerini sorduğu bir bakım elemanı onu bodrum kata yolladı. Bembeyaz bir kurumsal koridor, siyah modern koltukların, soyut bir duvar resminin ve tek bir paslanmaz çelikten telefon kulübesinin bulunduğu, zevkli döşenmiş bir lobiye açılıyordu. Kulübede Zenci bir kız vardı; ama konuşmasını kısa sürede bitirdi ve arkadaş canlısı bir gülümsemeyle dışarı çıktı. Rosemary içeri süzüldü ve evin numarasını çevirdi. Telefon beş kez çaldıktan sonra sekreter servisi yanıtladı: Rosemary'ye hiç mesaj yoktu ve Guy'a bırakılan tek mesaj da Bay Hutchins'ten değil Rudy Horn[58] diye birindendi. Rosemary'nin bir on cent'i daha vardı ve bozuk parasını Hutch'ı aramak için kullandı. Sekreter servisinin onun nerede olduğunu bilebileceğini veya Hutch'ın sekreter servisine bir mesaj bırakmış olabileceğini umuyordu. Daha ilk çalışta, sekreter servisi olmadığı aşikâr, endişeli bir kadın sesi yanıt verdi: "Evet?"

"Edward Hutchins'in evi mi?" diye sordu Rosemary.

"Evet, kim arıyor?" Ses ne genç ne de yaşlı geliyordu; belki kırklarında bir kadına aitti.

"İsmim Rosemary Woodhouse. Bay Hutchins'le saat on birde randevum vardı ve kendisi hâlâ gelmedi. Gelip gelmeyeceği hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Rosemary.

Sessizlik oldu ve devam etti. "Alo?" dedi Rosemary.

"Hutch bana senden bahsetti, Rosemary" dedi kadın. "İsmim Grace Cardiff. Hutch'ın arkadaşıyım. Dün gece aniden hastalandı; daha doğrusu bu sabah erken saatlerde."

Rosemary'nin kalbi duracak gibi oldu. "Hastalandı mı?"

"Evet, derin komada. Doktorlar sebebini henüz teşhis edemedi. St. Vincent Hastanesi'nde yatıyor."

"Ah, bu çok kötü" dedi Rosemary. "Onunla dün gece saat on buçuk sularında konuştum ve sesi gayet *iyi* geliyordu."

---

58. Horn (İng).: Boynuz –çn.

"Ben de senden kısa bir süre sonra konuştum" dedi Grace Cardiff, "ve sesi bana da iyi geldi. Ama temizlikçi bu sabah geldiğinde, onu yatak odasında, yerde bilinçsiz yatarken bulmuş."

"Ve nedeni bilinmiyor mu?"

"Henüz değil. Ama daha çok yeni; eminim yakında ne olduğunu bulurlar. Ve bulunca da tedavi mümkün olacaktır. Şu an tamamen tepkisiz."

"Ne kadar kötü" dedi Rosemary. "Ve daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı, öyle mi?"

"Hiç" dedi Grace Cardiff. "Ben hastaneye dönüyorum; eğer sana ulaşabileceğim bir telefon numarası bırakırsan, bir değişiklik olduğunda sana haber veririm."

"Ah, teşekkür ederim" dedi Rosemary. Ev telefonunu verdi ve yardım etmek için herhangi bir şey yapıp yapamayacağını sordu.

"Aslına bakarsan, hayır" dedi Grace Cardiff. "Daha yeni kızlarını aradım ve yapılması gerekenlerin tamamı bu kadar gibi görünüyor; en azından uyanana kadar. Eğer başka bir şey gerekirse seni ararım."

Rosemary, Seagram binasından çıktı ve ön avluyu geçip merdivenlerden aşağı indi ve 53. Sokak'ın köşesinden kuzeye döndü. Hutch yaşayacak mı yoksa ölecek mi diye düşünerek Park Caddesi'ni geçip Madison'a doğru yavaş yavaş yürüdü ve eğer ölürse, bir daha böylesine gayretsizce ve tam anlamıyla sırtını yaslayabileceği birine sahip olup olamayacağını (bencillik!) merak etti. Ayrıca sesi orta yaşlı ve son derece çekici gelen Grace Cardiff'i merak etti; Hutch sessiz sedasız, bir orta yaş ilişkisi mi yaşıyordu? Öyle olduğunu umdu. Belki bu ölümle burun buruna gelme... Evet, hepsi buydu; ölümle burun buruna gelmeydi, ölümün kendisi değildi, olamazdı. Belki bu ölümle burun buruna gelme ikisini bir evliliğe doğru götürür ve tüm bunların gizli bir lütuf olduğu ortaya çıkardı. Belki. Belki.

Madison'ı geçti ve Madison ile 5. Cadde arasında bir yerlerde kendini Meryem Ana'nın, Bebeğin ve Joseph'in, Üç Bilge Adam'ın ve çobanların ve ağıl hayvanlarının zarif porselen biblolarla tasvir edildiği, ışıklarla aydınlatılmış ve Noel için hazırlanmış bir tabloya bakar-

ken buldu. Rosemary, agnostisizmini aşmayı başaran bu anlam yüklü duygusal sahneyi görünce gülümsedi; sonra vitrin camında, İsa'nın doğumunun önüne asılı bir peçe gibi, iskeleti andıran yanaklarıyla ve siyah halkalarla çevrili gözleriyle, dün Hutch'ı şimdi de kendisini endişelendiren yansımasını gülümserken gördü.

"Tesadüfün böylesi diye *buna* derim!" diye haykırdı Minnie ve Rosemary ondan tarafa dönerken, beyaz suni deri paltosu, kırmızı şapkası ve boynuna astığı zincirli gözlüğüyle gülümseyerek yanına geldi. "Kendi kendime, 'Rosemary dışarıda olduğuna göre ben de çıkıp Noel alışverişimin bir kısmını yapabilirim' dedim. Ve işte, *sen* buradasın ve ben de buradayım! Görünüşe göre aynı yerlere gitmekten ve aynı şeyleri yapmaktan hoşlanıyoruz. Neden? Ne oldu hayatım? Çok üzgün ve kederli görünüyorsun."

"Biraz önce kötü bir haber aldım" dedi Rosemary. "Bir arkadaşım çok hasta. Hastanede."

"Ah, hayır" dedi Minnie. "Kim?"

"İsmi Edward Hutchins" dedi Rosemary.

"Dün öğleden sonra Roman'ın tanıştığı adam mı? Niye? Dün bana bir *saat* boyunca ne kadar zeki ve harika bir adam olduğunu anlattı. Çok yazık değil mi? Rahatsızlığı ne?"

Rosemary durumu açıkladı.

"Aman Tanrım!" dedi Minnie. "Umarım sonu zavallı Lily Gardenia gibi olmaz! Ve doktorlar ne olduğunu bile bilmiyorlar mı? Eh, en azından bilmediklerini kabul ediyorlar; genellikle bir şey bilmediklerinde Latince bir şeyler geveleyip durumu geçiştirmeye çalışırlar. Eğer o astronotları oralara yollamak için harcanan para burada tıbbi araştırmaya harcansaydı *hepimizin* durumu çok daha iyi olurdu, şayet *benim* fikrimi soracak olursan. İyi misin Rosemary?"

"Ağrı biraz kötüleşti."

"Zavallıcık. Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence eve gitmeliyiz. Ne dersin?"

"Hayır, hayır, Noel alışverişini tamamlamalısın."

"Of, boş ver gitsin" dedi Minnie, "daha iki koca hafta var. Kulaklarını tıka." Bileğini ağzına götürdü ve altın zincirden bir bilekliğe asılı

bir düdüğü üfleyerek kulak delici tizlikte bir ses çıkardı. Bir taksi onlara doğru direksiyon kırdı. "Nasıl *servis* ama?" dedi. "Hem de büyük Damalılardan."

Az sonra, Rosemary tekrar dairesindeydi. Minnie onaylayarak bakarken, mavi-ve-yeşil-çizgili bardaktan soğuk ekşi içeceğini içiyordu.

DÖRT

Rosemary etini az pişmiş yerdi, şimdi neredeyse çiğ yiyordu: Sadece buzdolabı soğukluğunu alacak ve suyu içinde kalacak şekilde eti mühürleyecek kadar ızgara yapıyordu.

Noel'den önceki haftalar ve Noel iç karartıcıydı. Ağrı daha da şiddetlendi ve o kadar eziyet verici bir hal aldı ki Rosemary'nin içinde– direnç ve psikolojik destek merkezinde –bir şeyler öldü ve Rosemary tepki vermeyi bıraktı. Dr. Sapirstein'a ağrıdan bahsetmeyi bıraktı, ağrıyı düşüncelerinde bile anmayı bıraktı. Şimdiye kadar ağrı onun içindeydi; şimdiyse *o* ağrının içindeydi, Ağrı, etrafındaki havaydı, zamandı, tüm dünyaydı. Uyuşuk ve bitap bir halde, daha fazla uyumaya başladı ve daha fazla yemeye. Üstelik neredeyse çiğ et yemeye.

Yapılması gerekenleri yapmaya devam etti: Yemek pişirdi, temizlik yaptı, aileye Noel kartpostalları yolladı –telefon etmeyi yüreği kaldırmadı– ve asansör görevlilerine, kapıcılara, hamallara ve Bay Micklas'a vermek üzere zarfların içine Guy'ın yeni kazandığı paralardan koydu. Gazetelere baktı ve öğrencilerin askerlik kâğıtlarını yakmalarıyla ve şehir genelinde bir toplu taşıma grevi tehdidi ile ilgilenmeye çalıştı ama başaramadı. Bunlar bir fantezi dünyasından haberlerdi; tüm dünyasını kaplayan ağrı dışında hiçbir şey gerçek değildi. Birbirlerine hiçbir şey almamak konusunda anlaştıklarından, Guy Minnie ile Roman'a Noel hediyesi aldı. Minnie ve Roman ise onlara iki kulplu şarap kadehleri verdi.

Birkaç kere yakınlardaki sinemalara gittiler; ama çoğu akşam ya evde oturdular ya da koridorun diğer tarafına geçip Minnie ve Romanlara gittiler. Orada Fountain ve Gilmore ve Wees adında çiftlerle ve her seferinde kedisini de getiren Bayan Sabatini isimli bir kadınla ve Rosemary'nin tannis tılsımının zincirini yapmış olan emekli dişçi Dr. Shand'la tanıştılar. Hepsi de Rosemary'nin, görünüşe bakılırsa, pek de iyi olmadığını fark ederek ona şefkat ve ilgi gösteren yaşlı insanlardı.

Laura-Louise de orada oluyordu ve bazen Dr. Sapirstein da gruba katılıyordu. Roman enerjik bir ev sahibiydi; kadehleri dolduruyor, yeni sohbet konuları açıyordu. Yılbaşı akşamı kadeh kaldırmayı teklif etti: 1966'ya, Sene Bir'e. Rosemary bunu garipsedi; ama diğer herkes anlamış ve onaylıyor görünüyordu. Kendisini bir edebi veya siyasi atfı kaçırmış gibi hissetti; gerçi pek de umurunda değildi. O ve Guy genelde erken ayrılıyordu. Guy, onun yattığını gördükten sonra geri dönüyordu. Kadınların gözdesiydi; onun etrafında toplanıyorlar ve şakalarına gülüşüyorlardı.

Hutch'ın durumunda bir değişiklik olmadı; derin ve anlaşılmaz koma devam ediyordu. Grace Cardiff hemen her hafta arıyordu. "Değişiklik yok, hiçbir değişiklik yok" diyordu. "Hâlâ nedenini bilmiyorlar. Yarın uyanabilir veya daha da derinlere dalıp hiç uyanmayabilir de."

Rosemary iki kere, Hutch'ı görmek için St. Vincent's Hastanesi'ne gitti ve yatağının kenarında durup kapalı gözlerine, zar zor fark edilebilen nefes alıp verişine çaresizlikle baktı. İkinci seferinde, ocak ayının başlarıydı, Hutch'ın kızı Doris de oradaydı ve pencere kenarına oturmuş, işleme yapıyordu. Rosemary onunla bir sene evvel Hutch'ın dairesinde tanışmıştı; kısa boylu, otuzlarında, cana yakın bir kadındı, İsveç doğumlu bir psikanalist ile evliydi. Maalesef, Hutch'ın daha genç ve peruk takmış haline benziyordu.

Doris, Rosemary'yi tanımadı ve Rosemary kendini yeniden tanıttığında, sıkıntılı bir şekilde özür diledi.

"Lütfen özür dileme" dedi Rosemary gülümseyerek. "Biliyorum, berbat görünüyorum."

"Hayır, hiç değişmemişsin" dedi Doris. "Yüzlerle aram hiç iyi değildir. Kendi çocuklarımı unuttuğum oluyor. Gerçekten."

Doris işlemeyi elinden bıraktı ve Rosemary bir sandalye çekip yanına oturdu. Hutch'ın durumu hakkında konuştular ve bir hemşirenin içeri girip bantlı koluna bağlı şişeyi değiştirmesini izlediler.

"Doğum uzmanımız aynı kişiymiş" dedi Rosemary, hemşire odadan ayrılınca; sonra Rosemary'nin hamileliği ve Dr. Sapirstein'ın itibarı hakkında konuştular. Doris, Rosemary'nin her hafta muayeneye gittiğini duyunca şaşırdı. "Beni ayda sadece bir kere görüyordu" dedi. "Doğum iyice yaklaşana kadar elbette. O zaman iki haftada bire çıktı ve ancak son ayda haftada bir oldu. Oldukça standart bir uygulama olduğunu düşünüyordum."

Rosemary söyleyecek bir şey bulamadı ve Doris şimdi yine canı sıkılmış görünüyordu. "Ama sanırım her hamilelik kendine özgü oluyor" dedi patavatsızlığını düzeltme amaçlı bir gülümsemeyle.

"Doktorun bana tam olarak söylediği de buydu" dedi Rosemary.

O akşam Rosemary Guy'a, Dr. Sapirstein'ın Doris'i ayda sadece bir kere gördüğünü söyledi. "Benimle ilgili yolunda gitmeyen bir şey var" dedi. "En başından beri biliyordu."

"Saçmalama" dedi Guy. "Sana söylerdi. Sana söylemese de *bana* kesinlikle söylerdi."

"Söyledi mi? Sana *bir şey* söyledi mi?"

"Kesinlikle hayır, Ro. Yemin ederim."

"Öyleyse neden her hafta gitmem gerekiyor?"

"Belki artık böyle çalışıyordur. Ya da belki Minnie ve Roman'ın arkadaşı olduğun için sana daha fazla ihtimam gösteriyordur."

"Hayır."

"Pekâlâ, *ben* bilmiyorum; kendisine sor" dedi Guy. "Belki seni muayene etmek onu muayene etmekten daha eğlencelidir."

Rosemary, iki gün sonra Dr. Sapirstein'a sordu. "Rosemary, Rosemary" dedi Dr. Sapirstein, "arkadaşlarınla konuşmak hakkında sana ne söyledim? Her hamilelik farklıdır demedim mi?"

"Evet ama..."

"Her hamileliğe yaklaşım da farklı olmalı. Doris Allert bana gelmeden önce iki doğum yapmıştı ve en ufak bir komplikasyon olmamıştı. İlk hamileliğini yaşayan birinin ihtiyaç duyduğu yakın alakaya gereksinimi yoktu."

"İlk hamileliğini yaşayan herkesi haftada bir mi görüyorsunuz?"

"Elimden geldiğince" dedi. "Bazen yapamıyorum. Senin hiçbir şeyin yok, Rosemary. Ağrı yakında dinecek."

"Çiğ et yiyorum" dedi. "Sadece biraz ısıtarak."

"Alışılmadık başka bir şey var mı?"

"Hayır" dedi şaşkınlıkla; yetmez miydi?

"Canın ne çekiyorsa onu ye" dedi. "Sana garip aşermelerin olacağını söylemiştim. Kâğıt yiyen kadınlar gördüm. Ve endişelenmeyi bırak. Hastalarımdan bir şey saklamam; hayatı fazlasıyla karmaşıklaştırır. Sana gerçeği söylüyorum. Tamam mı?"

Rosemary başını sallayarak onayladı.

"Minnie ve Roman'a benden selam söyle" dedi, "ve Guy'a da."

Gerileme ve Çöküş'ün ikinci cildini okumaya ve Guy'ın provalarda takması için kırmızı-ve-turuncu çizgili bir atkı örmeye başladı. Toplu taşıma grevi başladı; ama ikisi de zamanının çoğunu evde geçirdiğinden fazla etkilenmedi. Akşamüstleri cumbalı pencerelerinden, aşağıdaki yavaş hareket eden kalabalıkları seyrettiler. "Yürüyün sizi köylüler!" dedi Guy. "Eve, eve, hadi çabuk olun!"

Dr. Sapirstein'a neredeyse çiğ et yediğini söyledikten kısa bir süre sonra, Rosemary kendini çiğ ve kanları akan bir tavuk yüreğini çiğnerken buldu... mutfakta ve sabahın dördünde. Ekmek kızartma makinesinin yan yüzeyinde hareket eden yansıması gözüne takılınca kendine baktı ve sonra da eline, kırmızı kanlar akan parmaklarının arasındaki yüreğin yenmemiş kısmına baktı. Sonra hemen yüreği götürüp çöpe attı, suyu açıp ellerini yıkadı ve su hâlâ açıkken lavaboya eğilip kusmaya başladı.

Kusması bitince biraz su içti, yüzünü ve ellerini yıkadı, lavabonun içini musluğun püskürtmeli başlığıyla temizledi. Suyu kapadı,

kurulandı ve bir süre durup düşündü; sonra çekmecelerin birinden bir bloknot ile bir kurşunkalem aldı ve masaya oturup yazmaya başladı.

Guy saat yediden biraz önce, üzerinde pijamasıyla geldi. Rosemary önünde açık duran *Life* Yemek Kitabı'ndan bir tarif kopyalıyordu. "Tanrı aşkına ne yapıyorsun?" diye sordu.

Rosemary ona baktı. "Menüyü planlıyorum" dedi. "Parti için. 22 Ocak'ta bir parti vereceğiz. Önümüzdeki cumartesi gününden bir hafta sonra." Masanın üzerindeki kâğıtlara baktı ve bir tanesini eline aldı. "Elise Dunstan'ı ve kocasını çağıracağız. Joan'ı ve erkek arkadaşını, Jimmy ve Tiger'ı, Allan'ı ve kız arkadaşını, Lou ve Claudia'yı, Chenleri, Wendellları, itiraz etmezsen Dee Bertillon ve kız arkadaşını, Mike ve Pedro'yu, Bob ve Thea Goodman'ı, Kappları" dedi, Kappların dairesinin olduğu tarafı işaret ederek ve ekledi: "Ve eğer gelirlerse Doris ve Axel Allert'i. Hutch'ın kızını."

"Kim olduğunu biliyorum" dedi Hutch.

Rosemary kâğıdı bıraktı. "Minnie ve Roman davetli değil" dedi.

"Laura-Louise de. Ne Fountainler ne Gilmorelar ne de Weesler davetli. Ne de Dr. Sapirstein. Bu çok özel bir parti. Katılabilmek için altmış yaşından genç olman gerekiyor."

"Vay canına" dedi Guy. "Bir an için katılamayacağımı düşündüm."

"Yok, sen katılıyorsun" dedi Rosemary. "Barmenlik yapacaksın."

"Süper" dedi Guy. "Ama bunun sahiden iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Aylardır aklıma gelen en iyi fikir olduğunu düşünüyorum."

"Önce Dr. Sapirstein'a danışman gerekmez mi?"

"Niye? Sadece bir parti veriyorum, Manş Denizi'ni yüzerek geçmeye veya Annapurna'ya tırmanmaya kalkmıyorum."

Guy lavaboya gitti ve suyu açtı. Altına bir bardak tuttu. "O günlerde provada olacağım biliyorsun" dedi. "On yedisinde başlıyoruz."

"Hiçbir şey yapmana gerek yok" dedi Rosemary. "Yalnızca eve gel ve sevimli ol yeter."

"Ve bir de barmenlik yapacağım" dedi Guy. Suyu kapadı ve bardağını kaldırıp suyu içti.

"Bir barmen *tutarız*" dedi Rosemary. "Joan ve Dick'in tuttuğu biri vardı, onu. Sen yatmak istediğinde de herkesi kovarım."

Guy arkasına döndü ve Rosemary'ye baktı.

"Bu insanları görmek istiyorum" dedi Rosemary. "Minnie ve Roman'ı değil. Minnie ve Roman'dan bıktım."

Guy gözlerini kaçırdı, sonra yere baktı, sonra tekrar Rosemary'nin gözlerine baktı. "Peki ya ağrı?" diye sordu.

Yavan bir gülümsemeyle, "Duymadın mı?" dedi Rosemary. "Birkaç güne geçecek. Dr. Sapirstein bana öyle dedi."

Hutch'ın durumu sebebiyle Allertler ve Charlie Chaplin'in fotoğraflarını çekmek üzere Londra'da olacaklarından Chenler hariç herkes gelebiliyordu. Barmen müsait değildi; ama müsait birini tanıyordu. Rosemary bol bir gece elbisesini temizleyiciye bıraktı, saçlarını yaptırmak için randevu aldı ve şarap, içki, buz küpleri ve *chupe* denilen Şili usulü bir deniz mahsulleri güveci için malzeme ısmarladı.

Partiden önceki perşembe sabahı, Rosemary yengeç etlerini ve ıstakoz kuyruklarını ayıklarken, Minnie içecekle birlikte geldi. "Enteresan görünüyor" dedi mutfağa göz gezdirerek. "Ne yapıyorsun?"

Rosemary elinde soğuk, çizgili bardakla kapıda durarak ona anlattı. "Şimdi donduracağım ve cumartesi akşamı fırına vereceğim" dedi "Misafirlerimiz gelecek."

"Aa, kendini insan ağırlayacak kadar iyi hissediyor musun?" diye sordu Minnie.

"Evet, hissediyorum" dedi Rosemary. "Bu insanlar uzun zamandır görüşmediğimiz eski arkadaşlarımız. Daha hamile olduğumu bile bilmiyorlar."

"Eğer istersen sana memnuniyetle yardım ederim" dedi Minnie. "Servis yapmana mesela."

"Teşekkürler, çok naziksin" dedi Rosemary, "ama kendim halledebilirim. Açık büfe hazırlıyorum; yapılacak pek bir şey olmayacak."

"Paltoları almana yardımcı olabilirim."

"Hayır, gerçekten Minnie, benim için zaten yeteri kadar şey yapıyorsun. Gerçekten."

"Pekâlâ, eğer fikrini değiştirirsen bana haber ver. Şimdi içeceğini iç."

Rosemary elindeki bardağa baktı. "İçmemeyi tercih ederim" dedi ve Minnie'ye baktı. "Şu anda değil. Birazdan içer, bardağı da sana getiririm."

"Beklemese daha iyi olur."

"Çok bekletmeyeceğim" dedi Rosemary. "Hadi. Sen eve dön; ben bardağı sonra getiririm."

"Bekleyeceğim. Böylece seni yürümekten kurtarmış olurum."

"Öyle bir şey yapmayacaksın" dedi Rosemary. "Yemek yaparken biri seyredince çok geriliyorum. Sonra zaten dışarı çıkacağım ve kapınızın önünden geçeceğim."

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Alışverişe. Sen git artık, hadi. Bana çok iyi davranıyorsun. Gerçekten."

Minnie pes etti. "Çok bekletme" dedi. "Vitaminleri gider."

Rosemary kapıyı kapadı. Mutfağa gitti ve bir an için elinde bardakla öylece bekledi. Sonra lavabonun yanına gitti ve içeceği soluk yeşil bir minareyi deviriyorcasına, tam lavabonun deliğinin üzerine boşalttı.

Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak ve halinden memnun bir şekilde *chupe*'yi yapıp bitirdi. Üzerini kapatıp buzluğa koyduktan sonra süt, krema, bir yumurta, şeker ve şeri ile kendi içeceğini hazırladı. Hepsini bir kavanoza koydu ve etrafını bezle sarıp çalkaladı. Bardağa dökülen şey sütlü çikolata rengindeydi ve leziz görünüyordu. "Sıkı dur, David-veya-Amanda" dedi. Sonra tadına baktı ve muhteşem buldu.

BEŞ

Dokuz buçuk sularında kısa bir süre için, kimse gelmeyecekmiş gibi göründü. Guy şömineye iri bir parça kömür daha attı, sonra maşayı yerine yerleştirdi ve ellerini bir mendille sildi. Rosemary mutfaktan çıkıp geldi ve mükemmel saçları, kahverengi kadife elbisesi ve ağrısıyla öylece kıpırdamadan durdu. Barmen, yatak odası kapısının yanında limon kabukları, peçeteler, bardaklar ve şişelerle kendini meşgul ediyordu. Renato adında, zengin görünümlü, sadece vakit geçirmek için barmenlik yapıyormuş ve eğer halihazırdakinden daha fazla sıkılırsa bırakıp gidecekmiş izlenimi veren bir İtalyan'dı.

Sonra Wendelllar geldi –Ted ve Carole– ve bir dakika sonra da Elise Dunstan ile topallayan kocası Hugh. Sonra, Rain Morgan isimli, nefes kesen bir Zenci mankenle birlikte, Guy'ın menajeri Allan Stone, Jimmy ve Tiger, Lou ve Claudia Comfort ve Claudia'nın erkek kardeşi Scott geldi.

Guy paltoları yatağın üzerine koydu. Renato içkileri çabucak hazırladı; eskisinden daha az sıkılıyormuş gibiydi. Rosemary işaret ederek isimleri söyledi: Jimmy, Tiger, Rain, Allan, Elise, Hugh, Carole, Ted... Claudia ve Lou ve Scott.

Bob ve Thea Goodman bir başka çiftle beraber geldi: Peggy ve Stan Keeler. "*Elbette* sorun değil" dedi Rosemary. "Saçmalamayın; ne kadar kalabalık o kadar iyi!" Kapplar paltosuz geldiler. "Ne yolculuktu

ama!" dedi Bay Kapp ("Lütfen, bana Bernard de"). "Otobüs, üç tren ve vapur! Evden çıkalı beş saat oluyor!"

"Evi gezebilir miyim?" diye sordu Claudia. "Eğer geri kalanı da bu kadar güzelse boğazımı keseceğim."

Mike ve Pedro, muhteşem birer kırmızı gül buketiyle geldi. Pedro yanağını Rosemary'ninkine dayadı ve "Şu adam seni biraz beslesin bebeğim; tentürdiyot şişesi gibi görünüyorsun" diye mırıldandı.

Rosemary, "Phyllis, Bernard, Peggy, Stan, Thea, Bob, Lou, Scott, Carole . . ." diye yeniden isimleri söyledi.

Gülleri mutfağa götürdü. Elise elinde bir içki ve bırakmaya çalışanların kullandığı, sahte bir sigarayla içeri girdi. "Çok şanslısın" dedi. "Bugüne kadar gördüğüm en harikulade daire. Şu mutfağa bakar mısın? İyi misin Rosie? Biraz yorgun görünüyorsun."

"Kibarca söylediğin için teşekkürler" dedi Rosemary. "İyi değilim ama olacağım. Hamileyim."

"Olamaz! Ne *muhteşem*! Ne zaman doğacak?"

"28 Haziran. Cuma günü beşinci ayıma giriyorum."

"*Harika*!" dedi Elise. "C. C. Hill'i nasıl buluyorsun? Batı dünyasının rüya çocuğu değil mi?"

"Evet; ama ona gitmiyorum" dedi Rosemary.

"Hayır, olamaz!"

"Sapirstein adında bir doktorum var. Daha yaşlı bir adam."

"*Neden*? Hill'den daha iyi olamaz."

"Oldukça iyi tanınan biri ve yakın arkadaşlarımızın bir arkadaşı" dedi Rosemary.

Guy içeri baktı.

Elise, "Eh, tebrikler, Baba" dedi.

"Teşekkürler" dedi Guy. "Ben bir şey yapmadım. Dip sosu içeri götürmemi ister misin Ro?"

"Ah, evet, lütfen. Şu güllere bak. Mike ve Pedro getirmiş."

Guy masanın üzerinden bir tepsi kraker ve bir kâse soluk pembe sos aldı. "Diğerini de sen getirir misin?" diye sordu Elise'e.

"Tabii" dedi Elise ve ikinci kâseyi alıp Guy'ın peşinden gitti.

"Bir dakikaya geliyorum" diye seslendi Rosemary.

Dee Bertillon, Portia Haynes adında bir aktrisle beraber geldi. Joan, erkek arkadaşıyla başka bir partide takılıp kaldıklarını ve yarım saate geleceklerini haber vermek için aradı.

Tiger, "Seni yaramaz sır küpü!" dedi, Rosemary'yi kolundan tutup yakaladı ve sarılıp öptü.

"Kim hamile?" diye sordu biri ve başka biri, "Rosemary" dedi.

Rosemary, içine gül yerleştirdiği vazolardan birini şömine rafına koydu. "Tebrikler" dedi Rain Morgan. "Anladığım kadarıyla hamilesin." Rosemary diğer vazoyu da yatak odasındaki makyaj masasının üzerine koydu. Yatak odasından çıkınca, Renato ona bir Scotch ve su hazırladı. "İlk içkileri sert yapıyorum" dedi, "mutlu olsunlar diye. Sonra hafifletip karıştırıyorum."

Mike aralarındaki kafaların üzerinden el salladı ve dudak hareketlerini abartarak sessizce "Tebrikler" dedi. Rosemary gülümsedi ve aynı şekilde "Teşekkürler" dedi.

"Trench Kardeşler burada yaşamış" dedi biri ve Bernard Kapp, "Adrian Marcato ve Keith Kennedy de" dedi.

"Ve Pearl Ames" dedi Phyllis Kapp.

"Trent Kardeşler mi?" diye sordu Jimmy.

"Trench" dedi Phyllis. "Küçük çocukları yiyorlardı."

"Ve sadece onları yiyorlardı demek istemiyor" dedi Pedro. "*Onları yiyorlardı* demek istiyor!"

Ağrı aniden şiddetlenince Rosemary gözlerini yumdu ve nefesini tuttu. Belki içkidendi; içkisini kenara bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu Claudia.

"Evet, iyiyim" dedi ve gülümsedi. "Bir an kramp girdi."

Guy, Tiger-Portia Haynes ve Dee ile sohbet ediyordu. "Henüz bir şey söylemek için çok erken" dedi, "sadece altı gündür prova yapıyoruz. Yine de okunduğundan çok daha rahat akıyor."

"Daha kötü akamazdı herhalde" dedi Tiger. "Hey, öbür adama ne oldu? Hâlâ kör mü?"

"Bilmiyorum" dedi Guy.

Portia, "Donald Baumgart? *Onun* kim olduğunu biliyorsun, değil mi Tiger? Zöe Piper'ın birlikte yaşadığı çocuk."

"Aa, *O* mu?" dedi Tiger. "Tanrım, tanıdığım biri olduğunu bilmiyordum."

"Harikulade bir oyun yazıyor" dedi Portia. "En azından ilk iki sahnesi muhteşem. Gerçekten alev alev bir öfke; adeta meşhur olmadan önceki Osborne."

"Rosemary, "Hâlâ kör mü?" diye sordu

"Ah, evet" dedi Portia. "Ümitlerini hemen hemen yitirdiler. Bu duruma alışmaya çalışırken bir hayli zorlanıyor. Ama bu talihsizlikten muhteşem bir oyun ortaya çıkıyor. O dikte ediyor, Zöe yazıyor."

Bu arada Joan geldi. Erkek arkadaşı ellinin üzerindeydi. Rosemary'yi kolundan tuttu ve bir kenara çekti; korkmuş görünüyordu. "*Neyin* var senin?" diye sordu. "*Sorun* ne?"

"Sorun yok" dedi Rosemary. "Hamileyim, hepsi bu."

Joan ve Elise içeri girip kapıyı kapattıklarında, Rosemary mutfakta salatayı karıştırıyordu ve yanında da Tiger vardı.

Elise, "Doktorunun ismi ne demiştin?" diye sordu.

"Sapirstein" dedi Rosemary.

Joan, "Ve kendisi senin durumundan memnun, öyle mi?"

Rosemary başını evet anlamında salladı.

"Claudia biraz evvel kramp girdiğini söyledi."

"Ağrım var" dedi. "Ama yakında geçecek; anormal bir şey değil."

Tiger, "Ne tür bir ağrı?" dedi.

"Bir... bir *ağrı işte*. Şiddetli bir ağrı, hepsi bu. Leğenkemiğim genişliyor ve eklemlerim pek esnek değil."

Elise, "Rosie, aynısını ben de yaşadım, hem de iki defa. Ama topu topu birkaç süren bir adale kasılmasıydı, tüm o bölgede hissedilen bir sızı" dedi.

"Yani, herkes farklıdır" dedi Rosemary, salatayı iki tahta kaşıkla alt üst ederek karıştırırken. "Her hamilelik farklıdır."

"*O kadar* da farklı değildir" dedi Joan. "1966 Toplama Kampı Güzeli gibi görünüyorsun. Bu doktorun ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

Rosemary, bozguna uğramış bir şekilde sessiz hıçkırıklara boğuldu. Elinde salata kaşıkları, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

"Ah, Tanrım" dedi Joan ve yardım isteyen gözlerle Tiger'a baktı. Tiger elini Rosemary'nin omzuna koydu ve "Şş, ah, şş, ağlama Rosemary. Şş!" dedi.

"İyidir" dedi Elise. "Ağlamak iyidir. Bırak ağlasın. Bütün gece şey gibiydi... ne bileyim işte, gergindi."

Rosemary ağladı ve akan makyajı yanaklarında siyah çizgiler bıraktı. Elise onu bir sandalyeye oturttu; Tiger elinden kaşıkları aldı ve salata kâselerini masanın uzak köşesine koydu.

Kapı aralandı ve Joan hemen koşarak kapının açılmasına engel oldu. Gelen Guy'dı. "Hey, beni de içeri alın" dedi.

"Kusura bakma" dedi Joan. "Sadece kızlar."

"Rosemary'yle konuşmama izin verin."

"Olmaz; şu an meşgul."

"Bakın" dedi. "Bardakları yıkamam gerekiyor."

"Banyoyu kullan." Joan omzuyla yüklenip kapıyı tak diye kapattı ve sonra sırtını kapıya yasladı.

"Kahretsin, kapıyı açın" dedi Guy dışarıdan.

Rosemary ağlamaya devam etti: Başı öne eğik, elleri gevşek bir şekilde kucağında, omuzları kabarıp alçalarak ağladı. Elise çömelerek Rosemary'nin yanaklarını ara ara bir havlunun ucuyla sildi; Tiger, Rosemary'nin saçlarını düzeltti ve omuzlarından tutup sakinleştirmeye çalıştı.

Gözyaşları azaldı.

"Çok ağrıyor" dedi. Başını arkadaşlarına doğru kaldırdı. "Ve bebeğin ölmesinden korkuyorum."

"Bunun için herhangi bir şey yapıyor mu?" diye sordu Elise. "Hiç ilaç veriyor mu? Herhangi bir tedavi uyguluyor mu?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey."

Tiger, "Ne zaman başladı?" diye sordu.

Rosemary hıçkırdı.

Elise yeniden sordu: "Ağrı ne zaman başladı, Rosie?"

"Şükran gününden önce" dedi Rosemary, "kasım ayında."

Elise, "*Kasımda* mı?" dedi. Kapıyı tutan Joan ise, "*Ne!*" dedi. Tiger, "*Kasımdan beri acı içindesin ve senin için hiçbir şey yapmadı mı?*" diye sordu.

"Geçecek diyor."

Joan, "Sana bakması için başka bir doktor önerdi mi?" diye sordu.

Rosemary başını iki yana salladı. "Çok iyi bir doktor" dedi Rosemary, Elise yanaklarını silerken. "Tanınmış biri; *Open End*'e kapak olmuştu."

"Bana sadist bir çatlaktan bahsediyormuşsun gibi geliyor, Rosemary" dedi Tiger.

Elise, "Böyle bir ağrı bir şeylerin yolunda gitmediğini gösteriyor. Seni korkuttuğum için üzgünüm Rosie; ama gidip Dr. Hill'i görmelisin. Herhangi birine git; yeter ki..." dedi.

"Çatlak olmasın..." diye tamamladı Tiger.

Elise, "Senin böyle acı çekmene müsaade etmesi doğru değil" dedi.

"Kürtaj olmayacağım" dedi Rosemary.

Joan, sırtını dayadığı kapıdan öne doğru eğildi ve fısıldayarak, "Kimse sana kürtaj olmanı *söylemiyor*! Sadece başka bir doktora daha muayene ol, hepsi bu" dedi.

Rosemary, Elise'den havluyu aldı ve sırayla her iki gözüne de bastırdı. "Bana bunun olacağını söylemişti" dedi, havlunun üzerindeki maskara lekesine bakarak. "Arkadaşlarımın kendi hamileliklerinin normal olduğunu, benimkinin ise olmadığını söyleyeceklerini."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tiger.

Rosemary ona baktı. "Bana arkadaşlarımın dediklerine kulak asmamamı söyledi."

"Pekâlâ, *dinle* öyleyse! Ne biçim bir doktor böylesine sinsi bir tavsiyede bulunur?"

Elise, "Sana tüm söylediğimiz gidip bir doktora daha görünmen. Sanırım hiçbir saygıdeğer doktor, eğer hastasının kafasını rahatlatacaksa böyle bir şeye itiraz etmez" dedi.

"Hemen yapıyorsun" dedi Joan. "Pazartesi sabahı ilk iş olarak."

"Yapacağım" dedi Rosemary.

"Söz mü?" diye sordu Elise.

Rosemary başını evet anlamında salladı. "Söz." Elise'e gülümsedi; Tiger ve Joan'a da. " Kendimi çok daha iyi hissediyorum" dedi. "Teşekkür ederim."

"Eh, aslında çok daha berbat görünüyorsun" dedi Tiger el çantasını açarken. "Gözlerini düzelt, her şeyini düzelt." Rosemary'nin önüne, masaya bir küçük, bir büyük pudra kutusu koydu ve iki uzun, bir kısa tüp.

"Elbisemin haline bak" dedi Rosemary.

"Nemli bez" dedi Elise ve havluyu alıp lavaboya yöneldi.

"Sarmısaklı ekmek!" diye çığlık attı Rosemary.

"İçeri mi dışarı mı?" diye sordu Joan.

"İçeri." Rosemary maskara fırçasıyla mutfak tezgâhının üzerinde duran, folyoya sarılı iki somunu işaret etti.

Tiger salatayı karıştırmaya başladı ve Elise Rosemary'nin elbisesinin önünü sildi. "Bir daha ağlamayı planladığında" dedi, "kadife giyme."

Guy içeri girdi ve onlara baktı.

Tiger, "Güzellik sırları paylaşıyoruz. Sen de ister misin?" dedi.

"İyi misin?" diye sordu Rosemary'ye.

"Evet, iyiyim" dedi Rosemary gülümseyerek.

"Üzerine biraz salata sosu döküldü" dedi Elise.

Joan, "Mutfak personeli içkilerini tazeleyebilir mi? Ne dersiniz?" dedi.

Chupe son derece başarılıydı; aynı şekilde salata da. (Tiger, Rosemary'ye usulca, ekstra lezzeti katan şeyin gözyaşları olduğunu söyledi.)

Renato şarabı başıyla onayladı, abartılı bir hareketle açtı ve ağırbaşlı bir edayla servis etti.

Claudia'nın kardeşi Scott, televizyon odasında, dizinde tabak, "İsmi Altizer ve Atlanta'da yaşıyor... sanırım ve Tanrı'nın ölümünün özgül bir tarihi olay olduğunu ve şu anda, bizim dönemimizde gerçekleştiğini söylüyor. Tanrı'nın kelimenin tam anlamıyla ölmüş olduğunu" dedi. Kapplar ve Rain Morgan ile Bob Goodman oturmuş, onu dinliyor ve bir yandan da bir şeyler yiyorlardı.

Jimmy, oturma odası penceresinin olduğu yerden, "Hey, kar yağmaya başladı" dedi.

Stan Keeler art arda, edepsiz, Polonya fıkraları anlattı ve Rosemary, her birine yüksek sesle güldü. "İçtiklerine dikkat et" diye mırıldandı Guy omzunun üzerinden. Rosemary ona dönüp kadehini gösterdi ve gülmeye devam ederek, "Sadece zencefilli gazoz!" dedi.

Elli üstü erkek arkadaşı, Joan'ın koltuğunun yanında yere oturmuş, ayaklarını ve ayak bileklerini okşayarak onunla içtenlikle sohbet ediyordu. Elise Pedro'yla konuşuyordu; Pedro başını öne arkaya sallarken bir yandan da odanın diğer tarafındaki Mike ve Allan'ı izliyordu. Claudia el falı bakmaya başlamıştı.

Scotch biraz azalmıştı; ama diğer her şeyden bol bol vardı.

Rosemary kahve servis etti, kül tablalarını boşalttı ve bardakları sudan geçirdi. Tiger ve Carole Wendell ona yardım etti.

İlerleyen saatlerde, Rosemary Hugh Dunstan'la birlikte cumbadaki divanlardan birine oturdu ve kahvesini yudumlarken, şişko ve ıslak kar tanelerinin sonsuz bir ordu gibi süzülüşünü seyretti; arada sıra öncü bir kar tanesi, pencere camına çarpıp kayarak eriyordu.

"Her yıl şehri terk edeceğime yemin ediyorum" dedi Hugh Dunstan, "suçu, gürültüyü ve geri kalan her şeyi. Ve her yıl kar yağıyor ya da *New Yorker* Bogart Festivali düzenliyor ve ben hâlâ buradayım."

Rosemary gülümsedi ve karı izledi. "Bu yüzden bu daireyi istemiştim" dedi. "Burada oturup, şömine yanarken karı izlemek için."

Hugh'ona baktı ve "İddiaya girerim, hâlâ Dickens okuyorsundur" dedi.

"Elbette okuyorum" dedi Rosemary. "Kimse Dickens okumayı bırakmaz."

Guy geldi, onu arıyordu. "Bob ve Thea gidiyor" dedi.

Saat ikide herkes gitmişti ve ikisi oturma odasında yalnızdı; etraf kirli bardaklarla, kullanılmış peçetelerle ve taşmış kül tablalarıyla doluydu.

("Unutma" diye fısıldamıştı Elise ayrılırken. Unutmak ne mümkündü.)

"Şimdi yapmamız gereken şey" dedi Guy, "kımıldamak."

"Guy."

"Evet?"

"Pazartesi sabahı Dr. Hill'e gidiyorum."

Guy, hiçbir şey söylemeden Rosemary'ye baktı.

"Beni muayene etmesini istiyorum" dedi. "Dr. Sapirstein ya yalan söylüyor ya da... bilmiyorum, aklını kaçırmış. Böyle bir ağrı bir şeylerin yolunda olmadığına dair bir uyarı."

"Rosemary" dedi Guy.

"Ayrıca bundan sonra Minnie'nin içeceğini de içmeyeceğim" dedi. "Vitamin hapları istiyorum, diğer herkes gibi. Üç gündür içmiyorum zaten. Buraya bıraktırıyorum ve sonra da döküyorum."

"Sen..."

"Onunkinin yerine kendi içeceğimi yapıyorum."

Tüm şaşkınlığı ve öfkesiyle, omzunun üzerinden mutfağı işaret ederek Rosemary'ye bağırdı: "O *orospuların* orada sana anlattığı şey bu muydu? Günün tavsiyesi *bu* muymuş? Doktor değiştirmek?"

"Onlar benim arkadaşlarım" dedi. "Onlara orospu diyemezsin."

"Kendi kahrolası işine bakması gereken, pek de zeki olmayan bir avuç *orospu* işte."

"Tüm söyledikleri, ikinci bir görüş almamdı."

"New York'taki en iyi doktora gidiyorsun, Rosemary. Dr. Hill ne biliyor musun? *Hiç kimse.* İşte Dr. Hill bu."

"Dr. Sapirstein'ın ne kadar harika olduğunu dinlemekten bıktım" dedi Rosemary, ağlamaya başlayarak. "Hele de ben Şükran Günü öncesinden beri bu *ağrıyı* çekerken ve onun tek yaptığı şey bana geçeceğini söylemekken."

"Doktor falan değiştirmiyorsun" dedi Guy. "Hem Dr. Sapirstein'a hem de Dr. Hill'e ödeme yapmamız gerekecek. Söz konusu bile olamaz."

"*Değiştirmeyeceğim*" dedi Rosemary. "Sadece Dr. Hill'e muayene olacağım ve fikrini alacağım."

"Sana izin vermiyorum" dedi Guy. "Sapirstein'a haksızlık olur."

"Haksızlık mı! *Sen neden bahsediyorsun? Benim* hakkımı kim koruyacak?"

"İkinci bir görüş mü istiyorsun? Tamam. O halde Sapirstein'a *söyle*. Bırak ikinci görüşün kimden alınacağına *o* karar versin. En azından alanındaki en iyi adama *bu* kadarcık nezaket göster."

"Dr. *Hill*'i istiyorum" dedi. "Eğer parasını ödemeyeceksen ben kendim..." dedi ve cümlesini yarıda bıraktı, kıpırdamadan durdu, felç olmuş gibiydi, hiçbir uzvu hareket etmiyordu. Ağzının köşesine doğru inen eğimli çizginin üzerinden bir gözyaşı süzüldü.

"Ro?" dedi Guy.

Ağrı dinmişti. Yoktu. Adeta, takılmış bir araba kornası nihayet susmuş gibiydi. Diğer tüm yok olmuş, bir daha geri gelmeyecek, sonsuza kadar gitmiş olan şeyler gibi gitmişti, şükürler olsun. Gitmişti, dinmişti ve ah! Tekrar soluklandığında kendini nasıl hissedecekti kim bilir!

"Ro?" dedi Guy ve endişeli bir adım attı.

"Dindi" dedi. "Ağrı."

"Dindi mi?"

"Şimdi." Guy'a gülümsemeyi başardı. "Dindi. Aniden." Gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı ve uzun, çok uzun zamandır almasına müsaade edilmiş olandan daha derin bir nefes daha aldı. Şükran Günü öncesinden beri aldığından daha derin.

Gözlerini açtığında Guy hâlâ ona bakıyordu ve hâlâ endişeli görünüyordu.

"O yaptığın içeceğin içinde ne vardı?" diye sordu.

Kalbi duracak gibi oldu. Bebeği öldürmüştü. Şeriyle. Veya bozuk yumurtayla. Ya da ikisinin bileşimiyle. Bebek ölmüş ve ağrı durmuştu. Ağrı, bebekti ve Rosemary kibriyle onu öldürmüştü.

"Bir yumurta" dedi. "Süt, krema, şeker." Gözlerini kırptı, yanağındaki yaşları sildi, Guy'a baktı. "Şeri" dedi, kelimeye sanki toksik değilmiş gibi bir tını vermeye çalışarak.

"Ne *kadar* şeri?" diye sordu Guy.

İçinde bir şey kıpırdandı.

"Çok mu?"

Tekrar kıpırdandı, daha önce hiçbir şeyin hareket etmediği yerde. Kıpırdanarak küçük bir basınç yarattı. Rosemary kıkırdadı.

"*Rosemary, Tanrı aşkına ne kadar?*"

"Yaşıyor" dedi ve tekrar kıkırdadı. "Hareket ediyor. Bir şeyi yok; ölmemiş. Hareket ediyor." Kahverengi kadife karnına baktı, ellerini

üstüne koydu ve hafifçe bastırdı. Şimdi iki şey hareket ediyordu, iki el veya ayak; biri burada, diğeri şurada.

Guy'a uzandı, ona bakmadan; elini uzatması için hızlıca parmaklarını şıklattı. Guy yaklaştı ve elini uzattı. Rosemary onun elini karnının kenarına koydu ve orada tuttu. Lütfedercesine ufak bir hareket oldu. "Hissediyor musun?" diye sordu Guy'a bakarak. "İşte yine; hissediyor musun?"

Guy elini hızla geri çekti, beti benzi atmış bir halde. "Evet" dedi. "Evet, hissettim.

"Korkacak bir şey yok" dedi Rosemary gülerek. "Seni ısırmaz."

"Harika" dedi Guy.

"Değil mi?" Tekrar karnına bakarak ellerini üzerine koydu. "Canlı. Tekmeliyor. Orada."

"Ben etrafı biraz toplayıp temizleyeyim" dedi Guy ve sonra bir kül tablası, bir bardak ve bir bardak daha aldı.

"Pekâlâ, David-veya-Amanda" dedi Rosemary, "varlığını bildirdin. Şimdi kibarca dur ve annenin temizlik yapmasına izin ver." Güldü. "Tanrım" dedi, "ne kadar da hareketli! Bu, erkek olduğu anlamına mı geliyor?"

"Tamam, rahat dur biraz, beş ayın daha var, enerjini boşa harcama" dedi.

Ve gülerek, "Konuş onunla Guy; sen onun babasısın. Ona bu kadar sabırsız olmamasını söyle" dedi.

İki eliyle karnını tutarak gülüyor ve gülüyordu. Ve ağlıyordu da.

ALTI

Daha evvel her şey ne kadar kötüyse şimdi o kadar iyiydi. Ağrının durmasıyla birlikte uyku geri geldi; rüyasız, on saatlik muhteşem uykular... Uykuyla beraber açlık da geldi; çiğ değil pişmiş et, yumurta, peynir, süt, sebze ve meyveler. Birkaç gün içinde, Rosemary'nin iskelet gibi yüzü köşelerini yitirdi ve üzerini kaplayan etin altına gömüldü. Birkaç hafta sonra ise, hamile bir kadın nasıl görünürse öyle görünüyordu: ışıl ışıl, sağlıklı, gururlu ve her zamankinden daha güzel.

Minnie'nin içeceğini kendisine verildiği anda ve son damlasına kadar, *bebeği-öldürdüm* suçluluğunun hatırasını bir ritüelle uzaklaştırırcasına içiyordu. İçeceğin yanında artık badem ezmesine benzer, pütürlü, beyaz ve tatlı bir şey geliyordu; bunu da, dünyanın en özenli anne adayı olma azminden ötürü olduğu kadar, şekerlemeye benzeyen tadı da hoşuna gittiği için hemen yiyordu.

Dr. Sapirstein, acının durması konusunda kendini beğenmiş bir tavır takınabilirdi; ama şükürler olsun, takınmamıştı. Sadece, "Vakti gelmişti" dedi ve stetoskobunu Rosemary'nin artık iyiden iyiye kendini belli eden karnına koydu. Kımıldanan bebeği dinlerken heyecanını gizleyemedi. Yüzlerce ama yüzlerce hamilelik görmüş bir adamdan beklenmeyecek, kanıksamadan eser barındırmayan, adeta bir ilk kez heyecanı, diye düşündü Rosemary. Büyük olasılıkla, sadece iyi bir doğum uzmanı ile mükemmel bir doğum uzmanı arasındaki fark buydu.

Hamile kıyafetleri satın aldı; iki parçalı siyah bir elbise, bej bir takım ve beyaz puantiyeli kırmızı bir elbise. Kendi partilerinden iki hafta sonra, Guy'la birlikte, Lou ve Claudia Comfort'ın verdiği bir partiye gittiler. "Sendeki *değişikliğe* inanamıyorum!" dedi Claudia iki elini de tutarak. "Yüzde yüz daha iyi görünüyorsun Rosemary! Yüzde *bin*!"

Ve koridorun ucundan Bayan Gould, "Biliyorsun, birkaç hafta önce senin için bayağı endişelenmiştik; çok bitkin ve rahatsız görünüyordun. Ama şimdi bambaşka biri gibisin, sahiden. Arthur daha geçen akşam sendeki değişiklikten söz ediyordu" dedi.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum" dedi Rosemary. "Bazı hamilelikler kötü başlayıp sonra düzeliyor; bazıları da tam tersi. Benimki kötü başladığı için memnunum; böylece bu olasılık aradan çıkmış oldu."

Artık, şimdiye kadar büyük acı tarafından gölgelenmiş olan küçük acıların farkına varıyordu: omurgasının etrafındaki kaslarda ağrılar ve şişen göğüsleri. Ama bu rahatsızlıklardan Dr. Sapirstein'ın ondan atmasını istediği kitapta tipik nitelemesiyle bahsediliyordu; ayrıca tipik gibi *duyumsanıyorlardı* ve esenlik hissini azaltmıyor, aksine artırıyorlardı. Tuz hâlâ midesini bulandırıyordu; ama tuz, tüm bunlardan sonra, neydi ki?

Guy'ın gösterisi, iki kere yönetmen ve üç kere isim değiştirdikten sonra, şubat ortası Philadelphia'da açılış yaptı. Dr. Sapirstein Rosemary'nin turneye katılmasına izin vermedi; bunun üzerine, açılış günü öğleden sonra, o, Minnie ve Roman, Jimmy ve Tiger'la birlikte, Jimmy'nin antika Packard'ıyla Philadelphia'ya gittiler. Yolculuk tek kelimeyle neşeliydi. Rosemary, Jimmy ve Tiger, kumpanya New York'tan ayrılmadan önce oyunun dekorsuz bir genel provasını izlemişlerdi ve şansı var mı, yok mu şüpheliydiler. Roman'ın muhteşem aktörlerin niteliksiz veya vasat oyunlar ile dikkat çektiği örnekleri sayarak teşvik ettiği bir umut uyarınca, en iyi ihtimalle, bir veya birkaç eleştirmenin Guy'ı oyundan ayrı tutup övmesini ümit ediyorlardı.

Oyun dekor, kostüm ve ışıklarla da yine bıktırıcıydı ve laf kalabalığından ibaretti. Sonrasındaki parti küçük, münferit, sessiz kasvet kümelerine bölünmüştü. Guy'ın annesi, Montreal'den uçakla gelmişti; kendi grubundakilere Guy'ın ve oyunun muhteşem olduğu konusunda

ısrar etti. Ufak tefek, sarışın ve şen şakraktı; Rosemary'ye, Allan Stone'a, Jimmy'ye, Tiger'a, Guy'ın kendisine ve Minnie ile Roman'a oyunun başarılı olacağına dair inancını ifade etti, adeta cıvıldayarak. Roman ve Minnie sakince gülümsedi; diğerleri endişeli ifadelerle öylece oturdular. Rosemary Guy'ın mükemmelden de öte olduğunu düşünüyordu; ama Guy'ı *Luther*'de ve *Kimse Bir Albatrosu Sevmez*'de seyrettikten sonra da aynı şeyi düşünmüştü ve ikisinde de Guy'a kayda değer bir ilgi gösterilmemişti.

Gece yarısından sonra iki eleştiri çıktı; ikisi de oyunu yerden yere vuruyor ve Guy'ı coşkulu övgülerle göklere çıkarıyordu. Bir tanesi Guy'a iki tam paragraf ayırmıştı. Ertesi sabah çıkan üçüncü eleştirinin başlığı ise *Büyüleyici Performans Yeni Komedi-Drama'yı Ateşliyor*'du ve Guy'dan "işinin ehli, daha büyük ve iyi prodüksiyonlarda yer alması kaçınılmaz, hemen hemen hiç tanınmamış bir genç aktör" olarak söz ediyordu.

New York'a dönüş seyahati gidiş seyahatinden çok daha neşeliydi.

Guy yokken Rosemary kendini meşgul edecek şeyler bulmakta zorlanmadı. Bebek odasının beyaz-ve-sarı duvar kâğıdı nihayet ısmarlanacaktı; beşik, komodin ve bebek küveti de. Uzun süredir ertelenmiş, yazılması gereken mektuplar vardı; aileye bütün havadislerin verilmesi gerekiyordu. Satın alınması gereken bebek kıyafetleri ile yeni hamile elbiseleri ve verilmesi gereken çeşit çeşit karar vardı: doğum kartları, meme mi biberon mu ve isim, isim, isim. Andrew, Douglas veya David; Amanda, Jenny veya Hope.

Ve sabah akşam yapması gereken egzersizler vardı; çünkü normal doğum yapacaktı. Bu konuda güçlü duygulara sahipti ve Dr. Sapirstein da tüm kalbiyle hemfikirdi. Sadece son anda, eğer Rosemary isterse anestezi verecekti. Yere sırtüstü yatıp bacaklarını dimdik havaya kaldırıyor ve havada tutup ona kadar sayıyordu; sığ nefes ve kesik kesik soluma alıştırmaları yapıyor, kendisine etkin bir biçimde yardımcı olacak bedeninden ismi-her-neyse'nin santim santim çıkacağı o terli zafer anını hayal ediyordu.

Birini Kapplarda, diğerini Hugh ve Elise Dunstanlarda geçirse de, akşamları genelde Minnie ve Romanlardaydı. ("Hâlâ bir hemşire

tutmadın mı?" diye sordu Elise. "Şimdiye kadar çoktan ayarlamış olman gerekirdi; şimdi hepsi dolu olacak." Ama Dr. Sapirstein, ertesi gün Rosemary bu konuyu danışmak üzere onu aradığında, Rosemary'ye doğumdan sonra istediği kadar onunla kalacak iyi bir hemşire ayarladığını söyledi. Daha önce bahsetmemiş miydi? Bayan Fitzpatrick; en iyilerden biriydi).

Guy her iki veya üç gecede bir oyundan sonra arıyordu. Rosemary'ye oyunda yapılan değişikliklerden ve *Variety*'de kendisi hakkında çıkan övgü dolu yazıdan bahsetti. Rosemary ona Bayan Fitzpatrick'ten, duvar kâğıdından ve Laura-Louis'in ördüğü, tamamen şekilsiz patiklerden bahsetti.

On beş performanstan sonra oyun sona erdi ve Guy sadece iki günlüğüne eve döndü; bir Warner Bros. deneme çekimi için Kaliforniya'ya gitmesi gerekiyordu. Sonrasında, önünde gelecek sezon için iki harika rol seçeneği ve çekilecek yarım saatlik, on üç *Greenwich Village* bölümüyle temelli evde olacaktı. Warner Bros. bir teklif yaptı; ama Allan reddetti.

Bebek bir iblis gibi tekmeliyordu. Rosemary ona durmasını, aksi halde kendisinin de tekmeyle karşılık vereceğini söyledi.

Kız kardeşi Margaret'ın kocası, dört kiloluk bir erkek bebeğin, Kevin Michael'ın, doğumunu haber vermek için aradı. Ardından, aşırı cici bir doğum kartı geldi: İnanılmayacak kadar pembe bir bebek megafonla ismini, doğum tarihini, ağırlığını ve boyunu duyuruyordu. (Guy, "Ne? Kan grubu yok mu?" dedi.) Rosemary, sadece bebeğin isminin, kendi isimlerinin ve tarihin yazdığı, kabartmalı, sade bir doğum kartında karar kıldı. Ve ismi Andrew John olacaktı veya Jennifer Susan. Kesinlikle. Emzirecekti, biberon söz konusu değildi.

Televizyonu oturma odasına taşıdılar ve küçük odadaki mobilyaların geri kalanını, kullanabilecek olan arkadaşlarına verdiler. Duvar kâğıdı geldi, kusursuzdu ve duvarlar kaplandı; beşik, komodin ve bebek küveti geldi ve önce şöyle, sonra böyle yerleştirildi. Rosemary, bebek battaniyelerini, su geçirmez pantolonları ve birini havaya tutup kendini gülmekten alamadığı küçücük tulumları komodine yerleştirdi.

"Andrew John Woodhouse" dedi, "*yeter* artık! Daha iki ayın var!"

İkinci evlilik yıldönümlerini ve Guy'ın otuz üçüncü doğum gününü kutladılar. Bir parti daha verdiler; Dunstanlar, Chenler ve Jimmy ile Tiger için de bir akşam yemeği. *Morgan!* ile *Mame*'in[59] ön gösterimini izlediler.

Rosemary gitgide büyüdü, balon gibi şişen karnı göğüslerini yukarı itti; karnı davul gibi gergindi ve içerideki bebeğin hareketleriyle dalgalanan ve inip kalkan göbek deliği tamamen düzleşmişti. Sabah ve akşam, bacaklarını kaldırarak, bağdaş kurup oturarak, sığ nefes alarak ve kesik kesik soluyarak egzersizlerini yaptı.

Mayıs sonunda, dokuzuncu ayına girerken, içine hastanede gerekecek şeyleri koyduğu –gecelikler, emzirme sutyenleri, yeni bir kapitone sabahlık vesaire– küçük bir valiz hazırladı ve yatak odası kapısının yanına bıraktı.

3 Haziran, Cuma günü, Hutch, St. Vincent Hastanesi'ndeki yatağında öldü. Damadı Axel Allert, cumartesi sabahı Rosemary'yi aradı ve acı haberi verdi. Salı sabahı on birde, Batı 64. Sokak'taki Ethical Culture Centre'da [Etik Kültür Merkezi] bir anma töreni olacaktı.

Rosemary ağladı; kısmen Hutch öldüğü için ve kısmen de, geçen birkaç ay içinde onu tamamen unutmuş olduğu için. Şimdi de, sanki Hutch'ın ölümünü kendisi hızlandırmış gibi hissediyordu. Bir ya da iki kere Grace Cardiff aramıştı ve bir kere de Rosemary, Doris Allert'i aramıştı; ama Hutch'ı görmeye gitmemişti. Hutch komada donmuş şekilde yatarken gitmenin bir anlamı yokmuş gibi gelmişti ve kendisi sağlığını geri kazanmışken, sanki yakınlık o ve bebek için tehlike teşkil edecekmiş gibi hissettiğinden, hasta birinin yakınında olmayı istememişti.

Guy haberi duyduğunda, kanı çekilmiş gibi bembeyaz kesildi; uzun saatler boyunca sesi çıkmadı ve içine kapandı. Tepkisinin derinliği Rosemary'yi şaşırttı.

Rosemary, anma törenine yalnız gitti. Guy'ın çekimi vardı ve gitmese olmazdı; Joan da bir virüs kapmıştı. Güzel panellerle kaplanmış

59. 1966'da gösterime girmiş bir Broadway müzikalidir. Patrick Dennis'in 1955'te yazdığı Auntie Mame [Mame Teyze] romanından uyarlanmıştır –çn.

oditoryumda yaklaşık elli kişi vardı; tören on birden biraz sonra başladı ve oldukça kısa sürdü. Axel Allert bir konuşma yaptı ve sonra da, görünüşe göre Hutch'ı yıllardır tanıyan başka bir adam. Sonrasında, Rosemary oditoryumun ön tarafına doğru yönelen kalabalığı takip ederek, Allertler'e ve Hutch'ın diğer kızı Edna ile kocasına başsağlığı diledi. Bir kadın koluna dokundu ve "Affedersiniz, siz Rosemary'siniz, değil mi?" dedi. Ellilerinin başında, şık giyimli, gri saçlı ve sıra dışı pürüzsüzlükte bir cilde sahip bir kadındı. "Ben Grace Cardiff."

Rosemary, Grace Cardiff'in elini tuttu, ona merhaba dedi ve etmiş olduğu telefonlar için teşekkür etti.

"Bunu dün akşam postaya verecektim" dedi Grace Cardiff, kitap boyutunda, kahverengi bir paketi uzatarak, "ama sonra, muhtemelen bu sabah seni burada göreceğim aklıma geldi." Rosemary'ye paketi verdi; Rosemary üzerinde kendi ismini, adresini ve gönderici adresi olarak da Grace Cardiff'inkini gördü.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Hutch'ın sana vermek istediği bir kitap; bu konuda oldukça ısrarlıydı."

Rosemary anlamadı.

"Son anlarında birkaç dakikalığına bilinci geri geldi" dedi Grace Cardiff. "Ben orada değildim; ama hemşireye çalışma masasının üzerindeki kitabı sana vermemi istediğini söylemiş. Görünüşe göre, hastalandığı gece bu kitabı okuyormuş. Hemşire çok ısrar ettiğini, iki üç defa unutmayacağına dair söz verdirttiğini söyledi. Ve sana, 'ismin bir anagram olduğunu' söylemem gerekiyormuş."

"Kitabın ismi mi?"

"Anlaşılan öyle. Sayıkladığı için emin olmak zor. Anlaşılan, komadan çıkmak için büyük bir mücadele vermiş ve sarf etmek zorunda kaldığı çaba onu öldürmüş. Başta, o sabah olduğunu zannetmiş, komadan hemen sonraki sabah ve seninle on birde buluşamadığını söylemiş..."

"Evet, bir randevumuz vardı" dedi Rosemary.

"Sonra neler olduğunun ayırdına varmış ve hemşireye kitabı sana vermem gerektiğini söylemeye başlamış, iki üç kere tekrarlamış

ve ölmüş." Grace Cardiff sanki keyifli bir sohbet ediyormuşçasına gülümsedi. "Büyücülük hakkında İngilizce bir kitap" dedi.

Rosemary pakete kuşkuyla baktı. "Niçin benim almamı istediğini anlamadım."

"Öyle istemiş işte, ne yaparsın. Ve isim bir anagram. Sevgili Hutch. Her şeye bir çocuk macerası havası katmayı başarırdı, öyle değil mi?"

Birlikte yürüyerek oditoryumdan ve sonra da binadan dışarı çıktılar.

"Ben şehrin yukarı tarafına gidiyorum; seni istediğin yere bırakabilirim" dedi Grace Cardiff.

"Hayır, teşekkür ederim" dedi Rosemary. "Ben aşağı ve karşı tarafa gidiyorum."

Köşeye kadar birlikte gittiler. Törenden çıkan diğer insanlar taksi çeviriyordu; bir taksi önlerinde durdu ve taksiyi durduran iki adam Rosemary'nin binmesi için ısrar etti. Reddetmeye çalıştı ve adamlar üsteleyince Grace Cardiff'e teklif etti; ama o da kabul etmedi. "Kesinlikle olmaz" dedi. "Özel durumunun avantajlarını sonuna kadar kullan. Bebek ne zaman geliyor?"

"28 Haziran'da" dedi Rosemary. Adamlara teşekkür ederek taksiye bindi. Küçük bir taksiydi ve binmek hiç de kolay olmadı.

"İyi şanslar" dedi Grace Cardiff kapıyı kapatırken.

"Teşekkürler" dedi Rosemary, "ve kitap için de sağ ol." Şoföre, "Bramford lütfen" dedi. Taksi hareket ederken açık pencereden Grace Cardiff'e gülümsedi.

YEDİ

Rosemary paketi hemen orada, taksinin içinde açmayı düşündü; ama taksi şoförü arabasının içini ilave kül tablaları, aynalar, temizlik ve anlayış rica eden yazılarla donatmıştı ve paket kâğıdı ile ip fazlasıyla dert olacaktı. Bu yüzden önce eve gitti, ayakkabılarını, elbisesini ve kuşağını çıkardı; terliklerini ve yeni aldığı nane yeşili, çizgili, kocaman hamile gömleğini giydi.

Kapı zili çaldı ve Rosemary elinde hâlâ açılmamış paket, kapıya bakmaya gitti. Gelen Minnie'ydi; içeceği ve minik beyaz keki getirmişti. "Geldiğini duydum" dedi. "Anma bayağı kısa sürmüş olmalı."

"Güzeldi" dedi Rosemary, bardağı alırken. "Damadı ve bir başka adam, Hutch'ın nasıl biri olduğundan ve onu niçin özleyeceklerinden bahseden, küçük birer konuşma yaptı. Hepsi o kadardı." Soluk yeşil şeyden biraz içti.

"Ölçülü bir tören olmuş gibi görünüyor" dedi Minnie. "Bu saatte posta mı geldi?"

"Hayır, birisi verdi" dedi Rosemary ve biraz daha içerken, *kim, niye* verdi hususuna ve Hutch'ın bilincinin yerine gelmesi hikâyesine hiç girmemeye karar verdi.

"Bana ver, tutayım" dedi Minnie, Rosemary'nin beyaz keki alabilmesi için ve paketi ondan aldı. "Ah, teşekkürler" dedi Rosemary.

Rosemary keki yedi ve yeşil içeceği içti.

"Bir kitap mı?" dedi Minnie paketi eliyle tartarak.

"Hıhı. Postaya verecekmiş ama sonra beni göreceğini düşünerek vazgeçmiş."

Minnie gönderici adresini okudu. "Hey, bu evi biliyorum" dedi. "Gilmorelar şimdiki yerlerine taşınmadan evvel orada yaşıyorlardı."

"Aa?"

"Oraya defalarca gittim. 'Grace.' En sevdiğim isimlerden biri. Kız arkadaşlarından biri mi?"

"Evet" dedi Rosemary; açıklamaktan çok daha kolaydı ve hakikaten hiçbir önemi yoktu.

Keki ve içeceği bitirdi, Minnie'den paketi aldı ve bardağı geri verdi. "Teşekkürler" dedi gülümseyerek.

"Ne diyeceğim bak" dedi Minnie. "Roman birazdan kuru temizlemeciye gidecek; bırakılacak veya alınacak herhangi bir şeyin var mı?"

"Hayır, hiçbir şey yok. Teşekkürler."

"Biraz kestir istersen. Ne dersin?"

"Evet, öyle yapacağım. Güle güle."

Kapıyı kapattı ve mutfağa gitti, bir meyve bıçağıyla paketin ipini kesti ve kahverengi kâğıdını açtı. İçindeki kitap, J. R. Hanslet tarafından yazılmış, *All Of Them Whitches*'dı [*Tüm O Büyücüler*]. Siyah bir kitaptı, yeni değildi, altın yaldızlı falandı; ama oldukça yıpranmıştı. İlk yaprağında Hutch'ın imzası vardı ve altına *Torquay, 1934* yazılmıştı. İç kapağın en altında, üzerinde *J. Waghorn & Son, Booksellers* yazılı mavi küçük bir etiket vardı.

Rosemary, yolda sayfalarını karıştırarak oturma odasına geçti. Bazı sayfalarda, saygıdeğer görünümlü Viktoryenlerin fotoğrafları vardı ve Hutch, metnin birçok yerinin altını çizmiş ve bazı paragrafların yanına, arkadaşlıklarının Higgins-Eliza döneminde Hutch'ın kendisine ödünç vermiş olduğu kitaplardan tanıdığı, onay işaretlerinden koymuştu. Altı çizilmiş ifadelerden biri "Şeytan Karabiberi" dedikleri bir mantardı.

Cumbalı pencerelerden birinin önüne oturdu ve içindekiler kısmına baktı. Adrian Marcato ismi hemen gözüne ilişti; dördüncü bölü-

mün başlığıydı. Diğer bölümler başka insanlarla ilgiliydi ve hepsi, kitabın adından da tahmin edilebileceği üzere büyücüydü: Gilles de Rais, Jane Wenham, Aleister Crowley, Thomas Weir. Son bölümler *Büyü Uygulamaları*, *Büyücülük* ve *Satanizm*'di.

Rosemary dördüncü bölümü açtı ve yirmi küsur sayfaya şöyle bir göz gezdirdi; Marcato 1846'da Glasgow'da doğmuştu, doğduktan kısa bir süre sonra New York'a getirilmişti (altı çizili) ve 1922'de Korfu Adası'nda ölmüştü. Şeytan'ı çağırdığını iddia ettiği ve Bramford'un önünde (Hutch'ın söylediği gibi lobide değil) bir kalabalığın saldırısına uğradığı, 1896 arbedesi hakkında ve 1898'de Stockholm'de, 1899'da da Paris'te meydana gelmiş benzer olaylarla ilgili anlatımlar vardı. Hipnotize edici bakışları olan, siyah sakallı bir adamdı ve ayakta resmedildiği portresi Rosemary'ye bir an için tanıdık geldi. Diğer sayfada, karısı Hessia ve oğlu Steven ile Paris'te bir kafede otururken çekilmiş, daha az resmi bir fotoğrafı vardı (altı çizilmiş).

Hutch'ın kitabı almasını istemesinin sebebi bu muydu; Adrian Marcato hakkında detaylı bilgi edinebilmesi mi? Ama neden? Çok önceden uyarılarını yapmış ve sonradan haksız olduğunu kabul etmemiş miydi? Kitabın geri kalanını karıştırdı ve sonlarına doğru, altı çizili başka yerleri okumak için durdu. "Şu inatçı gerçekle karşı karşıyayız" diye yazıyordu birinde. "Biz ister inanalım ister inanmayalım, *onlar* kesinlikle inanıyorlar." Ve birkaç sayfa sonra şöyle yazıyordu: "Taze kanın gücüne olan evrensel inanç." Diğer yazı ise şöyleydi: "Etraflarını çevreleyen mumlar da, söylemeye gerek bile yok, siyahtı."

Elektriklerin kesildiği gece Minnie'nin getirdiği siyah mumlar Hutch'ın dikkatini çekmişti ve Roman ile Minnie hakkında sorular sormaya başlamıştı. Kitabın anlamı bu muydu? Roman ve Minnie *büyücü müydü*? Minnie otlarıyla ve tannis tılsımlarıyla, Roman ise delici bakışlarıyla? Ama büyücü diye bir şey yoktu, öyle değil mi? *Aslında.*

Hutch'ın diğer mesajını hatırladı, kitabın adının bir anagram olduğunu: *All Of Them Witches*. Harfleri kafasında evirip çevirdi, anlamlı, açıklayıcı bir şey oluşturmaya çalıştı. Başaramadı. Akılda tutmak için çok fazla harf vardı. Bir kâğıt ve bir kaleme ihtiyacı vardı. Daha da iyisi, Scrabble taşlarına.

Yatak odasından Scrabble kutusunu aldı ve tekrar cumbalı pencerenin önüne oturdu, kapalı oyun tahtasını dizlerinin üzerine yerleştirdi ve yanındaki kutudan *All Of Them Witches* yazmak için gereken harfleri aldı. Sabahtan beri hareketsiz olan bebek içinde kımıldanmaya başladı. *Doğuştan bir Scrabble ustası olacaksın,* diye düşündü, gülümseyerek. Bebek tekmeledi. "Hey, yavaş ol" dedi Rosemary.

Tahtanın üzerine taşlarla *All Of Them Witches* yazdı ve sonra başka neler yazabileceğine bakmak için taşları karıştırdı. *Comes with the fall*'u [*Sonbaharla gelir*] buldu ve birkaç dakika uğraştıktan sonra da *how is hell fact met*'i [*cehennem olgu nasıl karşılanır*]. Ne ilki ne de ikincisi herhangi bir anlam ifade ediyordu; ne de daha sonra bulduğu, *who shall meet it* [*onunla kim tanışacak*], *we choose that ill* [*o illeti biz seçeriz*] ve *if she shall come* [*eğer gelirse*]. Zaten bunlar gerçek anagram da sayılmazdı; çünkü harflerin hepsini kullanmamıştı. Bir kitabın ismi nasıl olur da sadece ve sadece onun için gizli bir anagram mesajı içerebilirdi? Hutch sayıklıyordu; Grace Cardiff öyle söylememiş miydi? Vakit kaybıydı. *Elf shot lame witch* [*Elf topal büyücüyü vurdu*]. *Tell me which fatso* [*Söyle bana hangi şişko*].

Belki de anagram olan kitabın ismi değil, yazarın ismiydi. Belki de J. R. Hanslet takma bir isimdi; durup düşününce, pek gerçek bir tınısı yoktu sahiden de.

Yeni harfleri aldı.

Bebek yeniden tekmeledi.

J. R. Hanslet, *Jan Shrelt*'di. Veya *J. H. Snartle.*

Bak işte bu *gerçekten* manidardı.

Tahtayı aldı, eğerek üzerindeki taşları kutunun içine döktü.

Kutunun ilerisinde, pencere önü divanı üzerinde duran kitabın sayfaları kendiliğinden dönmüş, Adrian Marcato'nun, karısının ve oğlunun fotoğrafının olduğu sayfa açılmıştı. Belki de Hutch, "Steven'ın" altını çizerken, kitabı açık tutmak için oraya fazlaca bastırmıştı.

Bebek içinde sakindi, hareketsizdi.

Tahtayı tekrar dizinin üzerine koydu ve bu sefer kutudan Steven Marcato yazmak için gereken harfleri aldı. İsim önünde harf harf

duruyordu; bir an baktı ve sonra hemen harflerin yerlerini değiştirmeye başladı. Hiç teklemeden ve boşa tek bir hareket yapmadan *Roman Castevet* yazdı.

Ve sonra tekrar *Steven Marcato*

Ve sonra tekrar *Roman Castevet*

Bebek belli belirsiz kıpırdadı.

Rosemary, kitaptan Adrian Marcato'yla ilgili bölüm ile *Büyücülük Uygulamaları* bölümünü okudu ve ardından mutfağa gidip biraz ton balığı, marul ve domates yerken, okuduğu şeyleri düşündü.

Kapı kilidi açılıp, kapı zinciri takılıyken ittirildiğinde, Rosemary *Büyücülük ve Satanizm* bölümünü okumaya hazırlanıyordu. Kapı zili çaldı ve Rosemary kim olduğuna bakmak üzere kapıya gitti. Gelen Guy'dı.

"Zincir de neyin nesi?" diye sordu, Rosemary onu içeri alırken. Rosemary hiçbir şey söylemeden kapıyı kapattı ve tekrar zinciri taktı.

"Problem nedir?" Elinde bir demet papatya ve Bronzini'den bir kutu vardı.

"İçeride söylerim" dedi Rosemary, Guy ona bir öpücük verirken.

"İyi misin?" diye sordu Guy.

"Evet" dedi mutfağa girerken.

"Anma nasıldı?"

"Çok güzel. Çok kısa."

"*New Yorker*'da gördüğüm gömlekten aldım" dedi yatak odasına giderken. "Hey" dedi. "*On A Clear Day* [Açık Bir Günde] ve *Skycraper* [Gökdelen]. İkisi de kaldırılıyor."

Rosemary papatyaları mavi vazoya koydu ve oturma odasına getirdi. Guy oturma odasına gelip gömleği gösterdi. Rosemary çok beğendi.

Sonra, "Roman'ın gerçekte kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Guy ona baktı, gözlerini kırpıştırdı, alnını çatıp, "Ne demek istiyorsun tatlım?" diye sordu. "Roman işte."

"Adrian Marcato'nun oğlu" dedi. "Hani şu şeytanı çağırdığını söyleyip aşağıda kalabalığın saldırısına uğrayan adamın. Roman onun oğlu Steven. 'Roman Castevet' ismindeki harflerin yerini değiştirince 'Steven Marcato' oluyor; bir anagram."

Guy, "Sana kim söyledi?" dedi.

"Hutch" dedi Rosemary. Guy'a *All Of Them Witches*'ı ve Hutch'ın mesajını anlattı. Ona kitabı gösterdi ve Guy gömleğini bir kenara bırakıp kitabı eline aldı, inceledi, kapak sayfası ile içindekiler kısmına baktı ve sonra sayfaları parmağıyla yavaşça çevirerek hepsine göz attı.

"Fotoğrafta on üç yaşında" dedi Rosemary. "Gözleri görüyor musun?"

"*Muhtemelen* sadece bir tesadüftür" dedi Guy.

"Burada yaşıyor olması da mı tesadüf? Steven Marcato'nun büyüdüğü evde?" Rosemary başını iki yana salladı. "Yaşı da tutuyor" dedi. "Steven Marcato, Ağustos 1886'da doğmuş; bu da onu bugün yetmiş dokuz yaşında yapar. Tam olarak Roman'ın yaşı. Bu bir tesadüf değil."

"Hayır, sanırım değil" dedi Guy, sayfaları çevirmeye devam ederek. "Sanırım gerçekten de o, Steven Marcato. Zavallı moruk. Böyle dengesiz bir babası varken, ismini değiştirmesine şaşmamalı."

Rosemary Guy'a tereddütle baktı ve "Onun da... babası gibi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Guy ve Rosemary'ye gülümsedi. "Bir büyücü mü? Şeytana tapan mı?"

Rosemary başıyla onayladı.

"Ro" dedi Guy. "*Dalga mı geçiyorsun? Hakikaten* böyle mi düşündün?" Güldü ve kitabı Rosemary'ye geri verdi. "Ah, Ro, tatlım" dedi.

"Bu bir inanç" dedi Rosemary. "Bir kenara itilmiş... çok eski bir inanç."

"Tamam" dedi Guy. "Peki ya *bugün?*"

"Babası bu inanç uğruna şehit olmuş" dedi Rosemary. "Ona öyle görünüyor olmalı. Adrian Marcato'nun nerede öldüğünü biliyor musun? Bir ahırda. Korfu'da. Artık orası neresiyse... Otelde oda vermedikleri için: 'Maalesef boş odamız yok.' Adrian Marcato bir ahırda ölmüş ve

o da yanındaymış. Roman. Böyle bir şey yaşadıktan sonra vazgeçeceğini mi düşünüyorsun?"

"Tatlım, 1966 yılındayız" dedi Guy.

"Bu kitap 1933'te yayımlanmış" dedi Rosemary. "Avrupa'da büyücü meclisleri varmış. Öyle deniyormuş: gruplar, cemaatler, meclisler... Avrupa'da, Kuzey ve Güney Amerika'da, Avustralya'da varmış. Hepsinin otuz üç yılda yok olup gittiğini mi düşünüyorsun? Burada bir *cemaatleri* var; Minnie ve Roman, Laura-Lousie ve Fountainler, Gilmorelar, Weeseler... O flütlü ve terennümlü partiler... Onlar *Sebt ya da esbat* ya da her neyse işte!"

"Tatlım" dedi Guy. "Dur, heyecanlanma; şöyle yapalım..."

"Neler yaptıklarını oku, Guy" dedi. Kitabı ona doğru tutup işaretparmağını açık sayfaya bastırarak, "Ritüellerinde *kan* kullanıyorlar; çünkü kanın *gücü* var ve *en fazla* gücü olan kan da *bebek* kanı, vaftiz edilmemiş bir bebeğin kanı. Ve bebeğin kanından daha fazlasını, *etini* de kullanıyorlar!" dedi.

"Tanrı aşkına Rosemary!"

"Niçin bize bu kadar dostça davranıyorlar?" diye sordu.

"Çünkü onlar dost canlısı insanlar! Manyak olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Evet! Evet. Manyak. Sihirli güçlere sahip olduklarını sanan, kendilerini masal kitaplarında anlatılan gerçek büyücülerden zanneden, *türlü türlü sapıkça ritüeller ve işler yapan* manyaklar bunlar; çünkü hasta ruhlu ve dengesizler!"

"Tatlım..."

"Minnie'nin bize getirdiği o siyah mumlar, kara ayindendi! Hutch o mumları görünce anladı. Ve oturma odalarının ortası boş... Neden dersin? Ayin yaparken *yer* olsun diye."

"Tatlım" dedi Guy. "Yaşlı insanlar ve birtakım yaşlı arkadaşları var ve Dr. Shand bir parça blok flüt çalabiliyor. Siyah mumları, aşağıdaki hırdavatçı dükkânından alabilirsin ya da kırmızı ya da yeşil ya da mavi olanları. Oturma odaları bomboş; çünkü Minnie dekorasyondan anlamıyor. Roman'ın babası delinin tekiymiş; tamam ama, bu Roman'ın da deli olduğunu düşünmek için yeterli bir sebep değil."

"Bir daha bu eve adım atamazlar" dedi Rosemary. "Her ikisi de. Veya Laura-Louise veya diğerlerinden biri de. Bebeğime on beş metreden fazla yaklaşamazlar."

"Roman'ın ismini değiştirmiş olması babası gibi olmadığını *kanıtlıyor*" dedi Guy. "Eğer onun gibi olsaydı ismiyle gurur duyar ve onu değiştirmezdi."

"İsmini falan değiştirmedi" dedi Rosemary, "sadece harflerin yerlerini değiştirdi. İsmini bırakıp tamamen yeni bir isim almadı. Böylece otellere gittiğinde sorun yaşamıyordur." Guy'dan uzaklaşıp Scrabble setinin durduğu pencereye gitti. "Bir daha buraya gelmelerine izin vermeyeceğim" dedi. "Ve bebek yeterince büyür büyümez de burayı devredip başka bir yere taşınmak istiyorum. Onları yakınımızda istemiyorum. Hutch haklıydı; buraya hiç taşınmamalıydık." Eliyle kitabı sıkıca kavrayarak pencereden dışarı baktı; titriyordu.

Guy bir an ona baktı. "Peki ya Dr. Sapirstein; o da mı cemaatten?" diye sordu.

Rosemary dönüp Guy'a baktı. "Neticede" dedi Guy, "manyak doktorlar var, öyle değil mi? Muhtemelen en büyük arzusu, uçan süpürgesiyle evlere gidip hasta muayene etmektir."

Rosemary tekrar pencereye döndü; yüzünde sakin bir ifade vardı. "Hayır, onlardan biri olduğunu düşünmüyorum" dedi. "O... fazla zeki."

"Ayrıca da Yahudi" dedi Guy ve güldü. "Eh, McCarthyvari karalama kampanyandan en azından *bir kişiyi* muaf tutmana sevindim. Cadı avının âlâsı burada! Ve yardım ve yataklık suçlamalarının."

"Onların büyücü olduğunu söylemiyorum" dedi Rosemary. "Gerçek *güçleri* olmadığını biliyorum. Fakat bu insanlar inanıyorlar, biz inanmasak da; tıpkı ailemin Tanrı'nın dualarını duyduğuna ve ekmeğin İsa'nın bedeni olduğuna inandığı gibi. Minnie ve Roman *kendi* dinlerine inanıyorlar; ona inanıyorlar ve onu uyguluyorlar. Eminim ki uyguluyorlar ve ben bebeğimin emniyeti konusunda hiçbir risk almayacağım."

"Burayı devretmeyeceğiz ve buradan taşınmayacağız" dedi Guy.

"Evet, taşınacağız" dedi Rosemary, Guy'a dönerek.

Yeni gömleğini aldı. "Bu konuda daha sonra konuşuruz" dedi.

"Sana yalan söyledi" dedi Rosemary. "Babası yapımcı değildi. Tiyatroyla hiçbir alakası yoktu."

"Tamam, palavracının teki" dedi Guy. "Kim değil ki?" Yatak odasına gitti.

Rosemary Scrabble setinin başına oturdu. Kutuyu kapattı, sonra kitabı açtı ve son bölümü tekrar okumaya başladı: *Büyücülük ve Satanizm*.

Guy geri geldi. Gömleği bırakmıştı. "O kitabı daha fazla okumaman gerektiğini düşünüyorum" dedi.

Rosemary, "Sadece bu bölümü okumak istiyorum" dedi.

"Bugün olmaz tatlım" dedi Guy, yanına gelerek. "Kendini yeterince telaşlandırdın; bu ne senin için ne de bebek için iyi." Elini uzattı ve Rosemary'nin kitabı vermesini bekledi.

"Telaşlı değilim" dedi Rosemary.

"Titriyorsun" dedi Guy, "*son* beş dakikadır titriyorsun. Hadi ver şu kitabı bana. Yarın okursun."

"Guy..."

"Hayır" dedi Guy. "Ciddiyim. Hadi ver şunu bana."

Rosemary, "Off" dedi ve kitabı verdi. Guy kitaplığa gitti ve kitabı uzanabildiği en üst rafa, iki Kinsey Raporu'nun üzerine koydu.

"Yarın okursun" dedi. "Bugün zaten yeterince stres yaşadın; anma töreni falan..."

SEKİZ

Dr. Sapirstein hayret içindeydi. "Olağanüstü" dedi. "Kesinlikle olağanüstü. İsmi ne demiştin, Machado mu?"

"Marcato" dedi Rosemary.

"Fantastik" dedi Dr Sapirstein. "Hiçbir fikrim yoktu. Sanırım bir seferinde bana babasının kahve ithalatçısı olduğunu söylemişti. Evet, hatırlıyorum, kalite kategorileri ve öğütme yöntemleri üzerine uzun uzun konuşmuştu."

"Guy'a da yapımcı olduğunu söyledi."

Dr. Sapirstein başını iki yana salladı. "Gerçeğin onu utandırmasına şaşırmamak gerek" dedi. "Ve ayrıca, senin kızgın olman da normal. Eminim ki Roman babasının inandığı garip şeylerin hiçbirine inanmıyordur; ama yine de onun kapı komşunuz olmasından son derece rahatsız olmanı anlıyorum."

"Onunla ya da Minnie'yle bir alakam olsun istemiyorum" dedi Rosemary. "Belki haksızlık ediyorum; ama bebeğin güvenliği söz konusuyken işi hiçbir şekilde şansa bırakmak istemiyorum."

"Mutlaka" dedi Dr. Sapirstein. "Her anne aynı şeyleri hisseder."

Rosemary öne doğru eğildi. "Sizce" dedi, "Minnie'nin o içeceklerin veya keklerin içine zararlı bir şey koyuyor olma ihtimali var mı?"

Dr. Sapirstein güldü. "Özür dilerim hayatım" dedi, "gülmek istemedim; ama gerçekten de, böylesine iyi kalpli, yaşlı bir kadının, be-

beğin esenliğiyle bu denli ilgilenen... Hayır, sana zararlı bir şey vermiş olma ihtimali yok. Öyle bir şey olsaydı, işaretlerini çok önceden görmüş olurdum, sende ya da bebekte."

"Onu dahili telefondan aradım ve kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Ondan artık bir şey almayacağım."

"Zorunda değilsin" dedi Dr. Sapirstein. "Sana bu son birkaç haftada daha etkili olacak birtakım haplar verebilirim. Bir bakıma bu, Minnie ve Roman'ın sorununa da çözüm olabilir."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Rosemary.

"Gitmek istiyorlar" dedi Dr. Sapirstein, "hem de pek yakında. Biliyorsun, Roman iyi değil. Aslına bakarsan, tamamen aramızda kalsın ama, bir ya da iki aydan fazla ömrü kalmadı. En sevdiği şehirleri ziyaret etmek istiyor ve tam bebek doğmadan önce gitmelerinden ötürü onlara darılmandan korkuyorlardı. Bana da konuyu evvelsi gece açtılar; senin bu durumu nasıl karşılayacağın konusunda fikrimi almak istediler. Sana yolculuğun gerçek sebebini söyleyip seni üzmek istemiyorlar."

"Roman'ın iyi olmamasına üzüldüm" dedi Rosemary.

"Ama gitme ihtimalinden ötürü de memnun oldun?" dedi Dr. Sapirstein gülümseyerek. "Her şeyi göz önüne alırsak" dedi, "tamamen makul bir tepki. Şöyle yapsak Rosemary: Ben onlara seninle bu konuyu konuştuğumu ve senin gitmelerine kesinlikle gücenmeyeceğini söyleyeyim ve sen de onlar gidene kadar, ki büyük olasılıkla bu pazar gününe kadar, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam et. Roman'a gerçek kimliğini öğrendiğini belli etme. Eminim, eğer bildiğini öğrenirse utanacak ve üzülecektir; sadece üç ya da dört gün için onu üzmeye değmez."

Rosemary bir an için sustu, sonra, "Pazar günü gideceklerinden emin misiniz?" dedi.

"İstediklerini biliyorum" dedi Dr Sapirstein.

Rosemary düşündü ve "Tamam" dedi. "Eskisi gibi davranmaya devam edeceğim; ama yalnızca pazar gününe kadar."

"İstersen" dedi Dr. Sapirstein, "haplarını yarın sabah gönderebilirim. Minnie içeceğini ve kekini getirdiğinde, onları atıp hapları alabilirsin."

"Harika olur" dedi Rosemary. "Böylesi beni daha mutlu eder."

"Şu an en önemli şey bu" dedi Dr. Sapirstein. "Senin mutlu olman."

Rosemary gülümsedi. "Eğer erkek olursa ismini Abraham Sapirstein Woodhouse koyabilirim" dedi.

"Tanrı korusun" dedi Dr. Sapirstein.

Guy, haberleri duyunca en az Rosemary kadar mutlu oldu. "Roman'ın uzatmaları oynuyor olmasına üzüldüm" dedi, "ama gidiyor olmalarına da senin adına sevindim. Eminim kendini çok daha rahat hissedeceksin."

"Evet, öyle" dedi Rosemary. "Şimdiden rahatladım, bilmek bile iyi geldi.

Görünüşe bakılırsa, Dr. Sapirstein, Rosemary'nin sözde duygularını vakit kaybetmeden Roman'a yetiştirmişti; çünkü hemen o akşam Minnie ve Roman uğrayıp Avrupa seyahatine çıkacaklarını haber verdi. "Pazar sabah onda" dedi Roman. "Paris'e aktarmasız uçuyoruz; bir hafta kadar kalıp, Zürih'e geçeceğiz. Sonra Venedik'e, sonra da Yugoslavya'ya, dünyanın en güzel şehri Dubrovnik'e.

"Kıskançlıktan çatlamak üzereyim" dedi Guy.

Roman Rosemary'ye, "Çok damdan düşer gibi olmadı, değil mi hayatım?" dedi. Derin bakışlarından entrikacı bir parıltı geçti.

"Dr. Sapirstein, gitme planlarınızdan bahsetti" dedi Rosemary.

Minnie, "Bebek doğana kadar kalmayı çok isterdik..." dedi.

"Saçmalamayın" dedi Rosemary, "havalar da düzelmişken."

"Size bir sürü fotoğraf yollarız" dedi Guy.

"Seyahat tutkusu alevlenince" dedi Minnie, "Roman'ı tutmak imkânsız."

"Doğru, doğru" dedi Roman. "Hayat boyu seyahat ettikten sonra bir şehirde bir yıldan fazla kalmak adeta imkânsız. Japonya ve Filipinler'den döneli tam on dört ay oluyor."

Roman onlara Dubrovnik'in, Madrid'in ve Skye Adası'nın insanı büyüleyen yanlarını anlattı. Rosemary onu izlerken, gerçekte arkadaş canlısı ihtiyar bir geveze mi yoksa deli bir babanın deli oğlu mu olduğunu merak etti.

Ertesi gün Minnie, içeceği ve keki bırakıp gitme konusunda yaygara etmedi; gitmeden önce yapılacaklar listesindeki işleri tamamlamak için dışarı çıkması gerekiyordu. Rosemary, ona diş macunu, dramamine ve kuru temizlemecideki elbisesini almayı teklif etti. Rosemary, içeceği ve keki atıp Dr. Sapirstein'ın yolladığı büyük kapsüllerden birini yutarken kendini azıcık gülünç hissetti.

Cumartesi sabahı Minnie, "Roman'ın babasının kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Rosemary başını evet anlamında salladı; şaşkındı.

"Bize soğuk davranmaya başlamandan anlamıştım" dedi Minnie.

"Ah, özür dileme hayatım; sen ne ilksin ne de sonuncu olacaksın. Seni suçladığımı söyleyemem. Ah, zaten ölü olmasaydı, o çatlak bunağı kendim öldürürdüm! O adam zavallı Roman'ın laneti oldu! Bu yüzden seyahat etmeyi seviyor; insanlar kim olduğunu öğrenmeden bulunduğu yerden ayrılmak istiyor. Lütfen bildiğini ona belli etme, olur mu? Sana ve Guy'a çok düşkün ve bildiğinizi anlarsa kalbi paramparça olur. Kederden uzak, mutlu bir seyahat yapmasını istiyorum; çünkü muhtemelen bu sonuncusu olacak. Seyahatlerinin yani. Buzluğumdaki bozulabilecek şeyleri ister misin? Birazdan Guy'ı yollarsın, ona veririm."

Laura-Louise, cumartesi gecesi, on ikinci kattaki küçük, karanlık, tannis kokan dairesinde bir *bon voyage* partisi verdi. Weeseler ve Gilmorelar geldi; kedisi Flash'la birlikte Bayan Sabatini ile Dr. Shand da. (Rosemary blok flüt çalanın Dr. Shand olduğunu Guy'ın nereden bildiğini merak etti ve enstrümanın flüt veya klarnet değil de blok flüt olduğunu da.) Roman, yolculuk programlarını anlattı; Roma'ya ve Floransa'ya uğramayacaklarına inanamayan Bayan Sabatini şaşırdı. Laura-Louise ev yapımı kurabiye ve hafif alkollü bir meyve kokteyli ikram etti. Sohbet konusu kasırgalara ve sivil haklara geldi. Rosemary, Omaha'daki teyzelerine ve amcalarına benzeyen bu insanları seyredip dinlerken, gerçekte onların bir büyücü cemaati olduklarına inanmaya devam etmekte zorlandı. Ufak tefek Bay Wees, Guy'ın Martin Luther King hakkında söylediklerini dinliyordu; bu kadar çelimsiz bir ihtiyar, kendini büyü yaparken, tılsım

hazırlarken rüyasında bile görebilir miydi? Ve Laura-Louise gibi pasaklı bir yaşlı kadın ve Minnie ve Helen Wees; bu kadınlar sözde dini orjilerde çırılçıplak çılgınca dans edebilir miydi? (Hoş, onları o şekilde görmemiş miydi? Hepsini çıplak görmemiş miydi? Hayır, hayır, o bir rüyaydı; çok ama çok eskiden görmüş olduğu, vahşi bir rüya.)

Fountainler, Dr. Sapirstein ve Rosemary'nin ismini bilmediği iki üç kişi daha, Roman ve Minnie'ye iyi yolculuklar dilemek üzere telefon etti; Laura-Louise, Roman'a ortaklaşa alınan bir hediye verdi: domuz derisinden taşıma çantasının içinde bir transistörlü radyo. Roman belagatli bir teşekkür konuşmasıyla hediyeyi kabul etti; sesi ara ara çatlamıştı. Öleceğini biliyor, diye düşündü Rosemary ve onun için gerçekten üzüldü.

Guy, Roman'ın itirazlarına rağmen, ertesi sabah yardım etmek için üsteledi; saatin alarmını sekiz otuza kurdu ve alarm çaldığında üzerine bir gabardin pantolon ve bir tişört geçirip Minnie ve Roman'ın kapısına gitti. Rosemary de nane rengi hamile gömleğiyle onunla birlikte gitti. Taşınacak pek az şey vardı: iki bavul ve bir şapka kutusu. Minnie boynuna bir fotoğraf makinesi, Roman da yeni radyosunu asmıştı. "Birden fazla bavula ihtiyacı olan" dedi Roman kapı kilidini iki kere kilitlerken, "seyyah değil turisttir."

Kaldırımda kapıcı, düdüğünü yaklaşan arabalara öttürürken, Roman biletleri, pasaportları, seyahat çeklerini ve Fransız paralarını kontrol etti. Minnie Rosemary'yi omuzlarından tuttu. "Biz nerede olursak olalım" dedi, "düşüncelerimiz hep seninle olacak bir tanem; sen yine mutlu ve zayıf olana, tatlı küçük oğlunu veya kızını güven içinde kollarına alana kadar."

"Teşekkür ederim" dedi Rosemary ve Minnie'yi yanağından öptü. "Her şey için teşekkürler."

"Guy'a söyle bize bol bol fotoğraf göndersin, duydun mu?" dedi Rosemary'yi öperken.

"Tabii, tabii" dedi Rosemary.

Minnie Guy'a döndü. Roman Rosemary'nin elini tuttu. "Sana şans dilemeyeceğim" dedi. "Çünkü ihtiyacın olmayacak. Çok mutlu bir hayatın olacak."

Rosemary Roman'ı öptü ve "Harika bir seyahat dilerim" dedi, "ve sağ salim dönün."

"Kim bilir" dedi Roman gülümseyerek. "Belki Dubrovnik'te ya da Pescara'da ya da Mayorka'da kalabilirim. Göreceğiz bakalım..."

"Geri gelin" dedi Rosemary ve bunu içten söylediğini fark etti. Roman'ı tekrar öptü.

Bir taksi geldi. Guy ve kapıcı, valizleri sürücünün yanındaki koltuğa koydu. Minnie omzuyla yüklenerek, homurdanarak ve beyaz elbisesinin koltukaltları terleyerek taksiye bindi. Roman onun yanına sıkıştı. "Kennedy Havaalanı" dedi, "TWA Binası."

Taksinin açık penceresinden daha fazla vedalaşma ve öpüşme olmadı. Rosemary ve Guy uzaklaşan taksiye el salladı. Taksinin bir penceresinden eldivensiz, diğer penceresinden ise beyaz eldivenli, sallanan bir el çıktı.

Rosemary beklediğinden daha az mutluydu.

O öğleden sonra, birkaç bölüm okumak ve belki de aptalca ve gülünç bulmak için *All Of Them Witches*'ı aradı. Kitap gitmişti. Ne Kinsey Raporları'nın üzerinde ne de görebildiği herhangi başka bir yerdeydi. Guy'a sordu ve Guy kitabı çöpe attığını söyledi. Perşembe sabahı.

"Özür dilerim tatlım" dedi, "ama o şeyi daha fazla okuyup kendini harap etmeni istemedim."

Rosemary şaşkın ve kızgındı. "Guy" dedi. "O kitabı bana Hutch *verdi*. Onu bana *bıraktı*."

"O kısmını hiç düşünmedim" dedi Guy. "Sadece kendini üzmeni istemedim. Özür dilerim."

"Yaptığın *korkunç* bir şey."

"Özür dilerim, Hutch aklıma gelmedi."

"Onu bana Hutch verme*miş* olsa bile, başka birinin kitaplarını çöpe atamazsın. Eğer bir şeyi okumak istersem okurum."

"Özür dilerim" dedi Guy.

Bu hadise gün boyu Rosemary'yi rahatsız etti. Ve Guy'a sormak istediği bir şeyi unutmuştu; bu da onu rahatsız etti.

Unuttuğu şeyi akşam hatırladı. Evlerine pek de uzak olmayan bir restorandan, La Scala'dan, yürüyerek dönüyorlardı. "Dr. Shand'ın blok flüt çaldığını nereden biliyorsun?" dedi Rosemary.

Guy anlamadı.

"Geçen gün" dedi, "kitabı okuduğum gün tartıştığımızda, Dr. Shand'ın bir parça blok flüt çalabildiğini söyledin. Nereden biliyordun?"

"Ah" dedi Guy. "Bana kendisi söyledi. Uzun zaman önce. Ben ona bir iki kez flüt sesi gibi bir şey duyduğumuzu söyledim, o da bana kendisinin çaldığını söyledi. Nereden bildiğimi *düşündün* ki?"

"Düşünmedim" dedi Rosemary. "Sadece merak ettim, hepsi o kadar."

Rosemary uyuyamadı. Sırtüstü yatıp tavana bakarak surat astı. İçinde bebek gayet güzel uyuyordu; ama Rosemary'yi uyku tutmuyordu. Kendini tedirgin ve endişeli hissediyordu; ama ne için endişelendiğini bilmiyordu.

Eh, elbette *bebek* için endişeleniyordu ve bir şeyler yolunda gitmezse diye. Son zamanlarda egzersizlerinden kaytarmıştı. Bir daha *kaytarmak* yoktu; ant olsun.

Sahiden pazartesi olmuştu bile, ayın on üçü. On beş gün daha kalmıştı. İki hafta. Son iki haftada muhtemelen bütün kadınlar kendilerini tedirgin ve diken üstünde hissediyor olmalıydı. Ve mide bulantısından ve hep sırtüstü yatmanın yorgunluğundan uyuyamıyor olmalıydılar! Her şey bittikten sonra yapacağı ilk şey, bir yastığa sarılıp yüzünü gömerek yirmi dört saat kesintisiz yüzükoyun uyumak olacaktı.

Minnie ve Roman'ın dairesinden bir ses duydu; ama ya üst ya da alt kattan geliyor olmalıydı. Çalışan klimanın sesi diğer sesleri maskeliyor ve ayırt edilmez hale getiriyordu.

Şu an Paris'e varmış olmalıydılar. Şanslı insanlar. Bir gün o ve Guy da gidecekti, üç sevimli çocukla beraber. Bebek uyandı ve hareket etmeye başladı.

DOKUZ

Rosemary pamuk topları, pamuklu çubuk, talk pudrası ve bebek losyonu satın aldı; bebek bezi servisiyle anlaştı ve komodinin çekmecelerindeki bebek kıyafetlerini yeniden düzenledi. Bebek kartlarını ısmarladı; Guy ismi ve tarihi daha sonra telefonla bildirecekti. Küçük bir kutu dolusu, fildişi rengi zarfa adres yazdı ve pul yapıştırdı. *Summerhill* adında, görünen o ki hoşgörüyle çocuk yetiştirme savını çürütülemez bir biçimde savunan bir kitap okudu ve okuduklarını Sardi's East'te Elise ve Joan'la tartıştı.

Rosemary kasılmaları hissetmeye başladı; bir gün bir tane, ertesi gün yine bir tane, sonraki gün hiç ve sonra iki tane.

Paris'ten bir kartpostal geldi, üzerinde Arc de Triomphe'un bir resmi vardı ve düzgün bir el yazısıyla İkiniz *de aklımızdasınız. Hava güzel, yemekler kusursuz. Uçuşumuz mükemmeldi. Sevgiler, Minnie,* yazıyordu.

Bebek içinde aşağı indi. Doğmaya hazırdı.

24 Haziran Cuma günü, öğleden sonra erken saatlerde, 25 tane daha zarf almak için gittiği, Tiffany's'in kırtasiye bölümünde, Guy'ın eski vokal koçu Dominick Pozzo ile karşılaştı. Kısa boylu, koyu tenli, kambur, hırıltılı ve nahoş sesli bir adamdı; Rosemary'nin elini tuttu ve gerek

onun görünüşüne gerek kendi payını tamamen reddettiği, Guy'ın son zamanlardaki iyi talihine iltifat etti. Rosemary ona, Guy'ın yeni sözleşme imzaladığı oyunu anlattı ve Warner Bros.'un yaptığı son tekliften bahsetti. Dominick çok memnun oldu; şimdi, Guy'ın onun koçluğundan yoğun biçimde faydalanmasının tam vakti olduğunu söyledi. Nedenini açıkladı, Rosemary'ye Guy'a onu aratacağına dair söz verdirdi ve son iyi dileklerden sonra asansörlere doğru yöneldi. Rosemary onu kolundan yakaladı. "Sana *The Fantasticks* biletleri için teşekkür edemedim" dedi. "Çok beğendim. Herhalde Londra'daki şu Agatha Christie oyunu gibi sonsuza kadar devam edecek."

"*The Fantasticks* mi?" dedi Dominick.

"Guy'a bir çift bilet vermiştin. Ah, çok zaman oldu. Sonbaharda. Bir arkadaşımla beraber gittim. Guy daha önce izlemişti."

"Guy'a *The Fantasticks* için bilet vermedim" dedi Dominick.

"Verdin. Geçen sonbahar."

"Hayır, hayatım. *The Fantasticks* için *kimseye* bilet vermedim; verecek biletim hiç olmadı. Yanılıyorsun."

"Senden aldığını söylediğine eminim" dedi Rosemary.

"O zaman *o* yanılıyor" dedi Dominick. "Ona beni aramasını söyle, tamam mı?"

"Tamam. Tamam, söylerim."

Garip, diye düşündü Rosemary, 5. Cadde'de karşıdan karşıya geçmek üzere beklerken. *Guy* biletleri Dominick'in verdiğini söyle*mişti*, emindi. Dominick'e bir teşekkür kartı göndermeyi düşündüğünü ve sonra gerekli olmadığına karar verdiğini hatırlıyordu. Yanılıyor *olamazdı.*

Yürü, dedi trafik ışığı ve Rosemary karşıya geçti.

Ama Guy da yanılıyor olamazdı. Haftanın her günü bedava bilet almıyordu; biletleri kimin verdiğini hatırlıyor *olmalıydı.* Ona kasten yalan mı söylemişti? Belki de biletleri kimse ona vermemişti; onları yolda bulmuş ve cebe atmıştı. Hayır, tiyatroda olay çıkabilirdi; Guy Rosemary'yi böyle bir şeye maruz bırakmayı göze alamazdı.

57. Sokak'tan batıya doğru yürüdü. Önünde bebeğin yarattığı kocaman göbekle yavaş yavaş yürüyordu ve bebeğin onu öne çeken ağırlı-

ğını taşımaktan beli ağrıyordu. Sıcak ve nemli bir gündü; hava şimdiden otuz üç dereceydi ve ısınmaya devam ediyordu. Rosemary ağır ağır yürüdü.

O akşam bir sebeple evden gitmesini mi istemişti? Gişeye gidip biletleri kendisi mi almıştı? Rolünü çalışabilmek için yalnız mı kalmak istemişti? Ama durum bu olsa, numara yapmasına gerek olmazdı; eski tek odalı dairelerinde, birçok kez Rosemary'den birkaç saatliğine dışarı çıkmasını rica etmişti ve o da seve seve kabul etmişti. Ama çoğu zaman Rosemary'nin kalmasını, suflörlük ve seyircilik yapmasını isterdi.

Bir kız mıydı? Birkaç saatin yetmediği ve Rosemary'nin eve döndüğünde, parfümünün kokusundan kurtulmaya çalıştığı için Guy'ı duşta bulduğu, eski sevgililerinden biri miydi? Hayır, o gece daire parfüm değil tannis kökü kokuyordu; tılsımı folyoya sarmak zorunda kalmıştı. Ve Guy gecenin bir kısmını bir başkasıyla geçirmiş olan biri için fazla enerjik ve aşk doluydu. Onunla alışılmadık biçimde, sert bir şekilde sevişmişti; sonra Guy uyurken, Minnie ve Romanlardan gelen flüt ve terennüm seslerini duymuştu.

Hayır, flüt değil. Dr. Shand'ın blok flütü.

Acaba Guy Dr. Shand'ın blok flüt çaldığını buradan mı biliyordu? Akşam o da mı oradaydı? Bir sebt ayininde...

Rosemary durdu ve Henri Bendel'in vitrinine baktı; çünkü artık büyücüleri, meclislerini, bebeğin kanını ve Guy'ın orada olduğunu düşünmek istemiyordu. Şu aptal Dominick'le neden karşılaşmıştı ki? Bugün hiç dışarı çıkmamalıydı. Çok sıcak ve yapış yapıştı.

Vitrinde Rudi Gernreich gibi görünen, ahududu rengi, krep bir elbise vardı. Salıdan sonra, tekrar eski formuna döndüğünde, gelip fiyatını soracaktı. Ve limon sarısı, düşük belli pantolon ile ahududu rengi bluzun da...

Ama eninde sonunda devam etmek zorundaydı. Bebek içinde kıpırdanırken, yürümeye ve düşünmeye devam etmek.

Guy'ın çöpe atmış olduğu kitapta, kabul seremonilerinden bahsediliyordu. Yeni üyeler antiçme, vaftiz, bedeni yağlama ve bir "büyücü işaretiyle" damgalanma eşliğinde cemaate bağlanıyorlardı. Guy'ın büyücü cemaatine katılmış (*Duşa, tannis ile yağlandığından, onun koku-*

sundan kurtulmak için girmiş) olması mümkün müydü? Onlardan biri olması (hayır, bu imkânsızdı!) ve vücudunun bir yerinde bir üyelik işareti bulunması mümkün müydü?

Omzunda ten rengi bir yara bandı vardı. Philedelphia'da soyunma odasındayken omzundaydı (Rosemary sorduğunda, "Şu lanet olası sivilce" demişti) ve birkaç ay önce bant yine omzundaydı ("Aynı sivilce değildir umarım!" demişti Rosemary). Hâlâ omzunda mıydı?

Bilmiyordu. Guy artık çıplak yatmıyordu. Eskiden yatardı; özellikle de sıcak havalarda. Artık, aylardan beri yatmıyordu. Şimdi her gece pijama giyiyordu. Onu en son ne zaman çıplak görmüştü?

Bir araba Rosemary'ye korna çaldı; 6. Cadde'den karşıya geçiyordu. "Tanrı aşkına, hanımefendi" dedi arkasından bir adam.

Ama neden, *neden?* O *Guy*'dı; yapacak daha iyi bir işi, bir amaç edinmek ve kendine saygı beslemek için başka yolu olmayan, üşütük bir ihtiyar değildi. Bir *kariyeri* vardı; yoğun, heyecan verici, her geçen gün daha iyiye giden bir kariyer! Asalara, cadı bıçaklarına, tütsülüklere ve ıvır zıvıra... Weeselere, Gilmorelara, Minnie ve Roman'a ihtiyacı mı vardı? Ona başka yerde bulamayacağı ne verebilirlerdi?

Soruyu daha kendine sormadan cevabı biliyordu. Soruyu formüle etmek, yanıtıyla yüzleşmeyi ötelemek içindi.

Donald Baumgart'ın kör olması.

Eğer inanırsan.

Ama o inanmıyordu. İnanmıyordu.

Gel gör ki, Donald Baumgart, cumartesiden sadece birkaç gün sonra kör olmuştu. Guy tüm gün evde oturmuş, çalan her telefona bakmıştı. Haber bekliyordu.

Donald Baumgart'ın kör olmasını.

Sonrası çorap söküğü gibi gelmişti: oyun, eleştiriler, yeni oyun, film teklifi... Belki Guy'ın *Greenwich Village*'daki rolü de Donald Baumgart'a gidecekti, eğer Guy'ın bir büyücüler (belki) cemaatine (belki) katılmasından (belki) bir iki gün sonra açıklanamaz bir şekilde kör olmasaydı.

Düşmanına görme veya işitme duyusunu kaybettirecek büyüler vardı; kitapta yazıyordu. *All Of Them Witches*'ta. Tüm bir cemaatin

(Guy değil!) zihinsel gücü, kötücül iradelerden oluşan bir batarya, seçilen kurbanı kör, sağır veya felç edebilir ve nihayet öldürebilirdi.

Felç edebilir ve nihayet öldürebilirdi.

"Hutch?" dedi yüksek sesle, Carnegie Hall'un önünde hareketsiz durarak. Annesinin elinden tutan küçük bir kız başını kaldırıp ona baktı.

O akşam kitabı okuyordu ve ertesi gün buluşmak istemişti. Ona Roman'ın Steven Marcato olduğunu söylemek için. Ve Guy randevudan haberdardı ve öğrendiğinde dışarı –ne için, dondurma mı?– çıkmış, Minnie ve Roman'ın zilini çalmıştı. Alelacele bir toplantı mı düzenlenmişti? Birleşik zihinsel güç... Ama Hutch'ın ona söyleyeceğini nereden biliyorlardı? Rosemary'nin kendisi bilmiyordu; sadece Hutch'ın kendisi biliyordu.

Diyelim ki şu "tannis kökü", "tannis kökü" falan değildi. Hutch adını daha önce hiç duymamıştı, öyle değil mi? Diyelim ki tannis kökü, kitapta şu altını çizmiş olduğu şeydi; Şeytan Mantarı ya da her neyse işte. Roman'a araştıracağını söylemişti; bu bile Roman'ı ürkütmeye yetmez miydi? *Ve hemen o anda ve oracıkta Roman, Hutch'ın eldivenlerinden birini almıştı*; çünkü kurbana ait bir eşya olmadan büyü yapılamazdı! Ve sonra da Guy onlara ertesi sabahki randevuyu haber vermişti; onlar da işi şansa bırakmayıp işe koyulmuşlardı.

Ama hayır, Roman Hutch'ın eldivenini almış olamazdı; Rosemary onu bizzat kendisi içeri almış, sonra da uğurlamıştı. Her ikisinde de onunla birlikte yürümüştü.

Eldiveni alan *Guy*'dı. Makyajını bile silmeden eve koşmuş –*asla* yapmadığı bir şey– ve tek başına elbise dolabına gitmişti. Roman onu aramış ve "Şu Hutch denen adam, 'tannis kökünden' şüpheleniyor. Eve git ve eşyalarından birini al; ne olur ne olmaz!" demiş olmalıydı. Ve Guy itaat etmişti. Donald Baumgart'ın kör olmasını sağlamak için.

55. Sokak'ta trafik ışığında beklerken, el çantasını ve zarfları koltuğunun altına sıkıştırdı, boynundaki zincirin kopçasını açtı, zinciri ve tannis kökünü elbisesinin içinden çıkardı ve ikisini birden kanalizasyon ızgarasından aşağı bıraktı.

"Tannis kökü" buraya kadarmış. Şeytan Mantarı.

O kadar korkmuştu ki ağlamak istedi.

Çünkü Guy'ın onlara başarısına karşılık ne verdiğini biliyordu.

Bebeği. Ayinlerde kullanmak için.

Guy, Donald Baumgart kör olana kadar hiç bebek *istememişti.* Hareket edişini hissetmekten hoşlanmıyordu; bebek hakkında konuşmaktan da. Adeta kendi bebeği değilmiş gibi uzak duruyor ve başka şeylerle meşgul oluyordu.

Zira bebeği onlara verdiğinde bebeğe ne yapacaklarını biliyordu.

Evde, şükürler olsun ki gölge ve serin olan evde, kendisine delice şeyler söylememeyi telkin etti. *Dört gün sonra bebeğini doğuracaksın, Aptal* Kız. Belki daha *da önce. Gerginsin ve bir tahtan eksik ve birbiriyle tamamen alakasız bir dizi tesadüften* çılgınca bir zulüm vakası *yaratıyorsun. Büyücü diye bir şey yok. Büyü diye bir şey yok. Hutch'ın ölümü, doktorlar teşhis koyamamış olsa da doğal sebeplerdendi. Aynı şey Donald Baumgart'ın körlüğü için de geçerli. Ve söyle bakalım, Guy, Donald Baumgart'ın eşyalarından birini nasıl ele geçirdi? Gördün mü Salak Kız? Çılgın teorilerin biraz didikleyince paramparça oluyor.*

Ama Guy neden biletler hakkında yalan söylemişti?

Soyundu, uzun ve serin bir duş aldı. Banyoda kendi etrafında hantalca dönüp durdu ve sonunda yüzünü akan suya çevirip düşünmeye çalıştı, mantıklı ve akılcı bir biçimde.

Yalan söylemesinin başka bir nedeni *olmalıydı.* Belki bütün günü Downey's'te takılarak geçirmişti, evet ve biletleri de oradaki tayfadan birinden almıştı; eğer öyleyse, saçma sapan takıldığını bilmemesi için biletleri Dominick'ten aldığını söylemez miydi?

Tabii ki söylerdi.

Ama niçin aylardır Rosemary'nin karşısına çıplak çıkmıyordu?

Neyse, o kahrolası tılsımı atmış olduğuna memnundu. Çok ama çok önce atmalıydı. Hatta en baştan, Minnie tılsımı ona verdiğinde, kabul etmemeliydi. Tiksindirici kokusundan kurtulmak ne büyük bir mutluluktu! Kurulandı ve vücuduna kolonya serpti, bol bol.

Guy karşısına çıplak çıkmıyordu; çünkü isilik gibi bir şey olmuştu ve utanıyordu. Aktörler kibirli olur, değil mi? Bu kadar basit.

Fakat kitabını niye atmıştı? Niye Minnie ve Romanlarda o kadar vakit geçiriyordu? Donald Baumgart'ın kör olma haberini niye beklemişti? Ve tam Hutch eldivenini kaybetmeden önce, makyajını bile silmeden niye koşarak eve gelmişti?

Saçlarını fırçaladı ve topladı, sutyenini ve külotunu giydi. Mutfağa gitti ve iki bardak soğuk süt içti.

Bilmiyordu.

Bebek odasına gitti. Bebeğin küvetini duvarın önünden çekti ve duvar kâğıdını bebeğin banyo yaparken sıçratacağı sulardan korumak için duvara bir naylon raptiyeledi.

Bilmiyordu.

Deliriyor mu yoksa aklı başına mı geliyor, bilmiyordu. Büyücülerin sadece gücü arzuladıklarını mı yoksa gerçek ve etkin güce sahip mi olduklarını; Guy'ın müşfik bir koca mı yoksa bebeğin ve kendisinin hain bir düşmanı mı olduğunu, bilmiyordu.

Saat dört olmak üzereydi. Guy bir saate kadar eve dönerdi.

Aktörler Birliğini aradı ve Donald Baumgart'ın telefon numarasını aldı.

Telefon ilk çalışında, telaşlı ve sabırsız bir "Evet?" ile açıldı.

"Donald Baumgart mı?"

"Doğru."

"Ben Rosemary Woodhouse" dedi. "Guy Woodhouse'un karısı."

"Ah?"

"İstedim ki..."

"Tanrım" dedi Baumgart, "bugünlerde çok mutlu olmalısınız hanımefendi; duydum ki 'Bram'de', baronlara layık bir görkem içinde, kristal kupalardan yıllanmış şarap içerek, bir üniformalı hizmetkârlar ordusuyla yaşıyormuşsunuz."

"Nasıl olduğunuzu sormak için aradım; herhangi düzelme var mı diye" dedi Rosemary.

Güldü. "Yüreğinize sağlık, Guy Woodhouse'un karısı" dedi. "İyiyim! Harikayım! Muazzam bir düzelme oldu! Bugün sadece altı bardak kırdım, üç kat merdivenden düştüm ve süratle üzerime gelen

iki itfaiye arabasının önünde hop hop hopladım! Her gün her bakımdan iyiye gidiyorum."

Rosemary, "Hem Guy hem ben, Guy'ın kariyerinin sizin talihsizliğinizle yükselişe geçmiş olmasından ötürü son derece mutsuzuz" dedi.

Donald Baumgart, bir an için sessiz kaldı ve sonra, "Yapacak bir şey yok. Hayat böyle. Biri çıkar, biri iner. Her halükârda başarılı olacaktı zaten. Gerçeği söylemek gerekirse, İki Saatlik Kesintisiz Zırvalık için yapılan ikinci seçmeden sonra rolü onun alacağına emindim. Çok iyiydi" dedi.

"O da *sizin* alacağınızı düşünmüştü" dedi Rosemary. "Ve haklıydı."

"Kısa bir süreliğine."

"Sizi ziyarete geldiği gün ben de gelemediğim için üzgünüm" dedi. "Benden rica etti ama gelemedim."

"Ziyaret mi? İçki içmek için buluştuğumuz günü mü söylüyorsunuz?"

"Evet" dedi. "Onu kastetmiştim."

"*Gelmemeniz* isabet olmuş" dedi. "Kadınları almıyorlar diye, değil mi? Hayır, saat dörtten sonra *alıyorlar* ve saat dördü geçmişti. Bu, Guy'ın had safhada iyi huylu olmasından; çoğu insan böyle... *klas* olamaz, sanırım. Ben yapmazdım. Size o kadarını söyleyebilirim."

"Kaybedenin kazanana içki ısmarlaması" dedi Rosemary.

"Ve bilemezdik ki bir hafta sonra... daha doğrusu bir haftadan da az bir süre sonra..."

"Doğru" dedi Rosemary, "sadece birkaç gün önceydi; yani siz..."

"Kör olmadan. Evet, ya çarşamba ya da perşembeydi; çünkü bir matineye gitmiştim, çarşamba günüydü sanırım ve olay o pazar günü oldu. Hey..." dedi gülerek, "Guy o içkinin içine bir şey atmadı, değil mi?"

"Hayır, atmadı" dedi Rosemary. Sesi titriyordu. "Bu arada, onda size ait bir şey var biliyorsunuz."

"Neyi kastettiğinizi anlayamadım?"

"Bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

"O gün bir şeyiniz kaybolmadı mı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Emin misiniz?"

"Kravatımdan bahsetmiyorsunuz, değil mi?"

"Evet" dedi Rosemary.

"Şey, o benimkini aldı, ben de onunkini. Kendininkini geri mi istiyor? Alabilir; hangi kravatı taktığımın *benim* için bir önemi yok; ya da kravat takıp takmadığımın."

"Hayır, geri istemiyor" dedi Rosemary. "Anlamamıştım, ödünç aldığını sanıyordum."

"Hayır, takas ettik. Sanki çaldığını düşünüyormuşsunuz gibi geldi."

"Kapatmalıyım" dedi Rosemary. "Sadece bir düzelme olup olmadığını merak etmiştim."

"Hayır, yok. Aramanız çok nazikçe bir davranış."

Rosemary telefonu kapadı.

Hamile korsesini taktı, üzerine bir elbise, ayağına da sandaletlerini geçirdi. Guy'ın, iç çamaşırlarının altında sakladığı acil durum parasını aldı, çok kalın olmayan bir tomar banknottu bu ve çantasına koydu; adres defterini ve vitamin kapsüllerinin şişesini de çantanın içine attı. Bir kasılma oldu ve sonra geçti. Yatak odası kapısının yanında duran valizi aldı ve koridoru geçip daireden çıktı.

Yarı yolda durdu, aynı yoldan geri döndü ve iki kurye çocukla beraber servis asansörüne bindi.

55. Sokak'tan bir taksi çevirdi.

Dr. Sapirstein'ın danışma görevlisi Bayan Lark valize baktı ve gülümseyerek "Doğum sancılarınız başlamadı, değil mi?" diye sordu.

"Hayır" dedi Rosemary, "ama doktoru görmem gerek. Çok önemli."

Bayan Lark saatine baktı. "Saat beşte ayrılması gerekiyor" dedi, "ve Bayan Byron..." diye ekleyip, bekleme salonunda oturmuş, bir şeyler okuyan bir kadına baktı. Sonra Rosemary'ye gülümseyerek, "Ama eminim sizi görecektir. Oturun. İşi bittiği anda burada olduğunuzu haber vereceğim" dedi.

"Teşekkür ederim" dedi Rosemary.

Rosemary valizini en yakın sandalyenin üzerine koydu ve oturdu. El çantasının beyaz sapı avcunun içinde ıslanmıştı. Çantayı açtı, bir

mendil aldı, avuç içlerini sildi, sonra da dudağının üstünü ve şakaklarını. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Dışarısı nasıl?" diye sordu Bayan Lark.

"Korkunç" dedi Rosemary. "Otuz dört derece."

Bayan Lark acılı bir ses çıkardı.

Dr. Sapirstein'ın ofisinden bir kadın çıktı; beşinci veya altıncı ayındaydı, Rosemary onu daha önce görmüştü. Birbirlerine başlarıyla selam verdiler. Bayan Lark, Dr. Sapirstein'ın odasına girdi.

"Sizinkinin eli kulağında, öyle değil mi?" diye sordu kadın, danışmanın yanında beklerken.

"Salı günü" dedi Rosemary.

"İyi şanslar" dedi kadın. "Temmuz ya da ağustostan önce atlatıyor olmanız akıllıca."

Bayan Lark geri döndü. "Bayan Byron" dedi ve Rosemary'ye, "Hemen sonra da sizi görecek" dedi.

"Teşekkür ederim" dedi Rosemary.

Bayan Byron Dr. Sapirstein'ın odasına girdi ve kapıyı kapattı. Danışmadaki kadın, Bayan Lark'la yeni bir randevu için müzakere ettikten sonra, çıkarken Rosemary'ye "Hoşça kal" dedi ve tekrar şans diledi.

Bayan Lark bir şeyler yazıyordu. Rosemary, dirseğinin yanında duran *Time* dergisini aldı. Kapakta, siyah bir fonun üzerinde kırmızı harflerle *"Tanrı Öldü mü?"* diye yazıyordu. İçindekiler kısmını buldu ve Gösteri Sanatları Bölümü'nü açtı. Barbra Streisand hakkında bir makale vardı. Okumaya çalıştı.

"Güzel kokuyor" dedi Bayan Lark, Rosemary'den yana havayı koklayarak.

"İsmi Detchema" dedi Rosemary.

"Alınmayın lütfen ama, her zaman kullandığınızdan sonra büyük bir ilerleme."

"O, parfüm değildi" dedi Rosemary. "İyi şans tılsımıydı. Attım."

"İsabet olmuş" dedi Bayan Lark. "Belki doktor da sizi örnek alır."

Rosemary bir süre sonra, "Dr. Sapirstein mı?" diye sordu.

Bayan Lark, "Hıhı. Tıraş losyonu. Ama tıraş losyonu değil, öyle değil mi? O halde onunki de iyi şans tılsımı. Ama Dr. Sapirstein'ın batıl inançları yoktur. Yani *olduğunu* sanmıyorum. *Neyse,* ara sıra o da aynı kokuyor; artık her ne ise... O günlerde yanına bir buçuk metreden fazla yaklaşamıyorum. Sizinkinden çok daha yoğun oluyor. Hiç fark etmediniz mi?" dedi.

"Hayır" dedi Rosemary.

"Sanırım hiç rast gelmediniz, öyleyse" dedi Bayan Lark. "Ya da kendi kokunuz olduğunu düşünmüş olabilirsiniz. Nedir o? Kimyasal bir şey mi?"

Rosemary ayağa kalktı, *Time*'ı yerine bıraktı ve valizini aldı. "Kocam dışarıda; ona bir şey söylemem gerekiyor" dedi. "Bir dakikaya dönerim."

"Valizinizi bırakabilirsiniz" dedi Bayan Lark.

Rosemary valizini yine de yanına aldı.

ON

Rosemary Park Caddesi'nden 81. Sokak'a yürüdü. Camdan bir telefon kulübesi buldu ve Dr. Hill'i aradı. Telefon kulübesinin içi çok sıcaktı.

Sekreter servisi yanıtladı. Rosemary ismini ve telefonun numarasını bıraktı. "Lütfen beni hemen aramasını söyleyin" dedi.

"Tamam" dedi kadın ve telefonu kapattı.

Rosemary ahizeyi yerine astı, sonra tekrar kaldırdı; ama parmağını düğmeye basılı tuttu. Biri gelip telefonu kullanmak istemesin diye ahizeyi birini dinliyormuşçasına kulağına dayadı. Bebek karnını tekmeledi ve döndü. Rosemary terliyordu. Çabuk lütfen Dr. Hill. Arayın beni. Kurtarın beni.

Hepsi. Hepsi. Hepsi bu işin içindeydi. Guy, Dr. Sapirstein, Minnie, Roman. Tüm o büyücüler. *Tüm O Büyücüler.* Onu kendilerine bir bebek yapması için kullanıyorlardı; bebeği alacaklar ve... *Endişelenme, Andy veya Jenny, sana daha dokunamadan hepsini gebertirim!*

Telefon çaldı. Rosemary parmağını düğmeden çekti. "Evet?"

"Bayan Woodhouse mu?" diye sordu sekreter servisi.

"Dr. *Hill* nerede?" dedi Rosemary.

"İsminizi doğru mu söyledim. Rosemary Woodhouse mu?"

"Evet!"

"Dr. Hill'in hastası mısınız?"

Rosemary sonbahardaki muayeneden bahsetti. "Lütfen, lütfen" dedi, "benimle konuşmalı! Çok önemli! Çok... Lütfen, lütfen beni aramasını söyleyin."

"Tamam" dedi kadın.

Rosemary bir eliyle düğmeyi basılı tutarken, diğer elinin arkasıyla alnını sildi. *Lütfen, Dr. Hill.* İçeri hava girmesi için kapıyı araladı ve bir kadın gelip kapının önünde beklemeye başlayınca tekrar kapadı. "Ah, bilmiyordum" dedi Rosemary telefonda konuşur gibi yaparak; parmağı hâlâ düğmenin üzerindeydi. "Öyle mi? Başka ne söyledi?" Sırtından ve kollarının altından terler damlıyordu. Bebek karnının içinde döndü ve yuvarlandı.

Dr. Sapirstein'ın muayenehanesine bu kadar yakın bir telefon kulübesini kullanmak hataydı. Madison'a veya Lexington'a gitmeliydi. "Harikulade" dedi. "Başka bir şey dedi mi?" Şu sırada Dr. Sapirstein muayenehanesinden çıkmış, onu arıyor olabilirdi ve bakacağı ilk yer, en yakın telefon kulübesi olmaz mıydı? Çıkar çıkmaz bir taksiye binmeli ve uzaklaşmalıydı. Gelirse diye, Dr. Sapirstein'ın geleceği yöne doğru sırtını döndü. Kapının önündeki kadın gidiyordu. Tanrıya şükür.

Ve şimdi, Guy da eve dönecekti. Valizin yerinde olmadığını görünce, Rosemary'nin hastanede olduğu düşüncesiyle Dr. Sapirstein'ı arayacaktı. Pek yakında ikisi birden onu aramaya başlayacaktı. Sonra diğerleri de. Weeseler ve...

"Evet" dedi, telefon çalar çalmaz açarak.

"Bayan Woodhouse?"

Dr. Hill arıyordu, Dr. Kurtarıcı-Kildare-Harika-Hill. "Teşekkür ederim" dedi Rosemary. "Beni aradığınız için teşekkür ederim."

"Kaliforniya'da olduğunuzu sanıyordum" dedi Dr. Hill.

"Hayır" dedi Rosemary. "Başka bir doktora gittim, bir arkadaşım beni yolladı ve o iyi biri değil, Dr. Hill. Bana yalan söylüyordu ve garip garip kapsüller ve içecekler içiriyordu. Doğum salı günü; hatırlıyor musunuz? Bana siz söylemiştiniz. 28 Haziran. *Sizin* doğurtmanızı istiyorum. Ne isterseniz ödemeye hazırım, tüm ücretinizi, dokuz ay boyunca size gelmiş gibi."

"Bayan Woodhouse..."

"Lütfen sizinle konuşmama izin verin" dedi Rosemary, Dr Hill'in sesinden reddedildiğini anlayarak. "Gelip neler olduğunu anlatmama izin verin. Şu an bulunduğum yerde çok uzun kalamayacağım. Kocam ve bu doktor ve beni bu doktora yollayan insanlar; hepsi bir... şey, bir komplo içindeler. Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum, Doktor. Muhtemelen, 'bu zavallı kız kafayı tamamen sıyırmış' diye düşünüyorsunuz; ama kafayı sıyır*madım,* Doktor, tüm azizler üzerine yemin ederim ki sıyırmadım. Zaman zaman insanlara komplolar kuruluyor; kurulmuyor mu?"

"Evet, sanırım kuruluyordur" dedi Dr. Hill.

"Bana ve bebeğe karşı bir komplo söz konusu" dedi Rosemary, "ve sizinle konuşmama izin verirseniz, size her şeyi anlatacağım. Sizden sıra dışı veya yanlış bir şey yapmanızı istemiyorum; tek istediğim beni bir hastaneye götürmeniz ve bebeğimi doğurtmanız."

Dr. Hill, "Yarın muayenehaneme gelin. Saat..." dedi.

"Şimdi" dedi Rosemary. "Şimdi. Hemen şimdi. Beni arıyorlar."

"Bayan Woodhouse" dedi Dr. Hill, "şu an muayenehanemde değilim, evdeyim, dün sabahtan beri uyumadım ve..."

"Yalvarırım" dedi Rosemary. "Size yalvarırım."

Dr. Hill konuşmadı.

"Oraya geleyim ve size durumu açıklayayım. Burada kalamam" dedi Rosemary.

"Saat sekizde muayenehanemde" dedi Dr. Hill. "Olur mu?"

"Tamam" dedi Rosemary. "Tamam. Teşekkür ederim. Dr. Hill?"

"Evet?"

"Kocam arayıp sizi arayıp aramadığımı sorabilir."

"*Kimseyle* konuşmayacağım" dedi Dr. Hill. "Biraz kestireceğim."

"Sekreter servisinize söyler misiniz? Aradığımı söylememelerini? Doktor?"

"Tamam, söylerim" dedi Dr. Hill.

"Teşekkür ederim" dedi Rosemary.

"Saat sekizde."

"Evet. Teşekkür ederim."

Rosemary kulübeden çıkarken, sırtı dönük bir adam Rosemary'den yana döndü; ama Dr. Sapirstein değil, başka biriydi.

Rosemary, Lexington Caddesi'nden yukarı, 86. Sokak'a doğru yürüdü. 86. Sokak'ta sinemaya girdi. Kadınlar tuvaletini kullandı, sonra güvenli, serin karanlıkta, hissiz bir şekilde oturup gürültülü ve renkli filmi izledi. Bir süre sonra koltuğundan kalkıp valiziyle birlikte telefon kulübesine gitti ve kardeşi Brian'ı ödemeli olarak aradı. Cevap yoktu. Elinde valizi, geri döndü. Başka bir koltuğa oturdu. Film bitti. Keenan Wynn'in oynadığı bir şey başladı.

Saat sekize yirmi kala, sinemadan ayrıldı ve Dr. Hill'in Batı 72. Sokak'taki muayenehanesine gitmek için bir taksiye bindi. Muayenehaneye girmenin güvenli olacağını düşündü. Muhtemelen Joan'ın evi ile Hugh ve Elise'in evini gözetliyorlardı; ama saat sekizde Dr. Hill'in muayenehanesini gözetlemezlerdi, eğer sekreter servisi aradığını söylemediyse. Yine de emin olmak için taksi şoföründen içeri girene kadar beklemesini rica etti.

Onu durduran olmadı. Dr. Hill kapıyı bizzat açtı; telefondaki gönülsüzlüğünden sonra Rosemary'nin beklediğinden daha cana yakın bir biçimde. Bıyık bırakmıştı. Sarı ve zar zor fark edilen bir bıyıktı; ama hâlâ Dr. Kildare'e benziyordu. Mavi-ve-sarı ekoseli bir gömlek giymişti.

Görüşme odasına –Dr. Sapirstein'ınkinin dörtte biri kadardı– geçtiler ve Rosemary, Dr. Hill'e hikâyesini anlattı. Kollarını koltuğun kolçaklarına, bir ayak bileğini diğerinin üzerine koydu ve sakin bir şekilde usulca konuştu; biliyordu ki en ufak bir histeri belirtisi Dr. Hill'in ona inanmasını engelleyecek ve onun çıldırmış olduğunu düşünmesine yol açacaktı. Rosemary ona Adrian Marcato'yu, Minnie ve Roman'ı, aylarca çektiği ağrıyı, bitkisel içecekleri, beyaz küçük kekleri, Hutch'ı, *Tüm O Büyücüleri, Fantasticks* biletlerini, siyah mumları ve Donald Baumgart'ın kravatını anlattı. Her şeyi tutarlı ve sırasıyla anlatmaya gayret etti; ama başaramadı. Ama yine de histerik görünmeden her şeyi anlatabilmişti; Dr. Shand'ın blok flütünü, Guy'ın kitabı atmasını ve son olarak Bayan Lark'ın farkında olmadan Dr. Sapirstein'ı ele vermesini de.

"Belki de koma ve körlük sadece tesadüftü" dedi Rosemary, "ya da insanlara zarar vermek için bir tür altıncı duyu kullanıyorlar. Ama bunun bir önemi yok. Önemli olan bebeği istemeleri. Eminim, istiyorlar."

"Kesinlikle öyle görünüyor" dedi Dr. Hill, "özellikle de en başından itibaren gösterdikleri ilgiye bakılırsa."

Rosemary gözlerini yumdu, ağlamak üzereydi. Dr. Hill ona inanıyordu. Onun delirmiş olduğunu düşünmüyordu. Gözlerini açtı ve Dr. Hill'e baktı; sakin ve kendine hâkimdi. Bir şeyler yazıyordu. Acaba tüm hastaları onu seviyor muydu? Avuç içleri terlemişti; ellerini koltuğun kolçaklarından aşağı kaydırdı ve elbisesine bastırdı.

"Doktorun ismi Shand mı demiştiniz?" dedi Dr. Hill.

"Hayır, Dr. Shand yalnızca gruptan biri" dedi Rosemary. Tarikat üyelerinden biri. Doktorun ismi Sapirstein.

"Abraham Sapirstein mı?"

"Evet" dedi Rosemary tedirgin bir biçimde. "Tanıyor musunuz?"

"Bir ya da iki kere karşılaştık" dedi Dr. Hill yazmaya devam ederken.

"Ona baktığınızda" dedi Rosemary, "hatta onunla konuştuğunuzda, aklınıza bile gelmez, yani onun..."

"Asla" dedi Dr. Hill, kalemini bırakırken. "Bu yüzden bize insanları dış görünüşlerine bakarak yargılamamamız söylenir. Hemen şimdi, bu akşam Mount Sinai[60]'ye gitmek ister misiniz?"

Rosemary gülümsedi. "Evet, çok *isterim*" dedi. "Mümkün mü?"

"Biraz torpil, biraz da dil dökmek gerekecek" dedi Dr. Hill. Ayağa kalktı ve muayene odasının kapısını açmaya gitti. "Biraz yatıp dinlenmenizi istiyorum" dedi arkasındaki karanlık odaya uzanırken. Oda buz mavisi bir floresan ışıkla aydınlandı. "Ne yapabileceğime bir bakayım, sonra sizi muayene ederim."

Rosemary zorlanarak ayağa kalktı ve el çantasıyla birlikte muayene odasına geçti. "Ne olursa olsun, fark etmez" dedi, "süpürge dolabı bile olabilir."

---

60. Mount Sinai Hastanesi –çn.

"Eminim daha iyisini buluruz" dedi Dr. Hill. Rosemary'nin ardından odaya girdi ve mavi perdeli penceredeki klimayı açtı. Gürültülü bir klimaydı.

"Soyunayım mı?" diye sordu Rosemary.

"Hayır, daha değil" dedi Dr. Hill. "Bu iş için telefonda en az yarım saat harcamam gerekecek. Siz yatın ve dinlenin." Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Rosemary odanın uzak ucundaki divana gitti ve kendini mavi döşemeli yumuşaklığın üzerine tüm ağırlığıyla bıraktı. El çantasını bir sandalyenin üzerine koydu.

Tanrı, Dr. Hill'i korusun.

Bir gün bunu kanaviçe olarak işleyecekti.

Sandaletlerini çıkardı ve şükrederek sırtüstü uzandı. Klima Rosemary'ye doğru hafif bir serinlik üflüyordu; bebek serinliği hissediyormuşçasına miskin miskin döndü.

Artık her şey yolunda, Andy-veya-Jenny. Mount Sinai Hastanesi'nde güzel, temiz bir yatağımız olacak ve ziyaretçi olmayacak ve...

Para. Doğruldu, çantasını açtı ve Guy'ın, yanına almış olduğu parasını buldu. Yüz seksen dolar vardı; ayrıca kendisine ait on altı dolar ve biraz bozukluk. Yapılması gereken ön ödemeler için kesinlikle yeterli olurdu ve eğer daha fazla gerekirse Brian havale yapabilirdi veya Hugh ve Elise borç verebilirdi. Veya Joan. Veya Grace Cardiff. Yardım isteyebileceği birçok insan vardı.

Çantadan kapsülleri çıkardı, parayı geri koydu. Çantayı sıkıca kapattı; el çantasını ve kapsülleri yanındaki sandalyenin üzerine bırakıp divana tekrar sırtüstü uzandı. Kapsülleri Dr. Hill'e verecekti; Dr. Hill onları inceler ve içlerinde zararlı bir şey bulunmadığından emin olurdu. *Muhtemelen yoktu.* Bebeğin sağlıklı olmasını isterlerdi, öyle değil mi? Hastalıklı ritüelleri için...

Titredi.

Canavarlar.

Ve Guy.

Kelimelerle anlatılmayacak derecede korkunçtu.

Karnı bir kasılmayla sertleşti; şimdiye kadarkilerin en güçlüsüydü. Geçene kadar sığ nefesler aldı.

Bugün üçüncüydü. Dr. Hill'e söylemeliydi.

Dr. Hill kapıyı aralayıp içeri baktığında, Brian ve Dodie ile birlikte Los Angeles'ta, geniş ve modern bir evde yaşıyordu ve Andy (daha dört aylık olmasına rağmen) yeni konuşmaya başlamıştı ve şimdi yine muayene odasındaydı, klimanın serinlettiği odada kanepede yatıyordu. Elini gözlerine siper etti ve Dr. Hill'e gülümsedi. "Uyumuşum" dedi.

Dr. Hill kapıyı iterek açtı ve kenara çekildi. Dr. Sapirstein ve Guy içeri girdi.

Rosemary doğruldu, elini gözlerinden indirdi.

Yanına geldiler ve yakınında durdular. Guy'ın suratı buz gibi ve ifadesizdi. Duvarlara bakıyordu, sadece duvarlara, Rosemary'ye değil. Dr. Sapirstein, "Sessizce bizimle gel, Rosemary. Tartışma veya olay çıkarma; çünkü eğer büyücülerle veya büyülerle ilgili daha fazla konuşursan seni akıl hastanesine götürmek zorunda kalacağız. Oranın doğum yapmak için en iyi donanıma sahip yer olduğu söylenemez. Böyle bir şey istemezsin, değil mi? Hadi ayakkabılarını giy" dedi.

"Seni sadece eve götüreceğiz" dedi Guy nihayet ona bakarak. "Kimse seni incitmeyecek."

"Ne de bebeği" dedi Dr. Sapirstein. "Ayakkabılarını giy." Kapsül şişesini eline aldı ve kapsüllere baktıktan sonra cebine koydu.

Rosemary sandaletlerini giydi ve Dr. Sapirstein ona el çantasını verdi. Dışarı çıktılar. Dr. Sapirstein kolundan tuttu; Guy diğer dirseğine dokunuyordu.

Dr. Hill valizini taşıyordu. Valizi Guy'a verdi.

"Artık iyi olacak" dedi Dr. Sapirstein. "Eve gidip dinleneceğiz."

Dr. Hill Rosemary'ye gülümsedi. "Zaten on vakadan dokuzunda tek gereken budur" dedi.

Rosemary Dr. Hill'e baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Zahmetleriniz için teşekkürler, Doktor" dedi Dr. Sapirstein. Guy, "Ne yazık, buraya kadar gelmeniz ve..." dedi.

Dr. Hill kapıyı açarken Dr. Sapirstein'a, "Yardımcı olabildiğim için memnunum, bayım" dedi.

Arabayla gelmişlerdi. Arabayı Bay Gilmore kullanıyordu. Rosemary arka koltukta Guy ile Dr. Sapirstein'ın arasına oturdu.

Hiç kimse konuşmadı.

Bramford'a gittiler.

***

Asansörcü, lobiyi geçip kendisine doğru ilerlerlerken Rosemary'ye gülümsedi. Diego. Gülümsedi; çünkü Rosemary'yi severdi, Rosemary'yi binanın diğer bazı sakinlerine tercih ederdi.

Gülümseme Rosemary'ye kendi benliğini hatırlattı; içinde bir şeyi zayıflattı, bir şeyi canlandırdı.

Gizlice el çantasını açtı, anahtarlığının halkasına parmağını geçirdi ve asansörün kapısının yanına gelince, el çantasını ters çevirip anahtarlar hariç içindeki her şeyi yere döktü. Yuvarlanan rujlar, bozuk paralar, Guy'ın onlukları, yirmilikleri; her şey etrafa saçıldı. Rosemary aval aval yere baktı.

Rosemary sessiz, hamile ve çaresiz bir halde öylece dururken, Guy ve Dr. Sapirstein yere saçılanları toplamaya başladı. Diego asansörden çıktı ve kaygı ifadesi olarak cık cık sesleri çıkardı; eğildi ve yardım etti. Rosemary ayak altında durmamak için geri geri yürüdü ve onlara bakarak, başparmağıyla asansörün kat düğmesine bastı. Tekerlekli kapı kapandı; Rosemary iç kapıyı çekip kapadı. Diego kapıyı tutmaya çalıştı; ama kapı kapanmadan önce parmaklarını son anda çekip kurtarabildi. "Hey, Bayan Woodhouse!"

Özür dilerim, Diego.

Rosemary kolu itti ve kabin yukarı doğru hareketlendi.

Brian'ı arayacaktı. Veya Joan'ı veya Elise'i veya Grace Cardiff'i. Birini.

Daha bitmedi, Andy!

Kabini dokuzuncu katta durdurdu, sonra altıda, sonra yedinci ile sekizinci kat arasında, sonra yedinci kata oldukça yakın durdurdu, kapıyı açıp on santim kadar yüksekten koridora atladı. Dolambaçlı koridorlarda yürüyebildiği kadar hızlı yürüdü. Bir kasılma oldu; ama umursamadan yürümeye devam etti. Servis asansörünün gösterge panosunda 4'ün ışığı söndü ve 5'inki yandı. Rosemary, Dr. Sapirstein ve Guy'ın, yolunu kesmek üzere yukarı çıkmakta olduklarını anladı.

Ve elbette anahtar kilide girmedi.

Ama nihayet girdi, Rosemary kendini içeri attı, asansörün kapısı açılırken kapıyı kapadı ve tam Guy'ın anahtarı kilide girdiğinde zinciri taktı. Kapıyı kilitledi; ama Guy anahtarıyla kilidi anında açtı. Kapı açıldı ve zincirin izin verdiği kadar aralandı.

"Kapıyı aç Ro" dedi Guy.

"Canın cehenneme!" dedi Rosemary.

"Sana zarar vermeyeceğim tatlım."

"Onlara bebeği vermeyi vaat ettin. Defol!"

"Onlara hiçbir şey vaat etmedim" dedi Guy. "Neden bahsediyorsun? Kime, ne vaat ettim?"

"Rosemary" dedi Dr. Sapirstein.

"Sen de. Defol."

"Sana karşı bir komplo olduğunu hayal ediyor gibisin."

"Git buradan" dedi ve kapıyı iterek kapadı, sonra da kilitledi. Kapı kilitli kaldı. Kapıya bakarak geri geri yürüdü ve sonra yatak odasına gitti.

Saat dokuz buçuktu.

Brian'ın numarasını tam olarak hatırlayamıyordu ve adres defteri ya lobide ya da Guy'ın cebindeydi; o yüzden santral, Omaha Bilinmeyen Numaraları aramak zorunda kaldı. Nihayet aramayı yaptığında, cevap veren olmadı. "Yirmi dakika sonra tekrar denememi ister misiniz?" diye sordu santral.

"Evet, lütfen" dedi Rosemary, "beş dakika sonra."

"Beş dakika sonra deneyemem" dedi santral. "Ama eğer isterseniz yirmi dakika sonra deneyebilirim."

"Evet, lütfen" dedi Rosemary ve telefonu kapattı.

Joan'ı aradı ve Joan da dışarıdaydı.

Elise ve Hugh'un numarasını bilmiyordu. Bilinmeyen numaralar servisinin cevap vermesi adeta sonsuza kadar sürdü; ama numarayı hemen verdi. Rosemary numarayı aradı ve karşısına telesekreter servisi çıktı. Elise ve Hugh hafta sonu için şehir dışına gitmişti. "Onlara ulaşabileceğim bir yerdeler mi? Acil bir durum söz konusu" dedi Rosemary.

"Siz Bayan Dunstan'ın sekreteri misiniz?"

"Hayır, yakın bir arkadaşlarıyım, onlarla konuşmam gerekiyor. Çok önemli."

"Fire Adası'ndalar" dedi kadın. "Size bir numara verebilirim."

"Lütfen."

Numarayı ezberledi. Telefonu kapadı. Numarayı çevirmek üzereyken koridordaki fısıltıları ve vinil yer döşemesi üzerindeki ayak seslerini duydu. Ayağa kalktı.

Guy ve Bay Fountain odaya girdi. "Hayatım, sana zarar vermeyeceğiz" dedi Guy. Arkalarında, elinde iğnesi yukarı bakan, dolu bir şırıngayla Dr. Sapirstein duruyordu; başparmağı şırınganın pistonundaydı ve iğnenin ucundan bir sıvı damlıyordu. Yanında Dr. Shand, Bayan Fountain ve Bayan Gilmore vardı. "Biz senin dostunuz" dedi Bayan Gilmore. Bayan Fountain, "Korkman için hiçbir sebep yok Rosemary, samimi olarak söylüyorum, gerçekten yok" dedi.

"Bu sadece hafif bir yatıştırıcı" dedi Dr. Sapirstein. "Sakinleşmen ve iyi bir uyku uyuyabilmen için." Rosemary yatak ile duvar arasındaydı; yatağın üzerine çıkıp onlardan kurtulmak için çok iriydi.

Ona doğru geldiler. "Biliyorsun, sana kimsenin zarar vermesine izin vermem Ro" dedi Guy. Rosemary telefonu aldı ve ahizeyle Guy'ın başına vurdu. Guy Rosemary'nin bileğini tuttu ve Bay Fountain diğer kolunu yakalayıp ürkütücü bir güçle çekince telefon yere düştü. Rosemary, "İmdat, *yardım edin*" diye bağırdı. Güçlü bir el, mendil veya başka bir şeyle ağzını tıkadı ve tıkacı ağzına bastırmaya devam etti. Bir elinde şırınga, diğerinde pamuk parçasıyla Dr. Sapirstein yaklaşabilsin diye, Rosemary'yi yataktan uzağa sürüklediler. Rosemary diğerlerinden çok daha şiddetli bir kasılma hissetti. Karnını kavradı ve gözlerini sımsıkı yumdu. Nefesini tuttu ve burun deliklerinden kesik kesik soludu. Bir el,

mahir parmak uçlarıyla karnını yokladı ve Dr. Sapirstein, "Bir dakika, bir dakika; doğum başladı" dedi.

Sessizlik oldu ve odanın dışında biri haberi fısıldadı: "Doğuruyor!"

Rosemary gözlerini açtı ve havayı burun deliklerinden içine çekerek Dr. Sapirstein'a baktı; karnı rahatladı. Dr. Sapirstein başını salladı ve aniden Bay Fountain'in tuttuğu kolunu kavradı, pamukla sildi ve iğneyi batırdı.

Rosemary kımıldamayı denemedi; çok korkmuş ve kalakalmıştı.

Dr. Sapirstein iğneyi çıkardı ve iğneyi batırdığı yeri önce başparmağıyla, sonra da pamukla ovdu.

Rosemary kadınların yatağı hazırladığını fark etti.

Burada mı?

Burada mı?

Hastanede olmalıydı! Donanımlı, hemşireli, her şeyin temiz ve steril olduğu Hastanede!

Rosemary çırpındı; ama onu tuttular. Guy kulağına,"İyi olacaksın, tatlım, Tanrıya yemin ederim ki iyi olacaksın! Yemin ederim, iyi olacaksın! Böyle çırpınma Ro, lütfen yapma. Sana şerefim üzerine söz veriyorum, tamamen iyi olacaksın!" dedi.

Bir kasılma daha oldu.

Sonra yataktaydı ve Dr. Sapirstein bir iğne daha yapıyordu.

Ve Bayan Gilmore alnını siliyordu.

Ve telefon çaldı.

Ve Guy, "Lütfen iptal edin, santral" dedi.

Ve bir kasılma daha oldu. Dönen ve hafifleyen başından uzak, belli belirsiz bir kasılma.

Bütün o egzersizler boşa gitmişti. Boşa harcanmış enerjiydi. Bu kesinlikle normal doğum değildi; ıkınmıyordu, görmüyordu.

Ah! Andy, Andy-veya-Jenny! Özür dilerim küçük sevgilim! Beni bağışla!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BİR

Işık.

Tavan.

Ve bacaklarının arasındaki acı.

Ve Guy. Yatağın kenarına oturmuş, endişe dolu, tedirgin bir gülümsemeyle kendisini izleyen Guy.

"Selam."

"Selam" dedi Rosemary.

Acı korkunçtu.

Sonra hatırladı. Bitmişti. Bitmişti. Bebek doğmuştu.

"Bebek iyi mi?" diye sordu.

"Evet, iyi" dedi Guy.

"Oğlan mı, kız mı?"

"Oğlan."

"Gerçekten mi? Oğlan mı?"

Guy başını evet anlamında salladı.

"Peki, iyi mi?"

"Evet."

Rosemary gözlerinin kapanmasına izin verdi. Sonra onları tekrar açmayı başardı.

"Tiffanys'i aradın mı?" diye sordu.

"Evet."

Gözlerinin kapanmasına müsaade etti ve uyudu.

Sonra daha fazlasını hatırladı. Laura-Louise yatağın yanında oturmuş, bir büyüteçle *Reader's Digest* okuyordu.

"Bebek nerede?" diye sordu.

Laura-Louise yerinden sıçradı. "Tanrım!" dedi. Kucağındaki büyüteç, elbisesinin iç içe geçmiş, kırmızı ipliklerini gösteriyordu. "Beni *korkuttun*, öyle aniden uyanınca! Tanrım!" dedi. Gözlerini kapattı ve derin derin nefes aldı.

"Bebek; nerede o?" diye sordu Rosemary.

"Bir dakika burada bekle" dedi Laura-Louise ve iki parmağıyla *Reader's Digest*'i tutarak ayağa kalktı. "Guy'ı ve Dr. Abe'i çağırayım. Mutfaktalar."

"Bebek nerede?" diye sordu; ama Laura-Louise cevap vermeden kapıdan çıktı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı; kolları pelte gibiydi. Ve bacaklarının arası, bir düzine bıçak ucu batıyormuşçasına acıyordu. Yattı ve bekledi, hatırlayarak ve hatırlayarak.

Gece olmuştu. Saat dokuzu beş geçeyi gösteriyordu.

İçeri girdiler; Dr. Sapirstein ve Guy. Vakur ve metin görünüyorlardı.

"Bebek nerede?" diye sordu.

Guy yatağın yanına geldi, yere çömeldi ve elini tuttu. "Tatlım" dedi.

"Nerede?"

"Tatlım..." dedi. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama başaramadı. Yardım ister gibi, yatağın karşı tarafına baktı.

Dr. Sapirstein ayakta duruyor ve aşağıya, ona doğru bakıyordu. Bıyığında bir parça hindistancevizi kalmıştı. "Bazı komplikasyonlar oldu, Rosemary" dedi, "ama sonraki doğumları etkilemeyecek."

"O..."

Rosemary ona baktı.

"Öldü" dedi.

Başını öne arkaya salladı.

Rosemary Guy'a döndü.

O da başını salladı.

"Pozisyonu yanlıştı" dedi Dr. Sapirstein. "Hastanede olsak belki bir şeyler yapabilirdim; ama seni hastaneye yetiştirecek zamanımız yoktu. Burada bir şeyler denemeye kalkışsaydım, senin için çok tehlikeli olurdu."

Guy, "Başka bebekler yapabiliriz, tatlım ve yapacağız da; sen iyileşir iyileşmez, söz veriyorum" dedi.

Dr. Sapirstein, "Kesinlikle. Birkaç ay içinde tekrar deneyebilirsiniz ve böyle bir şeyin tekrarlanma olasılığı binde bir. On binde bir gerçekleşecek, trajik bir talihsizlik yaşandı; bebek tamamen normal ve sağlıklıydı" dedi.

Guy elini sıktı ve cesaretlendirici bir gülümsemeyle ona baktı.

Onlara baktı. Guy'a, bıyığındaki hindistancevizi parçasıyla Dr. Sapirstein'a. "Yalan söylüyorsunuz" dedi. "Size inanmıyorum. İkiniz de yalan söylüyorsunuz."

"Tatlım" dedi Guy.

"Ölmedi" dedi. "Onu aldınız. Yalan söylüyorsunuz. Büyücüler. Yalan söylüyorsunuz. Yalan söylüyorsunuz! Yalan söylüyorsunuz! *Yalan söylüyorsunuz! Yalan söylüyorsunuz! Yalan söylüyorsunuz!*"

Guy omuzlarını yatağa bastırdı ve Dr. Sapirstein ona bir iğne daha yaptı.

Çorba içti ve üçgen şeklinde, tereyağlı beyaz ekmek dilimleri yedi. Guy yatağın kenarına oturmuş, üçgenlerden birini kemiriyordu. "Delirmiştin" dedi. "Kafayı tamamen üşütmüştün. Son bir iki haftada olabilen bir şeymiş. Dr. Abe öyle söylüyor. Bir ismi varmış. Prepartum depresyon; tam olarak bilmiyorum işte, bir çeşit histeri. Ondan geçirdin, tatlım. Hem de çok şiddetli."

Hiçbir şey söylemedi. Bir kaşık çorba aldı.

"Dinle" dedi Guy. "Minnie ve *Roman*'ın büyücü oldukları fikrine nasıl kapıldığını biliyorum. Ama Abe ve benim de işin içinde olduğumuzu nereden çıkardın?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Ama bu benim aptallığım" dedi Guy. "Sanırım, prepartum her-neyse *sebepsiz* olabiliyor." Üçgenlerden bir tane daha aldı ve önce bir köşesini, sonra diğer bir köşesini ısırdı.

Rosemary, "Niçin Donald Baumgart'la kravatları değiştiniz?" diye sordu.

"Neden Donald'la... *Bunun konuyla* ne alakası var şimdi?"

"Kişisel eşyalarından birine ihtiyacın vardı" dedi. "Büyü yapabilmeleri ve onu kör edebilmeleri için."

Guy bakışlarını ona sabitledi. "Tatlım" dedi. "Tanrı aşkına, sen neden *bahsediyorsun*?"

"Biliyorsun."

"Ulu Manitu" dedi Guy. "Kravatları değiştik; çünkü onunkini sevdim ve kendiminkini de sevmiyordum; *o* da benimkini sevdi, kendininkini sevmiyordu. Sana bahsetmedim; çünkü sonrasında biraz nonoşça bir şey yapmışız gibi geldi ve azıcık utandım."

"*The Fanatasticks* biletlerini nereden aldın?" diye sordu.

"*Ne?*"

"Dominick'ten aldığını söylemiştin" dedi Rosemary. "Ama ondan almadın."

"Vay be!" dedi Guy. "Bu beni büyücü yapıyor, öyle mi? Adı Norma bir şey olan bir kızdan aldım. Bir seçmede tanıştık ve birkaç içki içtik. Peki, Abe ne yaptı? Ayakkabılarını mı yanlış bağladı?"

"Tannis kökü kullanıyor" dedi Rosemary. "Büyücülere özgü bir şey. Danışmadaki kız bana kokusunu aldığını söyledi."

"Belki Minnie ona da iyi şans için bir tılsım vermiştir. Tıpkı sana verdiği gibi. Sadece büyücüler mi kullanıyormuş? Bana pek mantıklı gelmedi."

Rosemary sessizdi.

"Dürüst olalım, bir tanem" dedi Guy. "Prepartum deliliğinden geçirdin. Şimdi dinlenecek ve bunları atlatacaksın." Eğilerek Rosemary'ye yaklaştı ve elini tuttu. "Bunun başına gelen en kötü şey olduğunu biliyorum" dedi, "ama bundan sonra her şey toz pembe olacak. Warner Bros.'la anlaşmamıza ramak kaldı ve şimdi aniden Universal da benimle ilgileniyor. Birkaç iyi eleştiri daha alınca, bu şehirden taşınıp

Beverly'nin muhteşem tepelerine yerleşeceğiz; yüzme havuzu, baharat bahçesi, her şey olacak. Ve tabii çocuklar da. Ro, sana izci sözü. Abe'in söylediklerini duydun." Elini öptü. "Şimdi gidip ünlü olmam lazım."

Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

"Omzunu görmek istiyorum."

Guy durdu ve döndü.

"Omzunu görmek istiyorum" dedi.

"Şaka mı yapıyorsun."

"Hayır" dedi Rosemary. "Göster bana, sol omzunu."

Guy ona baktı ve,"Pekâlâ, nasıl istersen, hayatım" dedi.

Guy kısa kollu, mavi gömleğinin yakasını açtı ve tutup başından çıkardı. Altına beyaz bir tişört giymişti. "Genellikle bunu müzik eşliğinde yapmayı tercih ederim" dedi ve tişörtü de çıkardı. Yatağa yaklaştı ve eğilerek Rosemary'ye omzunu gösterdi. İşaret yoktu. Sadece bir çıbanın veya sivilcenin belli belirsiz izi vardı. Ona diğer omzunu, sırtını ve göğsünü gösterdi.

"Mavi ışık olmadan daha ileri gitmem" dedi.

"Tamam" dedi Rosemary.

Guy sırıttı. "Şimdiki soru şu" dedi. "Gömleğimi giysem mi? Yoksa böyle dışarı çıkıp Laura-Louise'e hayatının heyecanını mı yaşatsam?"

Memeleri sütle doldu ve onları boşaltmak şarttı. Dr. Sapirstein ona, lastik sıkma toplu bir göğüs pompasını nasıl kullanacağını gösterdi. Camdan yapılmış bir otomobil kornasına benziyordu ve günde birkaç kere Laura-Louise veya Helen Wees ya da kim oradaysa, bir Pyrex ölçü kabıyla birlikte pompayı Rosemary'ye getiriyordu. Rosemary, bebeğin yokluğunu inkâr edilemez bir biçimde ortaya koyan bir süreç içinde, her bir memesinden beş altı santilitre kadar, belli belirsiz yeşile çalan ve belli belirsiz tannis kökü kokan, ince bir sıvı sağıyordu. Nihayet kap ve pompa odadan dışarı çıkarıldığında, yaralı ve gözyaşlarının ifade edebileceğinin çok ötesinde yalnız bir halde, başını yastığına gömüp yatıyordu.

Joan, Elise ve Tiger onu görmeye geldi; Brian ile telefonda yirmi dakika konuştu. Çiçekler geldi. Güller, karanfiller ve sarı Açelyalar. Al-

lan'dan,Mike'dan ve Pedro'dan. Guy, uzaktan kumandalı yeni bir televizyon seti satın aldı ve yatağın ayakucuna yerleştirdi. Televizyon seyredip yemek yedi ve kendisine verilen hapları içti. Minnie ve Roman'dan bir başsağlığı mektubu geldi; her birinden birer sayfa. Dubrovnik'teydiler.

Dikişlerin acısı yavaş yavaş geçmeye başladı.

Bir sabah, aradan bir ya da iki hafta geçmişti ki, bir bebek ağlaması duyduğunu sandı. Televizyonu kapattı ve sesi dinledi. Uzaktan gelen, hafif bir ağlama sesiydi. Öyle miydi acaba? Yataktan çıktı ve klimayı kapattı.

Florence Gilmore elinde pompa ve kapla içeri girdi.

"Bebek ağlaması duyuyor musun?" diye sordu Rosemary.

İkisi de kulak kesildi.

Evet. İşte. Bir bebek ağlıyordu.

"Hayır, hayatım, duymuyorum" dedi Florence. "Yatağa dön; yürümen iyi değil. Klimayı mı kapattın? Kapatmamalısın; çok *korkunç* bir gün. O kadar sıcak ki insanlar bilfiil ölüyor."

O öğleden sonra ağlamayı tekrar duydu ve esrarengiz biçimde memeleri akmaya başladı.

O akşam durup dururken Guy, "Yeni taşınanlar var" dedi. "Yukarıya, sekizinci kata."

"Ve bir bebekleri var" dedi Rosemary.

"Evet. Nereden bildin?"

Bir an Guy'a baktı. "Ağlamasını duydum" dedi.

Ertesi gün de duydu, bir sonraki gün de.

Televizyon seyretmeyi bıraktı ve önünde bir kitap, okuyormuş gibi yaptı; ama dinledi, sadece dinledi...

Sekizinci katta değildi; burada, yedinci kattaydı.

Ve pompa ile kap, çoğunlukla o ağlamaya başladıktan birkaç dakika sonra getiriliyordu ve süt gittikten birkaç dakika sonra da kesiliyordu.

"Bununla ne yapıyorsunuz?" diye sordu Laura-Louise'e, pompayı, kabı ve 150 gram sütü verirken,

"Tabii ki atıyoruz" dedi Laura-Louise ve dışarı çıktı.

O öğleden sonra kabı Laura-Louise'e verdi ve "Bir dakika" dedi. Sonra sütün içine kullanılmış bir kahve kaşığı sokmaya yeltendi.

Laura-Louise kabı hızla çekti. "Yapma" dedi ve pompayı tutan elinin bir parmağıyla kaşığı yakaladı.

"Ne fark eder?" diye sordu Rosemary.

"Pis oluyor" dedi Laura-Louise. "Hepsi bu."

İKİ

Yaşıyordu.

Minnie ve Roman'ın dairesindeydi.

Bebeği orada tutuyorlardı. Onun sütüyle besliyorlar ve Tanrıya şükür ona bakıyorlardı; çünkü, Hutch'ın kitabından hatırladığı kadarıyla, 1 Ağustos özel günlerinden biriydi; Lammas veya Leamas denilen, özel, manyakça ritüellerin yapıldığı bir gündü. Ya da Minnie ve Roman Avrupa'dan dönene kadar tutuyorlardı. Onların payı için.

Ama hâlâ hayattaydı.

Ona verdikleri hapları içmeyi bıraktı. Onları başparmağıyla avcunun arasındaki boşluğa sıkıştırıyor, yutar gibi yapıyor ve sonra da hapı, yatak ile karyola arasına itebildiği kadar itiyordu.

Kendini daha güçlü ve son derece uyanık hissediyordu.

Dayan Andy! Geliyorum!

Dr. Hill'den dersini almıştı. Bu sefer kimseden yardım istemeyecekti; kimsenin kendisine inanmasını, kurtarıcısı olmasını beklemeyecekti. Ne polisin ne Joan'ın ne Dunstanların ne Grace Cardiff'in, hatta ne de Brian'ın. Guy fazlasıyla iyi bir oyuncuydu. Dr. Sapirstein fazlasıyla meşhur bir doktordu; ikisi bir araya geldiğinde Brian'ı bile bir tür bebek-kaybetme-sonrası-deliliği geçirdiğine ikna edebilirlerdi. Bu sefer tek başına yapacaktı; yanına o manyakları uzak tutmak için en büyük ve en keskin mutfak bıçağını alacak, oraya gidecek ve bebeğini alacaktı.

Ve onlardan bir adım öndeydi. Çünkü biliyordu –ve onlar bildiğini *bilmiyorlardı*– ki bu daireden diğerine gizli bir geçit vardı. O gece kapıyı zincirlemişti ve bundan eline bakarken baktığı şeyin el olduğundan, bir kuş ya da savaş gemisi olmadığından emin olduğu kadar emindi; ama yine de hepsi içeri doluşmuştu. Demek ki başka bir giriş daha vardı.

O da sadece, ölü Bayan Gardenia'nın önüne barikat kurmuş olduğu gömme dolap olabilirdi. Onu da mutlaka, zavallı Hutch'ı felç edip öldürdükleri aynı büyücülük şeyiyle öldürmüşlerdi. O dolap oraya bir büyük daireyi iki küçük daireye ayırmak amacıyla yapılmıştı ve eğer Bayan Gardenia cemaatin bir üyesiydiyse –Minnie için ot yetiştiriyordu; Terry öyle dememiş miydi? - dolabın arkasını bir şekilde açmak, koridorun etrafını dolaşmaktan kurtulmak ve aynı zamanda Bruhnlerin, Dubin-ve-DeVoreların, insan trafiğinden haberdar olmamasını sağlamak daha mantıklı değil miydi?

Evet, geçit gömme dolabın *içindeydi.*

Çok eskiden, rüyasında onu oradan taşıyarak geçirmişlerdi. Ama o bir rüya değildi; cennetten gelen bir işaretti, imtihan vakti geldiğinde hatırlanmak üzere kaydedilmiş, kutsal bir mesajdı.

Ah cennetteki Babamız, şüpheye düştüğüm için beni bağışla! Yüzümü senden çevirdiğim için beni bağışla, Merhametli Babamız ve bana yardım et, ihtiyacım olduğunda bana yardım et! Ah! İsa, sevgili İsa, masum bebeğimi kurtarmama yardım et!

Elbette haplar işe yarayacaktı. Kolunu yatağın altına sokup hepsini teker teker buldu. Sekiz tane, hepsi birbirine benzeyen, ortadan ikiye bölünebilen, küçük, beyaz tabletler. Her ne idiy*seler*, günde üç tane onu pelte gibi yapmaya ve uysallaştırmaya yetmişti; sekiz tanesi bir arada, Laura-Louise veya Helen Wees'in derin bir uykuya dalmasına haydi haydi yeterdi. Hapların üzerindeki tozları eliyle temizledi, onları dergi kapağından yırttığı bir parçanın içine sardı ve kâğıt mendil kutusunun en dibine yerleştirdi.

Pelte gibiymiş ve uysalmış gibi davranmaya devam etti; yemeklerini yedi, dergilere baktı ve sütünü sağdı.

Tüm şartlar uygun olduğunda yanında Leah Fountain vardı. Helen Wees sütü götürdükten sonra geldi ve "Selam, Rosemary! Seni ziyaret etme zevkini diğer kızlara bırakıyordum; ama artık *benim* sıram. Burası neredeyse sinema salonu gibi! Bu akşam güzel bir şey var mı?" dedi.

Evde başka kimse yoktu. Guy bazı sözleşmeleri görüşmek üzere Allan'la buluşmaya gitmişti.

Bir Fred Astaire-Ginger Rogers filmi seyrettiler; reklam arasında Leah mutfağa gitti ve iki fincan kahve getirdi. "Ben biraz açım da" dedi Rosemary, Leah kahvesini komodinin üzerine koyarken. "Bana bir peynirli sandviç yapabilir misin, eğer sana çok zahmet olmayacaksa?"

"Tabii ki olmaz, hayatım" dedi Leah. "Nasıl istersin? Mayonez ve marul olsun mu?"

Leah odadan çıkınca, Rosemary kâğıt mendil kutusunun dibindeki katlanmış dergi kapağını aldı. Şimdi içinde on bir hap vardı. Hepsini Leah'nın kahvesinin içine attı ve kendi kaşığıyla karıştırdı, sonra da kaşığı bir parça kâğıt mendille sildi. Kendi kahvesini aldı; ama elleri o kadar titriyordu ki tekrar bırakmak zorunda kaldı.

Leah elinde sandviçle geri geldiğinde, Rosemary sakince oturmuş, kahvesini içiyordu. "Teşekkürler Leah" dedi, "harika görünüyor. Kahve biraz acı gibi, sanırım fazla beklemiş."

"Yenisini yapayım mı?" diye sordu Leah.

"Yo, o kadar kötü değil" dedi Rosemary.

Leah yatağın yanına oturdu, fincanını aldı, karıştırdı ve tadına baktı. "Hımm" dedi ve burnunu buruşturdu; Rosemary'yle aynı fikirde olduğunu ifade etmek için başını salladı.

"İçilemeyecek kadar kötü değil" dedi Rosemary.

Filmi seyrettiler. İki aradan sonra Leah'nın kafası düştü; ama aniden kaldırdı. Fincanı ve fincan tabağını sehpaya bıraktı; fincanın üçte ikisi boştu. Rosemary sandviçinin son parçasını da yedi ve Fred Astaire ile diğer iki kişinin parlak, gerçek dışı bir eğlence evinde, döner levhalar üzerinde dans etmesini seyretti.

Filmin geri kalanında Leah uyuyakaldı.

"Leah?" dedi Rosemary.

Yaşlı kadın horlayarak oturuyordu; çenesi göğsüne düşmüştü. Elleri kucağındaydı ve yukarı dönüktü. Lavanta rengi saçları, yani peruğu, öne doğru kaymıştı. Ensesinden dışarı taşan, seyrek beyaz saçları görünüyordu.

Rosemary yataktan kalktı, ayaklarına terliklerini geçirdi ve üzerine hastane için satın aldığı mavi-ve-beyaz kapitone sabahlığını giydi. Yatak odasından sessizce çıktı, kapıyı neredeyse tamamen kapattı, gidip giriş kapısını zincirledi ve kilitledi.

Sonra mutfağa gitti ve tezgâhın üzerindeki bıçak rafından en uzun ve en keskin bıçağı aldı; neredeyse yepyeni, sivri uçlu, kavisli ağızlı ve dip kısmı pirinçten, ağır, kemik bir sapı olan, bir et bıçağıydı. Bıçağı vücudunun yan tarafında, ağzı aşağı bakacak şekilde taşıyarak mutfaktan çıktı ve koridoru geçip gömme dolabın kapısına gitti.

Kapıyı açar açmaz yanılmadığını anladı. Raflar oldukça tertipli görünüyordu; ama iki rafın içeriği yer değiştirmişti: Havlular ile el havluları kışlık battaniyelerin durması gereken yerdeydi, battaniyeler de havluların durması gereken yerde.

Bıçağı banyonun eşiğine bıraktı ve gömme dolabın içindeki her şeyi, en üst sabit raftakiler hariç, dışarı çıkardı. Havluları ve çarşafları yere koydu, büyük ve küçük kutuları, sonra da, binlerce ama binlerce yıl önce, ekose desenli kâğıtla kaplayıp oraya yerleştirdiği, dört tane rafı kaldırdı.

Gömme dolabın arka duvarında, en üst rafın altında, tek parça, beyaza boyanmış ve ince, beyaz bir pervazla çerçevelenmiş bir panel vardı. Rosemary panele yaklaştı, biraz daha ışık için yana doğru eğildi ve pervaz ile panelin birleştiği yerde, boyanın düz bir hat halinde kırılmış olduğunu gördü. Panelin önce bir tarafına bastırdı, sonra diğer tarafına; daha sert bastırdı ve panel menteşeleri gacırdayarak içeri doğru açıldı. İçerisi karanlıktı; bir başka gömme dolap, yerde parlayan bir elbise askısı ve parlak bir ışık huzmesi, bir anahtar deliği vardı. Rosemary paneli ardına kadar açtı, diğer gömme dolaba geçti ve eğildi. Anahtar deliğinden, altı metre kadar ötede, küçük antika bir vitrinin, Minnie ve Roman'ın dairesinin koridorunda, duvara hizalı bir şekilde durduğunu gördü.

Kapıyı açmayı denedi. Açıldı.

Kapıyı kapattı, kendi gömme dolabına geri döndü ve bıçağı aldı; sonra tekrar içeri girdi, anahtar deliğinden tekrar baktı ve kapıyı birazcık araladı.

Sonra kapıyı tamamen açtı ve bıçağı omuz hizasında, kendini korur pozisyonda tuttu.

Koridorda kimse yoktu. Ama oturma odasından boğuk konuşma sesleri geliyordu. Banyo sağ taraftaydı; kapısı açık ve içerisi karanlıktı. Minnie ve Roman'ın yatak odası soldaydı; komodinin üzerinde bir abajurun ışığı yanıyordu. Beşik yoktu; bebek de.

Koridorda ihtiyatla ilerledi. Sağ tarafta bir kapı kilitliydi; soldaki bir diğer kapı bir gömme dolaba açılıyordu.

Antika vitrinin üzerinde, yanan bir kiliseyi tasvir eden, küçük ama canlı bir yağlıboya tablo asılıydı. Daha önce sadece temiz bir boya ve bir kancanın olduğu yerde, şimdi bu şoke edici resim asılıydı. Kilise St. Patrick's'e benziyordu; sarı ve turuncu alevler pencerelerinden fışkırıyor ve yıkılmış çatısından gökyüzüne tırmanıyordu.

Bunu nerede görmüştü? Yanan kiliseyi...

Rüyasında. Onu taşıyarak gömme dolaptan geçirdikleri rüyada. Guy ile birlikte başka birinin daha ("Çok yukarıda tutuyorsun"), onu kilisenin yandığı bir balo salonuna taşıdığı rüyada. *O* kilise nerede yanıyordu?

Ama nasıl olabilirdi?

O gömme dolaptan *gerçekten* taşınarak geçirilmiş ve geçerken de o tabloyu görmüş müydü?

Andy'yi bul. Andy'yi bul. Andy'yi bul.

Bıçak yukarıda, bir sağa bir sola zikzak çizerek ilerledi. Diğer kapılar kilitliydi. Bir resim daha vardı: Çırılçıplak erkekler ve kadınlar çember oluşturmuş, dans ediyorlardı. İleride hol ve giriş kapısı vardı; sağda ise oturma odasının kemerli kapısı. Sesler şimdi daha yüksekti. "Hayır, eğer hâlâ uçak bekliyorsa, değildir" dedi Bay Fountain. Gülme sesleri duyuldu ve sonra sessizlik oldu.

Rüyasındaki balo salonunda, Jackie Kennedy kendisiyle sevecen bir şekilde konuşmuş ve gitmişti. Bu arada *hepsi* oradaydı; tüm cemaat,

çırılçıplak ve çember oluşturmuş bir halde etrafını sarmış, şarkı söylüyordu. Hakikaten yaşanmış, gerçek bir olay mıydı? Roman siyah bir elbisenin içinde, bedenine şekiller çizmişti. Dr. Sapirstein, asasını batırması için, içinde kırmızı boya olan bir kap tutmuştu. Kırmızı boya mı? Kan mı?

"Hadi oradan Hayato" dedi Minnie, "benimle dalga mı geçiyorsun! Burada buna biz 'kafa bulmak' diyoruz." Minnie, Avrupa'dan dönmüş mü? Roman da mı? Ama daha dün Dubrovnik'ten kart gelmemiş miydi? Hani daha kalacaklardı!

Gerçekten hiç gitmişler miydi?

Kemerli kapıya varmıştı; kitaplıkları, dosya dolaplarını ve üzerleri gazetelerle ve üst üste yığılı zarflarla dolu briç masalarını görebiliyordu. Cemaat odanın diğer tarafında toplanmıştı; gülüyorlar ve kısık sesle sohbet ediyorlardı. Kristale çarpan buzların sesi duyuluyordu.

Bıçağın sapını daha sıkı kavradı ve ileri doğru bir adım attı. Durdu ve izledi.

Odanın ucunda, geniş pencere boşluğunda, siyah bir beşik duruyordu. Siyahtı, sadece siyahtı ve etrafı siyah tafta ile çevriliydi; siyah organze cibinliği fırfırlarla süslenmişti. Beşiğin cibinliğine iğnelenmiş siyah bir kurdelenin ucunda, gümüş renkli bir süs sallanıyordu.

Ölü müydü? Ama hayır; tam korkmaya başladığı sırada, sert organze titredi, gümüş rengi süs hareket etti.

Oradaydı. O iğrenç, sapkın cadı beşiğinin içindeydi.

Gümüş rengi süs, baş aşağı duran bir haçtı. Siyah kurdele İsa'nın ayaklarının etrafına sarılmış ve düğümlenmişti.

Bebeğinin bu küfrün ve dehşetin altında çaresizce yatıyor olduğu düşüncesi, Rosemary'nin gözlerini yaşlarla doldurdu. Ve aniden içi hiçbir şey yapmama ve çöküp ağlama, bu tafsilatlı ve tarifsiz kötülüğün karşısında tamamen teslim olma özlemiyle doldu. Ama bu duyguyla mücadele etti; yaşları dindirmek için gözlerini sıkıca kapattı. Hızlıca Meryem Ana'ya dua etti. Tüm kararlılığını ve tüm nefretini; Minnie'ye, Roman'a, Guy'a, Dr. Sapirstein'a... ondan Andy'yi çalmak için bu entrikayı hazırlayan ve onu menfur amaçları için kullanan herkese duyduğu nefreti bünyesinde topladı. Ellerini sabahlığına sildi, saçlarını geriye

attı, bıçağı yeniden kavradı ve içeri girdi; her birinin onu görebileceği ve geldiğini bileceği bir yerde durdu.

Çılgıncaydı; ama onu görmediler. Sohbet etmeye, dinlemeye, içkilerini yudumlamaya ve keyifle eğlenmeye devam ettiler, sanki o bir hayaletmişçesine veya yatağında gündüz düşleri görüyormuşçasına. Minnie, Roman, Guy (sözleşmeler!), Bay Fountain, Weesler, Laura-Louise ve çalışkan görünümlü, gözlüklü genç bir Japon; hepsi Adriano Marcato'nun, şömine rafı üzerinde asılı duran portresinin altında toplanmıştı. Rosemary'i tek gören oydu. Orada durmuş, bakışlarını ona dikmişti, hareketsiz ve güçlü bir şekilde. Ama güçsüzdü de; sadece bir resimdi neticede.

Sonra Roman da onu gördü; içkisini bıraktı ve Minnie'nin koluna dokundu. Sessizlik bir anda odaya yayıldı; Rosemary'ye sırtı dönük oturanlar ne olduğunu görmek için arkalarına döndüler. Guy ayağa kalkmaya yeltendi; ama sonra vazgeçip oturdu. Laura-Louise ellerini ağzına kapadı ve ciyaklamaya başladı. Helen Wees, "Yatağına geri dön Rosemary; ayakta olmaman gerektiğini biliyorsun" dedi. Ya delirmişti ya da psikolojik bir şeyler deniyordu.

"Anne bu mu?" diye sordu Japon ve Roman başını sallayıp, "Ah, şişt" deyince ilgiyle Rosemary'ye baktı.

"Leah'yı öldürdü" dedi Bay Fountain ayağa kalkarak. "Leah'mı öldürdü. Öldürdün mü? Nerede o? Leah'mı öldürdün mü?"

Rosemary onlara baktı, Guy'a baktı. Guy yüzünü yere çevirdi; yüzü kızarmıştı.

Bıçağı daha da sıkı kavradı. "Evet" dedi. "Onu öldürdüm, ölene kadar bıçakladım. Sonra da bıçağı temizledim. Ve yanıma yaklaşan olursa, onu da öldürene kadar bıçaklarım. Onlara ne kadar keskin olduğunu söyle Guy."

Hiçbir şey söylemedi. Bay Fountain yerine oturdu ve elini kalbine götürdü. Laura-Louise ciyakladı.

Onlara bakarak odanın ucundaki beşiğe doğru yürümeye başladı.

"Rosemary" dedi Roman.

"Kes sesini" dedi Rosemary.

"Ona bakmadan önce..."

"Kes sesini" dedi Rosemary. "Sen Dubrovnik'tesin. Seni duymuyorum."

"Bırak baksın" dedi Minnie.

Beşiğin yanına gelene kadar onlara baktı; beşiğin baş tarafı onlara dönüktü. Serbest eliyle, beşiğin ayak tarafındaki, siyah kaplı tutma yerini kavradı ve baş tarafını yavaşça kendisine döndürdü. Tafta kırıştı; arka ayaklar gıcırdadı.

Küçücük, pembe yüzlü Andy, siyah bir battaniyenin altında, ellerinde siyah kurdelelerle bileklerine bağlanmış iki siyah bebek eldiveni, sıcacık uyuyordu. Şaşırtıcı ölçüde gür, turuncu kırmızı saçları vardı; ipek gibi taranmış ve tertemizdi. *Andy! Ah, Andy!* Ona doğru uzandı, bıçağını yere doğru çevirdi; bebek hafifçe dudaklarını büktü ve gözlerini açıp Rosemary'ye baktı. Gözleri altın sarısıydı, tamamen altın sarısı; ne beyazı ne de irisi vardı. Tümüyle altın sarısıydı ve dikey yarık şeklinde gözbebekleri vardı.

Rosemary ona baktı.

Altın sarısı gözlerle Rosemary'ye baktı, sonra da sallanan baş aşağı haça.

Onu seyredenlere baktı ve elinde bıçakla, *"Gözlerine ne yaptınız?"* diye bağırdı Rosemary. Kıpırdandılar ve Roman'a baktılar.

"Babasının gözlerini almış" dedi Roman.

Rosemary ona baktı, Guy'a baktı –bir eliyle gözlerini kapamıştı– ve sonra tekrar Roman'a baktı. "Neden bahsediyorsun sen?" dedi. "Guy'ın gözleri *kahverengi*... ve *normal!* Ona ne *yaptınız,* manyaklar?" Beşikten uzaklaştı; onları öldürmeye hazırdı.

"Babası Şeytan" dedi Roman, "Guy değil. Babası, Cehennemden çıkan ve ölümlü bir kadından bir oğlan peydahlayan Şeytan'dır! Tanrı'ya tapanların, Onun asla şüphe duymayan kullarına ettiği zulümlerin intikamını alması için!"

"Yaşasın Şeytan!" dedi Bay Wees.

"Şeytan babası ve Onun ismi de Adrian" diye bağırdı Roman. Sesi giderek daha gür ve gururlu çıkıyordu; duruşu giderek dikleşiyor ve güçleniyordu. "Kudretli olanın hükmüne son verecek ve tapınaklarını enkaza çevirecek! Horlanmışların itibarını geri verecek; yakılanların ve işkence görenlerin öcünü alacak!"

"Yaşasın Adrian" dediler. "Yaşasın Adrian." "Yaşasın Adrian." "Yaşasın Şeytan." "Yaşasın Adrian." "Yaşasın Şeytan."

Rosemary başını salladı. "Hayır" dedi.

"O *seni* seçti, Rosemary. Dünyadaki tüm kadınlar arasından *seni* seçti. Seni ve Guy'ı oraya, dairenize getirdi. O ahmak, soyadı bilmem ne olan Terry'yi korkuttu ve saçmalamasını sağladı; biz de planlarımızı değiştirmek zorunda kaldık. Ayarlanması gereken her şeyi ayarladı; çünkü senin, yaşayan tek Oğlu'nun annesi olmanı istedi."

"O'nun gücü güçlüden daha fazladır" dedi Roman.

"Yaşasın Şeytan" dedi Helen Wees.

"Hükmü, en uzun sürenden daha uzun sürecek."

"Yaşasın Şeytan!" dedi Japon.

Laura-Louise elini ağzından çekti; Guy elinin altından Rosemary'ye baktı.

"Hayır" dedi Rosemary, "hayır." Bıçak yanında aşağı sarkıyordu. "Hayır, *olamaz*. Hayır."

"Git ve ellerine bak" dedi Minnie, "ve ayaklarına."

"Ve kuyruğuna" dedi Laura-Louise.

"Ve boynuzlarının köklerine" dedi Minnie.

"Aman Tanrım!" dedi Rosemary.

"Tanrı öldü" dedi Roman.

Rosemary beşiğe döndü. Elinden bıraktığı bıçak yere düştü. Sonra, onu seyreden cemaate döndü. "Aman Tanrım!" dedi ve yüzünü kapadı. "Aman Tanrım!" Ve yumruklarını sıkıp tavana doğru haykırdı: "*Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!*"

"Tanrı ÖLDÜ!" diye kükredi Roman. "*Tanrı öldü ve Şeytan yaşıyor! Yıl Bir, Efendimizin ilk yılı. Yıl Bir, Tanrı bitti! Yıl Bir, Adrian geldi!*"

"Yaşasın Şeytan!" diye bağırdılar. "Yaşasın Adrian!" "Yaşasın Adrian!" "Yaşasın Şeytan!"

Rosemary geri geri yürüdü, "Hayır, hayır" diyerek. Geri geri yürüdü, ta ki iki briç masasının arasına gelene kadar. Arkasında bir sandalye vardı; oturdu ve onlara baktı. "Hayır" dedi.

Bay Fountain aceleyle dışarı çıktı. Guy ve Bay Wees peşinden koştular.

Minnie ilerledi ve durduğunda homurdanarak yerden bıçağı aldı. Mutfağa götürdü.

Laura-Louise beşiğin yanına gitti ve bebeğe birtakım mimikler yaparak sahiplenici bir tavırla beşiği sallamaya başladı. Siyah tafta hışırdadı, ayaklar gıcırdadı.

Rosemary oturdu ve öylece baktı. "Hayır" dedi.

Rüya. Rüya. Gerçekti. İçine baktığı sarı gözler. "Aman Tanrım!" dedi.

Roman yanına geldi. "Clare, rol yapıyor" dedi. "Leah için öyle kalbini tutmalar falan. O kadar da üzgün değil. İşin aslı, kimse Leah'yı sevmiyordu. Çok cimriydi; hem duygusal hem finansal olarak. Bize yardım etmeye ne dersin Rosemary? Adrian'a gerçek bir anne olmaya? Biz her şeyi ayarlarız; Leah'yı öldürdüğün için ceza almazsın. Eğer istemiyorsan *katılmak* zorunda değilsin; sadece bebeğine annelik yap yeter." Eğildi ve fısıldadı: "Minnie ve Laura-Louise çok yaşlı. Uygun değil."

Rosemary ona baktı.

Roman tekrar doğruldu. "Bir düşün Rosemary" dedi.

"Onu öldürmedim" dedi.

"Ah!"

"Yalnızca hap içirdim. Uyuyor."

"Ah!" dedi Roman.

Kapı zili çaldı.

"Affedersin" dedi ve kapıya bakmaya gitti. "Sen yine de bir düşün" dedi omzunun üzerinden.

"Aman *Tanrım!*" dedi Rosemary.

"Şu 'Aman Tanrım'ları kes artık; yoksa seni öldürürüz" dedi Laura-Louise, bebeğin beşiğini sallarken. "Süt olsa da olur, olmasa da."

"*Sen* çeneni kapa" dedi Helen Wees, Rosemary'nin yanına gelirken ve eline nemli bir mendil bırakırken. "Nasıl davranırsa davransın, Rosemary onun annesi" dedi. "Bunu unutma ve biraz saygılı ol."

Laura-Louise anlaşılmayacak bir sesle bir şeyler söyledi.

Rosemary serin mendille alnını ve yanaklarını sildi. Odanın diğer ucunda oturan Japon, Rosemary'le göz göze geldi, sırıttı ve başını

öne eğdi. Elinde, içine film yerleştirdiği, açık bir fotoğraf makinesi vardı ve sırıtarak, başını öne arkaya sallayarak, makineyi beşiğin doğrultusunda bir ileri bir geri hareket ettiriyordu. Rosemary başını yere eğdi ve ağlamaya başladı. Gözlerini sildi.

Roman zinde, yakışıklı, koyu tenli, beyaz bir takım elbise ve beyaz bir çift ayakkabı giymiş bir adamın kolunu tutarak odaya girdi. Elinde oyuncak ayı ve baston şeker baskılı, açık mavi bir kâğıtla kaplı, büyük bir kutu taşıyordu. Kutudan müzik sesleri geliyordu. Herkes adamı karşılamak üzere toplandı. "Endişelendik" dediler ve "zevk" ve "havaalanı" ve "Stavropoulos" ve "fırsat". Laura-Louise kutuyu beşiğe götürdü. Bebeğin görebilmesi için havada tuttu, duyması için salladı ve pencere önü divanının üzerinde duran, benzer şekilde sarılmış birçok kutu ile siyah kâğıt ve siyah kurdeleyle paketlenmiş birkaç başka kutunun yanına koydu.

"25 Haziran'da, gece yarısını biraz geçe" dedi Roman. "İsmi lazım değilden tam yarım yıl sonra. Mükemmel değil mi?"

"Ama bu seni niçin şaşırtıyor?" dedi yeni gelen ellerini açarak. "Edmont Lautreamont üç yüz yıl önce, 25 Haziran diye kehanette bulunmamış mıydı?"

"Doğrusu, bulunmuştu" dedi Roman, gülümseyerek. "Ama kehanetlerinden birinin gerçekleşmiş olması büyük bir yenilik!" Herkes güldü. "Gel, dostum" dedi Roman yeni geleni öne çekerek. "Gel ve O'nu gör. Gel ve Çocuğu gör."

Laura-Louise'in tezgâhtar gülümsemesiyle başında beklediği beşiğin yanına gittiler ve arabanın üzerine eğilip içine sessizce baktılar. Birkaç saniye sonra, yeni gelen dizlerinin üzerine çöktü.

Guy ve Bay Wees içeri girdi. Yeni gelen ayağa kalkana kadar kapı kemerinin altında beklediler ve sonra Guy, Rosemary'nin yanına gelip "İyileşecek" dedi. "Abe içeride onunla beraber." Rosemary'ye bakarak yanında dikildi; ellerini bacaklarının yanlarına sürtüyordu. "Bana senin incinmeyeceğine dair söz verdiler" dedi. "Ve gerçekten de öyle oldu. Yani bir bebeğin olduğunu ve onu kaybettiğini düşün; aynı şey olmaz mıydı? Karşılığında çok şey alıyoruz Ro" dedi.

Rosemary mendili masanın üzerine bıraktı ve ona baktı. Başarabildiği en güçlü şekilde üzerine tükürdü.

Guy kıpkırmızı oldu ve ceketinin önünü silerek ona arkasını döndü. Roman onu yakaladı ve yeni gelenle tanıştırdı: Argyron Stavropoulos.

"Gurur duyuyor olmalısınız" dedi Stavropoulos, Guy'ın elini iki elinin arasında alarak. "Oradaki de anne olmalı? Ama neden..." Roman onu uzaklaştırırken kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Al" dedi Minnie ve Rosemary'ye buharı tüten bir fincan çay ikram etti. "Bunu iç; kendini daha iyi hissedersin."

Rosemary başını kaldırıp Minnie'ye baktı. "İçinde ne var?" dedi. "Tannis kökü mü?"

"İçinde *hiçbir şey* yok" dedi Minnie. "Sadece şeker ve limon. Bildiğin sıradan Lipton çay. İç hadi." Sonra fincanı mendilin yanına bıraktı.

Yapılması gereken şey onu öldürmekti. Bu çok açıktı. Hepsinin odanın diğer ucunda oturmasını beklemek, sonra koşup Laura-Louise'i itmek, onu alıp pencereden aşağı atmak ve ardından da kendisini. *Bramford'da, bir anne, bebeğini ve kendini öldürdü.*

Dünyayı Tanrı-bilir-neden kurtarmak. Şeytan-bilir-neden.

Bir kuyruk! Boynuzlarının kökleri!

Çığlık atmak, ölmek istiyordu.

Yapacaktı; onu aşağı atacak ve ardından kendisi de atlayacaktı.

Şimdi herkes rastgele ortada dolaşıyordu. Keyifli bir kokteyl partisiydi. Japon fotoğraf çekiyordu; Guy'ın, Stavropoulos'un, kucağında bebekle Laura-Louise'in fotoğraflarını.

Başını çevirdi. Görmek istemiyordu.

O gözler! Bir hayvanınki gibiydi, bir kaplanınki; ama bir insanınki gibi değildi.

Elbette, o bir insan *değildi.* O bir çeşit melezdi.

Sarı gözlerini açmadan önce ne kadar da tatlı ve sevimli görünüyordu! O küçük çene, biraz Brian'ınkine benziyordu. O sevimli ağzı ve tüm o turuncu saçlar... Ona tekrar bakmak hoş olurdu; eğer o sarı, hayvan gözlerini açmasaydı.

Çayın tadına baktı. Çaydı.

Hayır, onu pencereden aşağı *atamazdı.* O, onun bebeğiydi, babası kim olursa olsun. Yapması gereken şey, onu anlayacak birine gitmekti. Bir papaz gibi. Evet, yanıt buydu. Bu, kilisenin halletmesi gereken bir problemdi. Papa ve tüm kardinallerin uğraşması gereken bir meseleydi, Omahalı aptal Rosemary Reilly'nin değil.

Öldürmek yanlıştı. Ne olursa olsun.

Biraz daha çay içti.

Bebek mızmızlanmaya başladı; çünkü Laura-Louise beşiği çok hızlı sallıyordu ve elbette, geri zekâlı daha da hızlı sallamaya başladı.

Dayanabildiği kadar dayandı ve sonra kalkıp yanlarına gitti.

"Git buradan" dedi Laura-Louise. "Onun yanına gelme. Roman!"

"Çok hızlı sallıyorsun" dedi.

"Yerine otur!" dedi Laura-Louise. Roman'a, "Onu buradan çıkar. Ait olduğu yere geri yolla" dedi.

Rosemary, "Onu çok hızlı sallıyor, o yüzden mızmızlanıyor" dedi.

"Kendi işine bak!" dedi Laura-Louise.

"Hadi" dedi Roman, beşiğin cibinliğinin arkasında durarak. "Biraz diğerleriyle otur. Bırak O'nu biraz da Rosemary sallasın."

"Eğer bir şey olur..."

"*Diğerleriyle otur, Laura-Louise.*"

Somurtarak uzaklaştı.

"Salla" dedi Roman, Rosemary'ye gülümseyerek. Beşiği cibinliğinden tutarak ona doğru ileri geri hareket ettirdi.

Rosemary kıpırdamadan durdu ve ona baktı. "Beni onun annesi yapmaya çalışıyorsun" dedi.

"O'nun annesi *değil misin?*" dedi Roman. "Hadi. Sadece sızlanmayı bırakana kadar O'nu salla."

Siyah tutma yerinin eline değmesine izin verdi ve parmaklarını etrafına doladı. Birkaç saniye, beşiği kendi aralarında salladılar, sonra Roman bıraktı ve Rosemary tek başına sallamaya başladı, sakince ve yavaşça. Bebeğe baktı, sarı gözlerini gördü ve pencereye baktı. "Ayaklarını yağlamanız gerekiyor" dedi. "Bu ses de onu rahatsız edebilir."

"Tamam" dedi Roman. "Gördün mü? Mızırdanmayı bıraktı. Senin kim olduğunu biliyor."

"Saçmalama" dedi Rosemary ve bebeğe tekrar baktı. Onu izliyordu. Gözleri o kadar da kötü değildi; yani şimdi, hazırlıksız değilken. Onu allak bullak eden, şaşkınlık olmuştu. Hatta bir bakıma sevimli bile sayılırlardı. "Elleri neye benziyor?" diye sordu, onu sallarken.

"Çok güzeller" dedi Roman. "Pençeleri var; ama çok küçükler ve inci gibiler. Eldivenler kendini tırmalamaması için; yoksa elleri çirkin olduğu için değil."

"Endişeli bir hali var" dedi Rosemary.

Dr. Sapirstein geldi. "Sürprizlerle dolu bir gece" dedi.

"Defol" dedi Rosemary, "yoksa suratına tükürürüm."

"Git buradan Abe" dedi Roman. Dr. Sapirstein başıyla onaylayarak oradan uzaklaştı.

"Sana değil" dedi Rosemary bebeğe. "Senin *hatan* değil. *Onlara* kızgınım; çünkü beni kandırdılar ve bana yalan söylediler. O kadar endişeli görünme; sana zarar vermem."

"Bunu biliyor" dedi Roman.

"O zaman niçin bu kadar endişeli görünüyor?" dedi Rosemary. "Seni zavallı şey. Bak şuna."

"Bir dakika" dedi Roman. "Misafirlerimin yanına gitmem gerekiyor; hemen dönerim." Geri çekildi ve Rosemary'yi yalnız bıraktı.

"Sana şeref sözü veriyorum, seni incitmeyeceğim" dedi bebeğe. Eğildi ve tulumunun yakasını çözdü. "Laura-Louise bunu çok sıkı bağlamış. Biraz gevşetirsem daha rahat edeceksin. Çok şirin bir çenen var; farkında mısın? Garip sarı gözlerin var; ama çenen çok şirin."

Tulumun yakasını daha gevşek bağladı.

Zavallı küçük yaratık.

Tamamen kötü olamazdı, bu mümkün *değildi.* Yarı İblis olsa bile, yarısı da *o* değil miydi? Yarı makul, sıradan, hassas insanoğlu. Eğer onlara *karşı* çalışırsa, eğer onların kötü etkilerini dengeleyecek iyi bir etki yaparsa...

"Kendi odan var, bunu biliyor musun?" dedi. Etrafına fazla sıkı sarılmış battaniyeyi açarken, "Beyaz-ve-sarı duvar kâğıtları ve sarı parmaklıklı, beyaz bir beşiği var; tüm mekânda, büyücü siyahı tek bir nokta bile yok. Bir sonraki meme vaktinde sana göstereceğiz. Eğer merak

ediyorsan, içtiğin tüm o sütleri veren kadın benim. Eminim, şişede geldiğini sanıyorsundur, öyle değil mi? Pekâlâ, şişede gelmiyor, *annelerden* geliyor ve seninki de benim. Evet, doğru, Bay Endişeli Surat. Bu fikir seni hiç heyecanlandırmışa benzemiyor" dedi.

Sessizlik, başını kaldırıp bakmasına sebep oldu. Etrafına toplanmış, onu seyrediyorlar, saygılı bir mesafede duruyorlardı.

Kızardığını fark etti ve battaniyeyi bebeğin etrafına sarmak için döndü. "*Bırak,* seyretsinler" dedi. "Umurumuzda mı sanki? Sadece sıcak ve rahat olmak istiyoruz; işte böyle. Daha iyi değil mi?"

"Yaşasın Rosemary" dedi Helen Wees.

Diğerleri de katıldı. "Yaşasın Rosemary." "Yaşasın Rosemary."

Minnie ve Stavropoulos ve Dr. Sapirstein da: "Yaşasın Rosemary." Guy da söyledi: "Yaşasın Rosemary." Laura-Louise dudaklarını oynattı ama ses çıkarmadan.

"Yaşasın Rosemary, Adrian'ın annesi!" dedi Roman.

Rosemary başını beşikten kaldırdı. "Andrew" dedi, "Andrew John Woodhouse."

"Adrian Steven" dedi Roman.

Guy, "Roman, bak" dedi. Ve Roman'ın diğer yanında duran Stavropoulos, "İsim bu kadar önemli mi?" dedi.

"Evet. Önemli. Evet" dedi Roman. "İsmi Adrian Steven."

Rosemary, "Onu niçin o isimle çağırmak istediğini anlıyorum; ama üzgünüm, bunu yapamazsın. Onun ismi Andrew John. O benim çocuğum, senin değil ve bu asla tartışmayacağım bir konu. Bu ve bu kıyafetler. Her zaman siyah giymesi söz konusu olamaz" dedi.

Roman ağzını açacak oldu; ama Minnie doğrudan ona bakarak yüksek sesle "Yaşasın Andrew" diye bağırdı.

Diğer herkes, "Yaşasın Andrew" ve "Yaşasın Rosemary, Andrew'un annesi" ve "Yaşasın Şeytan" dedi.

Rosemary bebeğin karnını gıdıkladı. Ona, "Adrian ismini sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Herhalde sevmiyorsun. 'Adrian Steven!' Lütfen bu kadar endişeli görünmeyi bırakır mısın?" Parmağıyla burnunun ucunu dürttü. "Gülümsemeyi daha bilmiyor musun, Andy? Hadi ama küçük, komik gözlü Andy? Anneye gülümseyebilir misin?" Gümüş

rengi süse parmağıyla vurdu ve süs sallanmaya başladı. "Hadi Andy" dedi. "Küçük bir gülümseme; hadi ama Andy, seni kedi."

Japon, fotoğraf makinesiyle öne çıktı, çömeldi ve art arda iki, üç, dört fotoğraf çekti.

IRA LEVIN

ROSEMARY'NİN BEBEĞİ

Çok az kitapta, dehşet, siyaset, din ve komedi bir arada harmanlanıp, aslında inandırıcı olması zor bir kurguyla, okuru bu denli irkilten bir şekilde verilebilir. Rosemary'nin Bebeği'nde Ira Levin bunu layıkıyla başarmakla kalmıyor, aynı zamanda okuru, şehirli bir korku klasiğiyle 1960'ların Amerika'sına götürüyor; ya da diğer bir deyişle, o dönemin dünyasını tüm ayrıntılarıyla okurun gözleri önüne seriyor.
Kitabın önsözüne imza atan Chuck Palahniuk'un da vurguladığı gibi, "1967'den beri elinizde tuttuğunuz bu klasiğin yanına yaklaşabilen" **başka bir kitap daha olmamıştır!**

KİTAP KURDU
kitap-kurdu.com.tr
ISBN 978-605-69786-4-7
9 786056 978647
39 TL